

Vak 61

198

ad usum Jo. Augustini

DE JOOD.

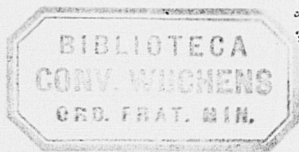
Een waarschuwend woord

AAN

DEN CHRISTEN

DOOR

A. VAN ROS.

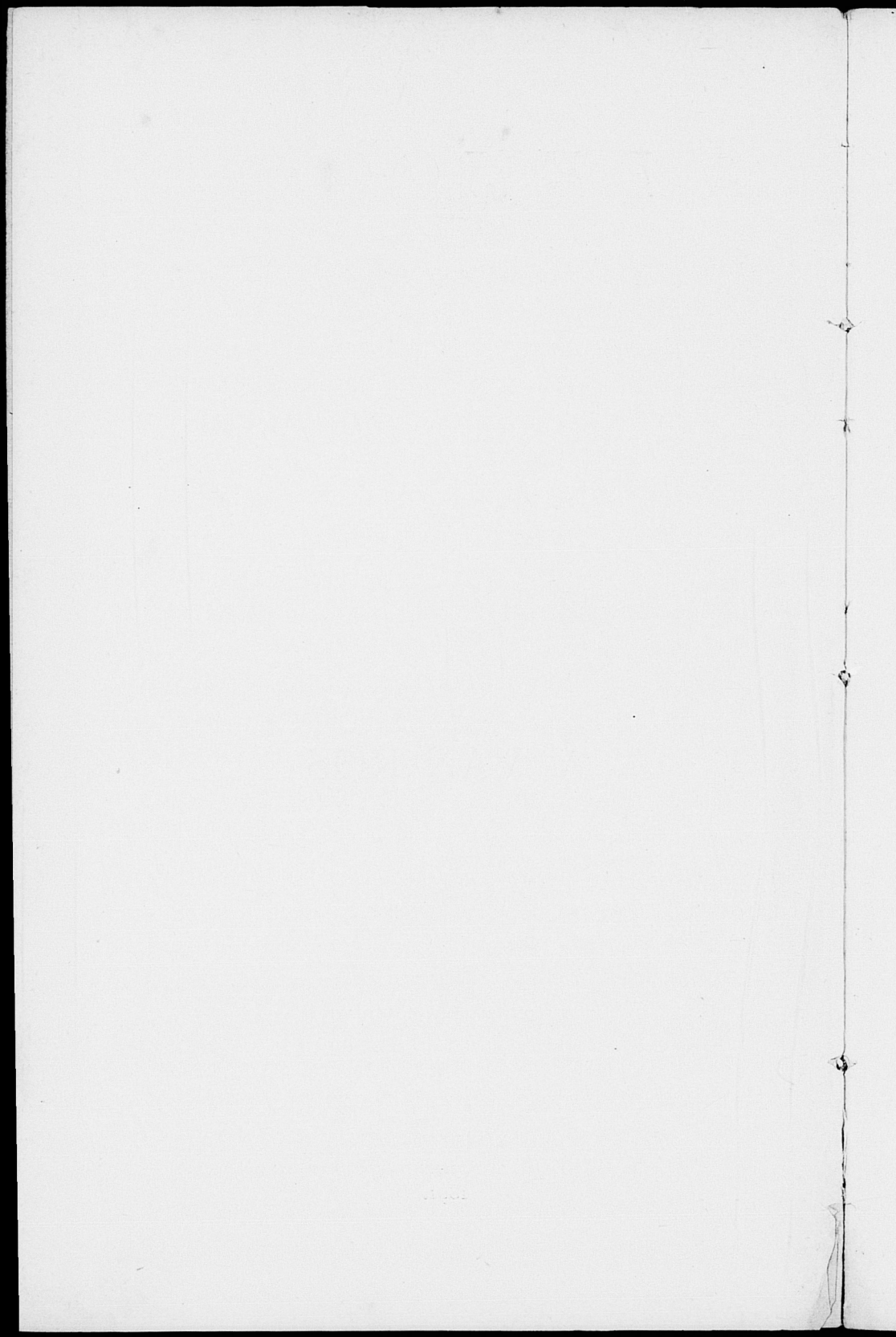

2de ONVERANDERDE UITGAVE.

ROERMOND.

M. WATERREUS, DRUKKER & UITGEVER.

1891.

Dit werkje eischt een woord ter inleiding, ter juiste bepaling van het standpunt, waarop wij ons plaatsen, — ter noodzakelijke voorkoming van ongepaste en scheeve voorstellingen.

Het denkbeeld van „Jodenhaat” was en is ons volkomen vreemd. Onvoorwaardelijk keuren wij iedere gewelddadige poging tot „Jodenvervolging” af. Ons werkje is een welgemeend en ernstig beroep op het rechts- en eergevoel van het Nederlandsche volk, — is een aansporing om ons volks-karakter, in onze zeden en gebruiken, in onze wetten en instellingen te handhaven, — den machtigen invloed te keeren, die onder onze oogen reeds Frankrijk, Oostenrijk, Rumënië en Italië overstroomd heeft. Zonder onedele wapenen ter hand te nemen, mag men den aanvaller onschadelijk maken, moet een volk zijn bestaan tegen den indringer op prijs houden.

Daarom hebben wij er naar gestreefd, een kort en degelijk geschrift saam te stellen; zijn bondigheid mocht, hoopten wij, zijn algemeene verspreiding waarborgen, zijn degelijkheid van de betrouwbaarheid onzer gevolgtrekking getuigen.

Wij trachtten dus, vooreerst het karakter van den Jood niet slechts vluchtig te schetsen, maar in meer sijne trekken te teekenen; in hun aard toch ligt de grond hunner handelwijze; vervolgens beproefden wij hun verderfelijke bedrijven in het licht te stellen, — en aan te duiden, welke gevolg-

trekking voor den Christen-Nederlander onvermijdelijk voor de hand ligt.

Moge dit boekje, 't welk steunt op het gezag van menigvuldige onverdachte getuigenissen, ingang vinden, wijd en zijd verspreid worden in Nederland, en iets bijbrengen om een helderder licht te doen opgaan over dat Jodendom, hetwelk in zijn geheimzinnige verborgenheid zijn kracht ook in Nederland niet langer mag vinden.

Den lezer heil!

I.

Het Joden-vraagstuk kan tot één punt worden teruggebracht: wat is een Jood?

Gemakkelijk echter is de oplossing van dit vraagstuk juist niet. Veler verkeerde voorstelling toch, of lichtzinnige dooreenmenging van noodzakelijke onderscheidingen, hebben de figuur van den Jood bijkans tot een sphinx vervormd. Trachten wij derhalve dat beeld tot de ware gedaante terug te brengen.

Het springt vooreerst in het oog, dat de Jood een *Semiet* is, dat is: een afstammeling van Noach's zoon Sem; wij Europeërs nu zijn *Ariërs*, een ras dat hemelsbreed van het Semitische verschilt 1); men behoeft de geschiedenis slechts te ondervragen, om dit te leeren: Jeruzalem en Carthago 2) tegenover Rome en Athene zijn er de sprekendste bewijzen van.

Nu is het echter zeker, dat rassen die merkkelijk verschillen, — het blijkt eveneens in de geschiedenis aller eeuwen, bij Germanen, Galliërs, Slaven, en zoo meer, — dat dergelijke rassen, zeggen wij, elkander een natuurlijken afkeer toedragen; hetzelfde geldt voor den Arier en den Semiet, den Jood en den Europeër. Vrienden zijn wij dus van nature niet.

Maar toch, dit Semitisme, hoewel sommige schrijvers 3) het tegen-deel beweren, geeft den hoofdtrek aan der Joden karakter niet.

En hoe? — Als de hoedanigheid van Semiet de grond is van het joodsche karakter, dan moet hij die Semiet blijft, het karakter van Jood behouden; dit nu is blijkbaar valsch. Ziehier bewijzen: Paulus bleef Semiet, hoewel de Jood in den Christen verkeerde;

1) *Drumont*: »La France Juive," I 1—15 (Dit is het eenige werk van Drumont, waarnaar in dit geschrift verwezen wordt.)

2) Semitische steden.

3) O. a. Drumont; dit is een der persoonlijke opvattingen van den schrijver. De feiten die hij geeft (I. 1—135) toonen vijandschap tusschen de twee rassen, maar niet dat de *grond* van der Joden haat in hun Semitisme ligt.

Saulus' geest, zijn karakter was veranderd. Evenzoo zijn de Rabijnen Lehman Semiet gebleven, terwijl zij ophielden Jood te zijn door hun overgang tot het Christendom; Ratisbonne toont hetzelfde verschijnsel; Da Costa was sinds 1822 Protestant en geen Jood, hoewel zeker immer Semiet; en de Jood Lipman werd, als Katholiek, een der hechtste steunpilaren van het Christendom in ons Vaderland.

Wie dus der Joden zedelijke type wil schetsen, maakt er zich al te gemakkelijk af met den enkelen trek: »Semiet.” Neen! op den grond van der Joden aard ligt iets anders; de Jood is meer dan Semiet. Wij, Christenen, voelen niet in ons omgaan op het woord »afstammeling van Sem,” wat ons beweegt op den naam: »Jood.” De Semieten staan naast ons, de Joden staan ons tegenover, wij gevoelen het.

De grond van hun karakter ligt in hun »nationaliteits-idee.”

Dat idee had in het Oude Verbond een godsdienstigen zin; de Joden-natie was inderdaad het Volk Gods, de uitverkorene des Heeren, hun Jehova de éene en ware God.

Het Mozaïsme was dus eene heilige leer, en de joodsche Natie, wie het ten wet gesteld was, had recht haar nationaliteit als het gewijde pand des Heeren te beschouwen.

Dit wist de Jood, en wat buiten zijne Natie stond, noemde hij naar waarheid onzuiver en verworpen in 's Heeren oogen: hij was het volk der zegeningen en der beloften.

Dan, in den loop der eeuwen kwam Christus onder de zijnen: Hij, het middelpunt, waarom de geheele geschiedenis zich beweegt.

Toen werd het levensvraag voor het Joodsche volk: »Wie is de Christus?”

En hun antwoord was de vloek der Pharizæen: »Een afvallige, een bedrieger, een verrader, een Beëlzebub: Weg met Hem!”

En het Christen antwoord werd: »Gezegend, die komt in den Naam des Heeren!”

Toen werd het levensvraag, zeggen wij: »Waar is het volk des Heeren?”

En de Jood antwoordde: »de Natie,” en de Christen: »de Kerk.”

Zijn nationaliteits-idee derhalve stelde de Jood, als volk, het Christenvolk tegenover.

De hardnekkige dwaling der Joden, bij de komst van den Messias, bij de handtastelijke vervulling der Profetieën, laat zich verklaren uit hun diep verval bij Christus' komst; slaafsche naleving van een wet, waarvan hun priesters voor verre het grootste

gedeelte den geest verloren hadden, weelde, zedeloosheid, woeker, in één woord, schandelijke ontrouw aan de leer der Vaderen hadden het volk en vooral de priesters ontaard. 1)

Na Christus' Hemelvaart en na den Pinksterdag, zoodra de Apostelen de »nieuwe» leer begonnen te verkondigen, bleek zonnelaar, wat de toekomst voorspelde.

Der Joden eerste indruk was verbazing en verwarring.

De genezing van den lamme, in het Evangelie verhaald, is er getuige van. Petrus, die het wonder verricht had, wordt voor de Joodsche priesters gedaagd. »In wiens naam handelt gij?» is hun vragen. Het fiere antwoord van den Apostel ontstelt hen. »Wat te doen? Het wonder loochenen kunnen wij niet, want geheel Jerusalem spreekt er van!» Het eenig antwoord was: verbod het feit verder bekend te maken.

Hier spreekt de hartstocht, het vooroordeel.

Een nieuw bewijs was de gevangenneming der twaalf Apostelen, op geen anderen grond geschied, dan omdat men niet juist zag, wat die »nieuwe» leer in het schild voerde. Wonderdadig door God bevrijd, worden de twaalfven opnieuw gevat, ter dood veroordeeld, maar door Gamaliel's kalme redenen gered.

De verbijstering der Joodsche priesters, hun angst en vrees treden hier in het volle licht.

De volgelingen echter van het »nieuwe» geloof, de Christenen, allen bekeerde Joden, kwamen bijeen in de meer dan 400 synagogen van Jeruzalem; zij onderscheidten zich op het uiterlijk in niets van het oude Jodendom: de »breking des Broods» geschiedde in het geheim. 2)

»Maar de haat,» zegt Fouard, en dit woord is de sleutel der geheimen, »de haat der Joden ontstond, op den dag, dat zij in de Christenen een geheim streven vermoedden, om zich aan het juk der Synagoge te onttrekken.» 3)

Feiten staan hier, die dat woord getuigen.

Stephanus, die prediken durft, »dat Jezus van Nazareth den tempel zou verdelgen en de gewoonten der Wet veranderen,» is het eerste slachtoffer van dien haat en die woede.

Saulus' zwaard wordt om geen andere reden uit de scheede getrokken, dan om de verlaten Synagoge te wreken. 4)

1) Zie Fouard »Les origines de l'Eglise,» p. 60—70. Fleury: »Les Juifs et les Chrétiens»

2) Fouard p. 83.

3) Fouard p. 84. Voor de volgende feiten: »Acta Apostolorum.»

4) Fouard p. 151.

De eerste vervolging tegen de Christenen (37—40) had geen andere oorzaak.

En toen de hoofdman Cornelius door Petrus gedoopt was, en de Apostel, hoewel niet dan op Gods uitdrukkelijk bevel, den drempel des Heidens betreden, ja met dezen gespijsd had, toen kende de verbittering geen mate meer; dieper en dieper wortelde der Joden haat zich vast, tot de scheuring met de oude Synagoge rondweg verklaard werd, door de overplaatsing van Petrus' zetel naar Antiochië.

Weldra brandde Agrippa's vervolging los (42). De volle woede der oude Synagoge vlamde op al wat Christen heette. Het eerste offer was Jakobus, broeder van Joannes; zelfs Petrus zou onder het zwaard gevallen zijn, had niet Gods hand het verhoed.

Wij hebben het tafereel der eerste Christenjaren hier in de groote lijnen geteekend, opdat van onze gedachte te duidelijker de waarheid mocht blijken. De opvatting die de Jood van zijn natie heeft: *de uitverkorene Gods*, ziedaar inderdaad de grond van der Joden karakter.

Vandaar dat, sinds het eerste oogenblik van hun bestaan, de Christenen het voorwerp van der Joden *haat en verachting* waren, vandaar, dat zij het bleven alle eeuwen door. De Jood beschouwt ons als indringers, als bedriegers, als het volk van vervloeking, gelijk hij den Christus een wetverkrachter, een godslasteraar, een duivel geheeten had.

In 135 door het geheele Romeinsche Rijk verspreid, verliet de Joden de idee hunner „natie” nimmer; hun haat, hun woede, hun verachting der Christenen verliet hen evenmin.

De godsdienst treedt dus in der Joden karakter op den voorgrond: de Jood haat ons vooral als Christenen, onvergelykelyk meer dan de Semiet ons als Ariërs afgekeerd is.

Hun smeulende veete, dikwerf in laster en vervolging uitbarstend, 1) sloeg eindelijk in laaie vlammen uit, en de Jood over alle Europa's Rijken verdeeld, herstelde zich als volk onder een nieuwe wet.

Wat voorheen een heilig verbond was, werd thans een fanatiek stelsel; voorheen waren zij het volk van God, thans werden zij het volk *onder*, maar *tegen* den Christen: de natie tegen de Nieuwe Leer, de Joden-bond, die de gelederen samensloot tegen den Christen, om dien gevloekte te bekampen, dat ras van godlooचनाars, 2)

1) Zie onder anderen *Theophanus Chronogr. An.* 5817, p. 19.

2) Van *hun* Jehova, gelijk zij dien aanbaden.

die dieven van der Natie eer en naam,..... 1) en de geest van eeuwen werd tot de fijnste bijzonderheden uitgedrukt, in den *Talmud*.

Vandaar dat de Talmud geenszins een opgedrongen wetboek is; het is in ronde en duidelijke woorden de uitspraak van wat ieder echte Jood vaag en onbestemd tegen den Christen in het hart droeg: haat, verachting, verpijnde woede bij den bloei van Christus' Kerke, in één woord zucht naar vernedering van dat nieuwe Gods-volk, streven naar herstelling van het oude.

Toen ontstonden de Joden, die men „Talmudisten” heet.

De Talmud is het geheel der verklaringen, aantekeningen en bijvoegsels, die door de Rabijnen *als wet* aan het Oude Testament zijn toegevoegd. 2)

Als wet, — en de Talmudisten hebben hun naam aan dien Talmud ontleend.

De Talmud bestaat uit twee deelen. Vooreerst „*Mischna*,” ’twelk beteekent „tweede wet;” dit deel werd in de tweede eeuw te Tiberias, in de groote Rabbinenschool, en te Sora bij Babylon samengesteld: de Rabbi Juda 3) is er de hoofdbewerker van. Vervolgens „*Gemora*” (*Gemara*) dat is „aanvulling;” in de vijfde eeuw door den Rabbi Asser begonnen, werd dit deel in de 6de eeuw voltooid.

„*Mischna*” is in het Hebreeuwsch, „*Gemora*” in het Hebreeuwsch en Chaldeeusich geschreven.

Ziedaar het wetboek der Talmud-Joden.

En thans spreken wij niet van den Talmud, die door de Joden, voorzichtigheidshalve, („*ad usum christianorum*”) „ten gebruike der Christenen” in het licht werd gegeven, sinds de ernstige studie van Hebreeuwsch en Chaldeeusich zich in het Westen meer en meer verspreidde, — maar wij hebben het over den ouden, *echten* Talmud, gelijk onze Rabijnen dien nog kennen en volgen, gelijk de Talmudisten hem, door de Rabbi's ingelicht en geleid, door alle eeuwen hebben nageleefd, en nog in onze dagen als wetboek erkennen. Wij nemen den Talmud, zeg ik, gelijk deze in 1520 te Venetië uitkwam 4), en in 1600 te Amsterdam herdrukt werd;

1) „Volk des Heeren.”

2) Voor de volgende bijzonderheden zie: *Dezobry et Bachelet* „Dictionnaire historique et géographique;” *Bouillet* „Dictionnaire de Biographie;” *Bergier* „Dictionnaire théologique;” etc.

3) Door de Joden genoemd „de heilige;” dit toont hoe hoog zij den Talmud schatten.

4) 12 Deelen in folio bij Bamberg.

den Talmud, door Chiarini in 1830 vertaald 1); den Talmud, door den Ridder P. L. B. Drach, bibliotecaris te Rome, in de Fransche taal overgebracht; den Talmud in Latijnsche overzetting, berustend te Parijs 2), — eene overzetting, die het »Overzicht der Joodsche Studiën" gedwongen werd als echt te erkennen. 3)

Gij zult toch, hoop ik, niet gelooven, dat de Talmud-joden hun leer veranderd hebben, sinds de Christen de Oostersche talen begon te bestudeeren; gelijk zeker het Christendom veranderd zal worden als de Chinees onze Westersche talen zal kennen!.....

Dit is al te onnoozel! — Neen! die leugen-uitgaven zijn alleen in het licht gebracht, om ons zand in de oogen te strooien!.....

Slaan wij derhalve den waren joodschen Talmud open, Christenen. Leest met mij: 4)

Verhandeling Baba-Metsigna, folio 114:

»In Ezechiël (XXXIV. 31) zegt de Heer tot Israël: En gij zijt de schapen mijner weide, gij zijt mensch; dat wil zeggen, gij hebt de hoedanigheid van menschen; maar de natiën der wereld hebben de hoedanigheid van mensch *niet, maar van het redeloos dier.*"

Hoofdstuk Sahanderim, blz. 58: 5)

»De afgodendienaar (de Christen) die een dag der week heiligt, verdient den dood; God heeft immers gezegd: gij zult dag noch nacht rusten. Hij zou deze straf beloopt moeten, zelfs al rustte hij op een anderen dag dan op den Sabbath. De afgoden-dienaar 6) die den Bijbel leest, moet eveneens den dood sterven, want de Bijbel is slechts voor de Joden."

Thalmud. Ord. I. Tract. I. Dist. 4:

»Wij bevelen, dat iedere Jood driemaal daags bidde voor *de algeheele uitdielging der Christenen en van hun God, dat zij de uitroeiing vragen van dat ras en van hun vorsten en prinsen*; wij bevelen vooral aan de Joodsche priesters, dit gebed te storten driemaal daags in de Synagoge, uit haat tegen Jezus van Nazareth."

Thalmud Ord. I. Tract. I. dist. IV.

»God heeft den Joden opgelegd, *den Christenen hun goederen te*

1) Te Rome in het licht gegeven.

2) Drumont, II. 320.

3) »Revue des Etudes Juives."

4) Naar de vertaling van Drach; wij zetten letterlijk over.

5) De Fransche vertaling is goedgekeurd door den rabbijn Yakoub-el-Antabi; wij houden ons aan den letterlijken tekst.

6) Uit dezen zin blijkt, dat de Jood alle Christenen als afgodendienaars beschouwt.

ontnemen, op welke wijze ook, 't zij door list, 't zij door geweld, woeker en diefstal."

Thalmud Ord. IV. Tract. 8.

»Het is den Joden bevolen in de Christenen slechts redelooze *dieren* te zien en hen als *verachtelijke beesten* te behandelen.

Thalmud Ord. IV. tract. 8. dist. 2: (1)

»Laat de Jood den heiden goed noch kwaad doen, maar laat hij alle pogingen aanwenden om de aarde van Christenen te zuiveren."

Excerpta Thalmudica. Bibl. nat. (Parijs) ms. 16558, latijnsche vertaling, die als echt erkend werd door de »*Revue des ETUDES JUIVES*» zelve:

»Men kan en moet den besten »*Goy*» (dat is *Christen*) dooden."

»Het geld der »*Goyim*» is gestolen van de Joden; dus het is vergund, *hen te bestelen en te bedriegen*."

Hoor thans een der bij de Joden meest gevierde uitleggers van den Thalmud: *Maimonides*. 2)

Verhandeling over den moord, hoofdst. II, art. 14:

»Als een Jood een inwonend proseliet vermoordt, kan het gerecht hem niet veroordeelen; want in de Wet staat (Exod. XXI, 14):

»Indien iemand zich tegen zijn naaste verheft, — en *deze is onze naaste niet*. 't Is dus overbodig te zeggen, dat men geen Israëliet kan veroordeelen, omdat hij een »*Goy*» (Christen) gedood heeft."

Verhandeling over de besnijdenis. Hoofdst. I. art. 6:

»Alwie een »*Goy*»-slaaf koopt, moet hem dwingen tot de zeven geboden die den Noachiden (kinderen van Noé) opgelegd zijn; weigert hij, men doode hem onmiddellijk."

Ziedaar de haat, de Christenverachting met de duidelijkste en fijnste trekken geteekend; ziedaar waartoe de Jood in den loop van eeuwen komen moest.

Wie meer over deze zaak verlangt te weten, leze het werkje van een bekeerden Rabbijn: »*Ruine de la religion hébraïque*," uitgekomen te Napels in 1806 bij Giov. Georgio. 3) Deze schrijver geeft drie hoofdoorzaken op van de vele moorden, door de Joden op de Christenen gepleegd: vooreerst hun haat tegen de

1) Vergelijk de »*Prompta Bibliotheca*» van L. Ferrari.

2) 12 eeuw; na zijn dood hielden de Joden een treurjaar; hij zuiverde den Thalmud en maakte van de Wet een verstaanbaar geheel. Zijn »*Commentaria*» op den Thalmud hebben kracht van wet bij de Joden. (Aangehaalde schrijvers p. 9 noot 2.)

3) Hoewel de Joden alle pogingen aanwendden om dit boek te vernietigen, hebben toch eenige afdrukken hun woede overleefd. De Italiaansche vertaling verscheen in 1833. —

Christenen, 1) ten tweede sommige bijgeloovige plechtigheden, waarbij zij christenbloed gebruiken; 2) eindelijk het vermoeden, dat Jezus de ware Messias kan geweest zijn: daarom besproeien zij zich met het bloed zijner volgelingen.

Dezelfde Rabbijn haalt een woord aan van een anderen, Salomon: »Iedere Jood moet één Christen dooden, om zich aldus zijn zaligheid te verzekeren.» 3)

Ziedaar dus de Talmud-Joden. 4)

Dan, de vraag bleef, hoe die natie tegenover de Christennatie, welke feitelijk de wereldmacht droeg, hoe die natie, in de massa der volken verbrokkeld, eenmaal de groote plaats, die haar als Gods uitverkorene toekwam, onder de volkeren hernemen zou.

Het antwoord was *de Messias*, de beloofde Verlosser.

Christus echter, de ware Messias, was geloofchend.

Welken stelde nu de Talmud?

Hoor den bekeerden Rabbijn Lehman zelven: 5)

»Na den Christus verworpen te hebben, ontstond onder de Joden: een onbeschrijfelijke spanning: de verwachting van den Gezant »des Heeren. IJdele hoop! De jaren vervliegen, maar geen Redder »daagt op! Wel klampen zich de Joden radeloos nu aan dezen »dan aan genen vast, wel noemen zij tot vijf-en-twintig maal den »man van verwachting 6) maar al die namen gaan voorbij, »en hun voet laat zelfs geen spoor in het stof: Israël blijft verne- »derd. Wel dwingen en wringen de Rabbijnen de Danielische voor- »zeggingen tot den onmogelijksten zin ieder aangeduid tijd- »stip breekt aan, en de vervulling der hope blijft uit.

»Dan slaat de angst den Joden om het hart, wanhoop maakt zich »van hen meester. De Rabbijnen vloeken hem, die nog van de »verschijning des Messias' durft spreken.

»Alle tijden, die voor de komst des Verwachten bepaald waren zijn verstreken,» zegt Rabbi Rava;

1) Enkel uit haat vermoordden de Joden in 1812 de Fransche gewonden, die op de Russische velden achterbleven. (*Thiers »Histoire du Consulat et de l'Empire.»* T. XIV.)

2) Vergelijk Nr. VIII van dit geschrift. »'t Is wonder, zegt de Talmud, hoe aangenaam het bloed der christen maagden aan God is.»

3) Raadpleeg nog: *Relation historique des affaires de Syrie, 1840-42* par *Achille Laurent*; »Lettres sur la question d'usure,» *Drach*; »Affaire de Mortara,» *l'euillot*, Mélanges 1859.

4) Vergelijk: *Rupert »l'Eglise et la Synagogue,» Toussenet »les Juifs Rois de l'époque,» Jacques de Biez »la question juive.»*

5) *Drumont* I. 126.

6) Zie *Drumont* I. 121: hij noemt ze allen met het jaartal.

„Gevloekt zij, wie den tijd des Messias' durft vermoeden,” spreekt de Talmud;

„Dat hun beenderen breken,” voegt Rabbi Jochanan er bij.” —

De Persoon van den Messias was geloofchend; van den anderen kant moest „de natie” verrijzen uit haar eeuwenlangen slaap, en den wereldschepter hernemen, — de Messias werd *eene Idee*.

En die *Idee* was de nieuwmodische God der Vrijmetselaars: „*de menschheid*.”

Het uur van het hedendaagsche Jodendom was daar.

Toen stond de Rabbijn Weil op en verklaarde uitdrukkelijk: dat de profetieën nimmer van een *persoonlijken* Messias gewaagd hadden. „De ware Verlosser,” sprak hij, „zal wezen niet een mensch maar Israël, den volken ten baken gesteld, verheven tot leermeester der menschheid, die hij onderwijzen zal met zijn schriften en geschiedenis, onderrichten door de volharding in zijn beproevingen, niet min dan door de getrouwheid aan zijn leer.”

De Rabbi van Besançon valt hem bij: „Het Joodsche dogma van den Messias is de *„menschheid als ideaal*.”

En het Joden-Congres, in 1869 te Leipzig gehouden, stemde met deze uitspraken plechtig in.

Was dus voorheen hun „nationaliteit” de grondslag van der Joden karakter, de verklaring hunner houding tegenover den Christen, — waren zij de „natie,” die als Gods-volk het bastaardvolk haatte en verafschuwde 1), de „natie,” die door een te wachten Messias den Christen zou verpletteren, — thans is die natie zelve einddoel geworden; de „menschheid” moet Jood worden, Israël moet als wereldrijk verrijzend, den heerschershaf zwaaien over de Christen volken. De Joden zijn de zendelingen der Godheid onder de volken, die als afgodendienaars, als indringers in de Keurbenden des Heeren, als verraders van Jehova, met de kracht aller middelen, met bedrog, list, woeker, diefstal, onder Israëls juk moeten worden gebracht.

De ontwikkeling van het vervalschte nationaliteits-idee tot dit ideaal van „Joodsche menschheid,” is het logisch gevolg van den haat, den afschuw der Joden van al wat Christen heet. — gelijk de Talmud de zuivere vertolking was van het onbepaald gevoel, dat iederen Jood jegens den Christen bezielde.

Op den Jood dus als *natie* rust de schuld 2); tegen den Jood

1) *Balmes*, „Protestantisme et Catholicisme,” t. III.

2) *Bonald*, „1e Juif,” p. 27.

als Jood is onze »waarschuwing aan den Christen» gericht.

In het Christen-oog is het Joodsch karakter dan ook verfoeielijk, de Talmud een gruwel, het Nieuwere Jodendom de ergerlijkste godslastering. Dat moderne Semitisme heerscht tegenwoordig oppermachtig in Frankrijk, en min of meer in geheel Europa.

Maar, laat het waar wezen, dat de hedendaagsche Jood onder den invloed der Vrijmetselarij tot de wijziging van zijn oud begrip van Messias kwam, laat het waar wezen, dat eerst de Talmud den Jood zijn godvergetene, anti-christelijke wetten voorschreef, — toch is het valsch, dat de hoofdschuld op de Vrijmetselarij of de Rabbijnenschool van Tiberias zou rusten, want Vrijmetselarij en Rabbijnenschool deden niet meer dan de uitvoering mogelijk maken van den hartewensch, door iederen fanatieken Jood gekoesterd 1): vernedering, kwelling, vervolging van den »Goy," ten bate van de Semitische »natie."

De Jood dus, als Jood, is de schuldige.

II.

Welk een karakter in de Joden sinds Christus!

Hebt gij hem u ooit met offervaardigheid voorgesteld, met den adel van geloof, hoop en liefde? Is het denkbeeld »Jood" niet bij alle natiën met de trekken van verraad, sluwheid en zelfzucht geteekend? Hebt gij ooit aan zijn eerewoord geloof geslagen, hem ooit een geheim des harten toevertrouwd?.....

»God heeft de Joden geschapen om spion te zijn," heeft een man gezegd, wiens blik zich zelden vergiste: Bismarck. Verre de meeste spionnen van 1870 waren dan ook Joden: dit is bekend. 2)

1) In ons besluit zullen wij de weinigen aangeven, die moeten uitgezonderd worden.

2) Vergelijk de »Nord," 19 Aug. 1870: »Illustration» 27 Sept. 1873.

De arglistige staatsman Cavour had voor trouwsten dienaar een Jood, Artom; hem werden de neteligste stukken toevertrouwd, en Cavour zelfs moest bekennen, dat de sluwheid van dien man hem verbaasde. 1)

Wilt ge een bladzijde uit de kronieken der Joden? 2)

De Jood Sedecias vergiftigt Karel den Kale; Meire Karel VII van Castilië; de Raad der Tien neemt in 1477 het voorstel der broeders Salomoncini in overweging, om Mahomet II te doen vergiftigen door den Joodschen dokter Valcho 3); de Jood Lopez, dokter van Elizabeth, wordt opgehangen omdat hij zich aan Spanje verkocht had 4); de Jood Lewis is *spion van Talleyrand* in Engeland 5); de Jood Michel wordt geëxecuteerd, omdat hij aan Rusland krijgsplannen had verraden. Een andere, Goldsmith, steelt in 1882 de stukken van den Duitschen Staf. Wie weet niet wat rol la Paiva vóór den oorlog van 70 speelde; la Kaulla was eene Jodin; Kuntz, die generaal Hicks verried, was een Jood; Adler was een Jood, Guimont was een Jood. Naquet die den Duitschers het geheim van het Fransche kruit verried, was een Jood..... Waar te eindigen!.....

Er is geen mensch ter wereld die zich den Jood oprecht, eerlijk, ridderlijk en trouw denkt.

En toch, — 't mag wonder heeten, — men laat zich algemeen, ook in Nederland door hun guichelspel begoochelen, door hun brutaliteit overbluffen.

Wat is indertijd der Joden antwoord geweest, op de verpletterende akte van beschuldiging tegen hen ingediend met de „France Juive” van Drumont? — Wat is het antwoord geweest op dat boek, dat in zijn 150 oplagen van minstens 50000 exemplaren het eerste getuigenis aflegde, hoezeer het Christelijk Europa zich de Jodenquaestie aantrok, op dat boek, dat in gelijke mate de Joden de vrees om het hart deed slaan bij de gedachte, dat hun wereldmacht bedreigd werd? —

Hokus pokus, en de argelooze goede Christengemeente was weer „zoet” gemaakt!

De baron Alphons de Rothschild, en Vrouwe de Baronesse en

1) *Drumont*, T. I. p. 66.

2) *Drumont*, T. I. p. 66 en volgende. *P. de Magdeleine*, t. 242 etc.

3) Na lang ontkennen, moest de „*Revue des Etudes Juives*” dit feit toegeven aan den heer de Maslatie.

4) Vergelijk „*Histoire de Philippe II*” *Forneron*.

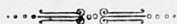
5) „*Département du ministère d'affaires étrangères pendant la Révolution*” *Fréd. Masson*.

zijn broeder en diens Vrouwe en zijn neef en zijn achterneef enz. enz. enz., gewaardigden zich hun paleizen te verlaten en af te dalen in de lokalen veler Europeesche badsteden.

Scheveningen werd niet vergeten, — heel Europa wemelde van Rothshilds. En toen werden de beurzen geopend, en stopten de „hooge” Joden den Christenen met tientjes den mond dicht; en eerst door de liberale, dat is de Joodsche, daarna door de Christelijke, ja door de katholieke bladen van Frankrijk, Duitschland, België en Nederland, werden dithyramben aangeheven op de nooit volprezen edelmoedigheid van de Rothshilds jegens de Christenen..... en hokus pokus de zaak was weer gezond!

Men noemt overal den Jood sluw en valsch en niemand gelooft er in de praktijk aan, want ieder op zijn beurt loopt in den val van dezen zijn aarts-vijand.

Al genoeg over hun loosheid en laagheid van ziel; — nog eens, geen Christen, die er aan twijfelt, — mochten wij ook diensvolgens handelen!

III.

Hun GOUDDORST 1) is spreekwoordelijk, en zit hun in het bloed; hun „recht” is diefstal, hun *recht* hun „plicht” 2); 't is een soort bezigheid als een andere. Christenen te vermoorden en te bestelen 3), dat werk heet „de groote soulasse” 4). Zij zorgen dus slechts uit de handen van het gerecht te blijven, en verder kuipen en rooven zij naar hartelust. Wij vragen in ernst, met Drumont: Waarom het hun ten kwade geduid, zoolang men niet hun geest tegenwerkt, die hun ingeeft, aldus te handelen, zoolang men weigert de oogen

1] Ord. I tract. I dist. IV zie boven.

2] No I van dit werkje.

3] 't Was zoo door alle eeuwen heen. Vergelijk Brief van den Prins der Joden te Constantinopel aan Chamora Rabbijn te Arles 1489; «la Royale couronne du roys d'Arles» Bouis.

4] Drumont § 1 73. Zie eenige bladzijden verder.

te openen en met een man van gezag te erkennen: »De Joden zullen *nooit* burger zijn in een Christenstaat, tenzij zij Christenen worden» 1).

Is het Jodendom dan niet onbestaanbaar met de Christen maatschappij? Hoe tyranniseeren zij den Christen met de macht van het geld!

In 1818 reeds schreef de »Quotidienne», dat geheel de Elzas geruïneerd zou wezen als de Joden op één oogenblik daar alle rechten deden gelden, die zij op huizen en landerijen hebben; zij hadden voor elf millioen hypotheeken in handen 2).

Eenige jaren te voren had een ander dagblad eveneens op het gevaar gewezen, dat de Christenen van den kant der Joden bedreigt 3).

»De boeren.... kunnen slechts bij de Joden leenen.... Zij regelen de beurzen van Londen, Hamburg, Amsterdam en Leipzig.... Het is bewezen, dat, vooral sinds 1796, geen klas van menschen verderfelijker was voor het Duitsche Rijk dan de Joden 4). Zij zijn het, die door hunne valsche bankbiljetten en hun valsch geld die vreeselijke duurte hebben veroorzaakt, waarvan zij alleen de voordeelen genieten. Er zijn geen grenzen denkbaar voor den Joodschen *woeker*.

De gerechtsstukken getuigen, dat van de twaalf schelmstukken, die op de Leipziger-Mis bedreven worden, de Joden in elf betrokken zijn."

Hetzelfde getuigt Lacretelle 5), die vooral de laagheid en verdorvenheid der Joden in het licht stelt.

Maxime du Camp heeft hun woeker en bedrog geschetst 6); hij betaalde die stoutheid tijdens de Commune.

De »Gaulois» van 1871 teekent der Joden zwendel na den oorlog.

Eudel 7) heeft der Joden vervalschingen en kuiperijen ten toon gehangen; Eisenmenger hun diefstal en moord 8).

De gemiddelde toelage van een Rabbijn bedraagt, naar Drumont,

1] de Bonald «le Juif» p. 22.

2] Balmes «Prot. et Cath.» «Association Catholique 1882.»

3] «Publiciste» 11 Oct. 1806. 't Is of de man in 1891 schrijft! Zie ook Revue du monde Cathol. April 1880.

4] Zie ook in dit geschrift, No VII passim.

5] In de «Mercure».

6] «Revue des deux Mondes» 15 Jul. 1807.

7] Eucl. Le Truquage.

8] Eisenmenger, «Judaïsme dévoilé.» Deze hoogst maatschappelijke bedrijven heeten bij de Joden «Korban».

1250, die eens Protestanten geestelijken 1000, eens Muzelmanschen priesters 800, eens Katholieken 450 gulden; wij vragen waarom?...
Uit alles slaan de Joden geld.

Zij waren nauwelijks met veel moeite meester geworden van de »Vereeniging der kunsten toegepast op de Nijverheid» of die Vereeniging wordt een bank. Bij de eerste tentoonstelling, die Proust geregeld had, kwamen 80.000 francs te kort.... 't is wonder! 1) ¶

Dievenbenden zijn menigmaal bij de Joden gewone handelshuizen die zich met elkander verstaan tegen den »Goy», zulk ééne is onder andere M..... A..... en C^o Londen, telegram-adres M.....; dit blijkt uit de brieven dezer firma en hun verstandhouding met Joodsche dieven. 2)

De Joden komen trouwens rondweg voor hun bedrijven uit. Maxime du Camp is er getuige van. Een Jood, Cornu, antwoordde alsof het een partijtje smousjassen gold, op de vraag: »Wat is uw bezigheid?»

»Altijd de groote soulasse, altijd de groote soulasse.» 3) De »groote soulasse» is Christenmoord, gevolgd door uitschudding.

Leon Say is in Frankrijk groot geworden door het goud van Rothschild, wiens werktuig hij is onder de Protestanten. 4)

De groote banken van Pruisen, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije zijn in Jodenhanden; de spoorwegen, 5) de groote maatschappijen eveneens. Vergeefs beproeft men zich aan hun tyrannie te ontrukken. En waar zij geheel meester worden, daar slaan zij tot zulke schaamteloze en gruwelijke stukken over, dat de Christen er nauwelijks een denkbeeld van heeft. Open de geschiedenis slechts van Cyprus, Maltha en Algiers. 6)

De groote Schorlemer-Alst heeft het in 1882 luide in den Rijksdag verklaard, dat de boer geheel onder den druk van den Jodenwoeker is. 7)

Ziehier eene statistiek van 1861: 8)

In Berlijn zijn 550 Joden tegen 92 Christen-bankiers; in Breslau

1) *Drumont* II. 134. Zie No. VIII.

2) *Drumont* II. 71.

3) *Drumont* I. 73.

4) »Association Catholique» 1882. *Drumont* I. 165, 327 vooral 462.

5) De Joden namen de »Chemins de Fer du Nord» aan in Frankrijk; hieraan verdienden zij eenige honderde millioenen. Vergelijk: *Revue du monde catholique* 1889 over de Joden in Duitschland.

6) *Hardien* »Histoire universelle» tome VII.

7) Is het in Nederland beter?

8) Markies de Ségur-Lamoignon.

212 groothandelaren Jood tegen 30 Christen. In hetzelfde Berlijn waren in 1861 13911 kooplieden, waarvan 4619 Joden: en toch maakten de Joden zeker geen veertigste deel der geheele bevolking uit! In geheel Duitschland moesten naar betrekkelijke berekening, 80.000 Joden landbouwers wezen: men telde er slechts 643; de overigen schacherden, woekerden, zwendelden. Sinds dien tijd, voegt de schrijver er bij, zijn de verhoudingen in ons nadeel minstens verdubbeld. 1)

IV.

De Jood is niet slechts de tyran van het *geld*, hem gehoorzaamt nog een ander machtig element onzer eeuw: DE PERS. Hij schrijft weinig, maar hij laat schrijven 2), en hij dwingt de openbare meening tot zijn voordeel.

Ziet Frankrijk, — maar 't is zeker onder anderen in Oostenrijk Italie, Duitschland niet beter. De Fransche pers is *eigendom* der Joden 3); alle groote bladen, de „Univers”, de „Union”, de „Gazette de France,” de „Monde,” en misschien nog een of ander, uitgezonderd, worden door hen bestuurd. De „Voltaire” is van de Joden Lafitte en Strauss; de „Lanterne” van Mayer, 4) de „République Française” was van Gambetta 5) en thans van een ande-

1) Dit moge voor een vlugschrift volstaan; wie meer feiten begeert, raadplege *Drumont, de Saint-André* „Franc-Maçons et Juifs”, *Toussnel*, en de *Revue du monde cath.* April 1889.

2) „Association Catholique” 1882 No 3, „Revue du monde Cathol.” April 1889.

3) *Drumont*, I. 7. *de Magdeleine* I.

4) Zie voor de schurkenstreken van dezen Mayer: *Drumont* II p. 199. „Journal officiel” 2 Jul. 1879. Gerechtelijke stukken van het hof van Valenciennes 20 Aug. 1879. Over den laster der „Lanterne” (b.v. 14 Juli 1883 tegen den officier de Vaultgrenand) *Drumont* II 200—201.

5) Was Gambetta Jood? — Van Joodsche afkomst zeker. De Wurtembergsche Jood Gamberlé was zijn grootvader; Gambetta's vader bekeerde zich; was het ernst? Wij gelooven ja. Maar de zoon werd de eerste Joden-Keizer. *Drumont* noemt hem overal: de Jood Gambetta. Bismarck deed eveneens in 1880 te Berlijn. „Ik verwonder mij zeide hij dat de Joden van den Parijschen gemeenteraad den Semiet Gam-

ren Jood; de »Rappel" van Meurice; de »Paris" van Weill Picard; het »Journal des Débats" van Raffalovich; de »Temps" van Schiller enz. Wolff is het orakel der letterkunde in de »Figaro" Meier in zijn »Gaulois" de eeuwige waarheid der onkreukbare politiek; 't is den laatsten toevertrouwd! Van zijn familie zijn er vier voor diefstal en misbruik van vertrouwen veroordeeld 1); meent gij, dat het onzen Redacteur blozen doet?... De Jood Weill-Picard liegt het publiek voor, waar het zijn vriend den Jood Gambetta kan baten; een ander durft zijn lezers diets maken, dat Ferry zijn paleis in de Rue St. Georges niet gekocht had; 't was immers al te duidelijk dat die katoenkoopman niet op eerlijke wijze plotseling de schatten had kunnen vinden, waarmee dit prachtige gebouw betaald was 2); men heeft de verkoopakten 3) slechts over te leggen als logenstraffing dezer verregaande brutaliteit: maar de goede gemeente bleef misleid.

Iedere dag brengt nieuw bedrog aan het licht in de krantenwereld.

De politiek is verdraaid, de beursverslagen liegen 4), de rechtszittingen zijn vervalscht, het nieuws wordt willekeurig verzonnen, de beoordeeling van tooneel en letterkunde doelt alleen op de ontzedelijking van het Christen-volk; met de lasterlijkste aantijgingen wordt de godsdienst vervolgd; geld is der Joden eenig beginsel geld en de triomf van de »natie." 5)

Zij stonden voor niets, waar het gold de Pers te bemachtigen.

De »Gaulois" werd door Gambetta gedwongen binnen 24 uur van kleur te veranderen; toen drong men haar tot bestuurder op den verbannen Russischen Jood Elias de Cyon, dien het Fransche Gouvernement welstandshalve met de ridderorde begiftigde. 6)

Dezelfde Gambetta belaagde het »Petit-Journal" en diens schrijver Escoffier. De redacteur der »Réforme" werd in 1882 aan de deur gezet door Waldeck-Rousseau.

De schrijver van het dagblad de »Anti-Semiet" wil een werkje tegen de Joden in het licht geven: Hachette weigert den druk; gelukkig belast een ander uitgever er zich mede. Maar zie daar

betta nog niet tot eereburger benoemd hebben; 't is misschien uit beleefdheid jegens van Moltke en mij nog niet gebeurd; maar zij bedriegen zich; de Semiet Gambetta zou ons als eereburger zeer vermaken."

1) Drumont II p. 203—208.

2) 540,000 franc (260,000 gulden.)

3) »Petites affiches" 10 Sept. 1884.

4) Alle zijn door de Joden betaald behalve in de Univers. O trouw!...

5) Drumont I. c., bewijzen geeft hij bij tientallen.

6) Drumont I. p. 196.

wordt, hoe wonder, eensklaps onzen schrijver zijn huur in de Rue de France opgezegd. De post doet de afdrukken van zijn boek verloren gaan. Ten einde raad doet de man den geheelen stapel aan zijn boekverkooper over, en weinige dagen later worden alle exemplaren in eens opgekocht: het boek is de wereld uit.

Deze man bracht het er nog goed af: Sommigen vergaat het slechter! Vervolgd van stad tot stad, stierf de Christen Petrus Borrel, die de waarheid over de joden gezegd had 1), van uitputting te Algiers: een uitputting echter die veel van vergiftiging had. De Joden kennen dit middel sinds de »aqua toffana» hun zoo uitstekende diensten bewees 2). Zóó ver gaat de Jood, als hij meester is!

Vraag naar het »Judaïsme en France» te Stuttgart verschenen in 1872: het is niet te vinden.

Vraag naar de »Réfutation de la religion Juive» die in 1803 het licht zag: het boek bestaat bijna niet meer, voor zoover men weet 3). Den Jood is de groote Pers onderworpen 4): hij heerscht er over met zijn geld, en hij speelt met de openbare meening: het hartstochtelijk geschreeuw der geheele bent slaat als een man uit tegen ieder, die voor eer en recht de stem verheft!

Is het geen »edele daad» den »Goy» te bedriegen?

Vraagt gij, hoe de Christen zich aldus knevelen laat?... Lezer, treed met mij dit huis binnen. Daar zit een vader, omringd van een talrijk huisgezin. Zal hij het prijsgeven om zijn blad, zijn boek den Jood niet in handen te laten komen: den Jood die hem schatten aanbiedt, die zijn lot in handen heeft?

En hoe velen, die den verrader niet kennen!... 5)

In den *haat* tegen het Christendom, daarin alleen kan de verklaring gevonden worden van der Joden eeuwen lang streven naar omverwerping der Christen-maatschappij, daarin alleen het laatste woord over hun gewetenlooze bedrijven.

1] In een artikel in het »Journal du Commerce» Juli 1845.

2] *Drumont* II, 288, I, 178, 179, 180. Zie blz. 26 van dit geschrift.

3] Zie ook van dit geschrift p. 13. Noot 1.

4] Niet slechts in Frankrijk maar ook in Duitschland. Zie *Revue du Monde Cathol.* April 1889. In Oostenrijk en Italie is het niet beter, en elders?...

5] Zie over den toestand der Pers in Duitschland, die ook *geheel* onder Joden-involed staat: »*Revue du Monde Cath.* April 1889; enz,

V.

Hun *natie* moet over de Christenrijken regeeren, — en daar staat het Jodenverbond, de »ALLIANCE-ISRAËLITE.” 1)

’t Is de reuzenzuil hunner macht.

De meester van dit bewonderenswaardig stuk is de Jood Levy Crémieux, dien wij straks nog meermalen de eer zullen hebben te ontmoeten. Hij aarzelt niet zijn »Israëlitisch verbond” »*het schoonste werk der nieuwere tijden*” te heeten; zeker is het de triumpf van den Joodschen geest.

De »Alliance Israélite” werd in Juli 1860 opgericht te Parijs. Ieder Jood kan er lid van worden, tegen een jaarlijksche storting van zes frank (bijna drie gulden.) Haar raad telt zestig leden, haar middelpunt is Parijs. Twee raadsleden wonen in Nederland 2).

Over de geheele wereld zijn andere Jodenbondjes met dezen reuzenbond vereenigd 3). Het doel dezer heilige maatschappij is algemeene samenwerking tegen den Christen, en daarom op de eerste plaats *geld*; *geld*, waarmee de Jood den armen broeder helpt opkomen, en den rijke schatten op schatten stapelt.

Scholen stichten voor Joodsch onderwijs, Joodsche talenten voort-helpen 4), Joodsche armen ten koste van Christen-rijken voorzien 5), Joodsche misdadigers de hand boven het hoofd houden 6), — de Joden zijn immers in het oog van hem, die ons als godslasteraars, en verraders beschouwt, geen misdadigers, al hadden zij een Christen moeder met zes kinderen vermoord, — ziedaar het edele doel dezer heilige en waardige vereeniging.

Het Oosten dankt haar 36 Joodsche scholen met 7000 leerlingen; in 13 jaar traden er 250 »gevormde” Joodjes uit; armen verwierf »de Alliance” ambten en schatten, schurken vrijspraak en aanzien 7). in één woord dat werk is gelukt, en de verrukte Crémieux had recht om triumfantelijk uit te roepen »De Alliance is een *Joden-Alliance*, ziedaar waarom zij geslaagd is!”

1] Zie onder anderen: *Drumont* II p. 54—67; *J. de Magdeleine* I 60; *de Saint André* »Franc Maçons et Juifs». *Chabauty* »Juifs et Franc Maçons.»

2] *Drumont* II p. 56—57 geeft de namen aller raadsleden.

3] In Frankrijk, Oostenrijk, Turkije, Amerika, Nederland enz.; meerdere loges.

4] Een staaltje in de »Autographes des Crémieux.»

5] *Drumont* II p. 64.

6] *Drumont* II p. 61.

7] *Drumont* II p. 71.

In samenwerking met deze machtige broederschap — vergeef mij het woord! — ontgoocht de Jood Hirsch aan de Christenen een millioen, en hij stort het ter stichting van scholen in de welvoorzienene „Alliance“-kas.” 1)

De Jood Bischoffsheim ontlokt der Pers een dithyrambe op zijn menschlievendheid, die een school in het Oosten bouwt; maar men vergeet te verhalen, hoe de benoodigde gelden met de welwillende hulp van Crémieux' Maatschappij in Honduras waren „verworven.” 2)

Hoeden af voor dit meesterstuk van het Anti-christelijk genie!

VI.

Maar om de volle kracht van dit verbond te begrijpen, moeten wij nog dieper in zijn kennis doordringen.

Het „Journal de Florence” zegt, „dat de Alliance Israélite DE KEUR DER VRIJMETSELARIJ 3) is; een soort „Senaat” der broeders, die boven alle Parlementen uitstaat, en alle hoven van Europa beheerscht.” Wij hebben dien „Senaat” aan het werk gezien in België, Frankrijk, Duitschland bij de „hervorming” der scholen 4), bij de verdrijving der kloosterlingen!.....

Wat het Journal de Florence beweert, komt overeen met de gezegden der Vrijmetselaren zelve. Br.: Clavel 5) leert ons, dat de hoofden van den Ritus *Misraïm* 6) het voorrecht hebben *alle vertakkingen der Vrijmetselarij te besturen*; Br.: Ragon, eveneens een hunner voornaamste mannen, noemt den ritus *Misraïm* een „*Jood-schen Ritus*,” omdat de Joden daarin de *overgrootste* meerderheid

1) *Drumont* II p. 65.

2) *Ibid.* *Gazette des Tribunaux* 1880. Indien men hier achter was gekomen hadden de Heeren zich misschien ook moeten „verwijderen” gelijk *Pincoffs* z. g.

3) *J. de Magdeleine* I 4, 27.

4) Dit zal ook Nederland wel eerlang wachten, als de vrijmetselarij de handen hier vrij krijgt.

5) Zie „*Franc-Maçons et Juifs*” van de *Saint André*.

6) Gesticht door den jood *Cagliostro*.

*Cagliostro was een jood, maar een goddelijk Christen
persoon der Franciscanen*

vormen. De Vrijmetselarij, die kerk van den duivel, — Pius IX noemde haar veelbeteekenend de »Synagoge» van Satan, — de Vrijmetselarij wordt dus door Joden geregeerd. 1)

Een zeer waar woord sprak dus de »Cri du peuple» in Februari 88: 2) »In den Hoogen Raad der Vrijmetselarij zijn 5 Joden tegen 4 Christenen.» Baron de Mousseaux 3), een staatsman die in Bismarck's omgeving leefde, had hetzelfde reeds lang te voren bekend gemaakt. Een Protestansch Vrijmetselaar van Berlijn deelde hem zelf mede: »Het doel der Vrijmetselarij is heden ten dage viervoudig:

1° Uitroeijing van het Christendom 2° Vernietiging van Frankrijk 4), 3° Een groot Duitsch Keizerrijk en een Socialistisch Italie 4° De verjoodsching der Christenvolken.» Wie zich de teksten van den Talmud boven aangegeven, herinnert, en de geschiedenis der laatste jaren beschouwt, hij ziet onmiddellijk, dat zulk een doel slechts door den Jood beoogd kan worden, en dat er ijverig naar de verwezenlijking van dit helsch plan gestreefd wordt.

Toch is onze meening niet, dat de vrijmetselarij van Joodschen oorsprong zij; dit overigens is eene geschiedkundige vraag, voor ons doel van ondergeschikt belang. Het volstaat ons te weten, dat tegenwoordig de Joden en de Br.: Br.: één zijn, dat *de Vrijmetselarij van de Synagoge* haar bevelen ontvangt.

De Joden, in het begin uitgesloten van de Loge 5), werden er slechts omtrent 1780 in opgenomen. In 1776 had Adam Weishaupt te Ingolstadt de »Sekte der Verlichten» in het leven geroepen 6); zijn doel was »vernietiging van allen godsdienst 7); tot de statuten behoorde: »slaafsche gehoorzaamheid ten koste van geld en goed, ja van het leven.» Tot deze sekte werden de Joden toegelaten. Toen de »Verlichten,» door de bemoeiingen van Baron Knigge, samensmolten met de Vrijmetselaars vloeiden de Joden bij honderden de Loge binnen. In 1782 werd te Wilhelmsbad, op raad van een Jood, de eerste groote algemeene vergadering gehouden; daár werd eenheid van handeling over de geheele wereld in vaste

1) Zie o. a. »Franc-Maçons et Juifs» de S.-André, Jodendom en Vrijmetselarij. X.

2) Vergelijk de »Rapporteur» van Lille 23 Februari 1888.

[Turnhout.]

3) In zijn werk »le Juif.»

4) Waarom? — Frankrijk is immer de Ridder der Kerk geweest. Leo XIII sprak in 1887: »Hoe Frankrijk gevallen zij, toch verwacht ik nog het heil uit dat land.» »Univers» December 1887. Karel Martel, Karel de Groote, de predikers der kruistochten waren Fransen. Trots groote politieke fouten blijft Frankrijk: »le Pays du grand élan chrétien.» [Bougaud].

5) »Oorkonde van Keulen» 1535. Art. 6 en 7.

6) Drumont I 260; de Saint André enz.

7) de Saint André, Chabauty »Juifs et Franc-Maçons» en anderen

wetten gewaarborgd. In 1794 reeds beklagde zich een Grootmeester, dat „de Verlichten” de „Oude Vrijmetselarij” geheel overvleugeld hadden; thans zijn de Joden geheel meester in de Loge, wij zagen het.

Ziehier nog andere bewijzen.

Sla den „*Catechismus*” 1) open; het is overduidelijk, dat de plechtigheden van de aanneming der Vrijmetselaars, dat de namen hunner overheden, dat hun jaar, de namen hunner maanden, hun ark des verbonds, hun eerbied voor accacia-hout Israëlitisch zijn.

Het doel is Joodsch: 2) uitroeiing des Christendoms, *de geest* is Joodsch, *haat* tegen den Christus, in zijn edelmoedigheid, in zijn offer, in zijn grootheid van lijden en medelijden, in zijn ruïne opvattingen, in zijn voorstelling van een hooger genot, in zijn geloof, in zijn hoop in zijn liefde!....

De Vrijmetselaars, die geen Joden zijn, worden terecht als bedrogenen en slachtoffers beschouwd; Cousin 3) bewees het, die in Rotschild's lagen viel, — Andrieux en Taxil, uit de Loge getreden, verklaren het luide in hunne werken.

Ja waarlijk, het Jodendom en de schandelijke Vrijmetselarij zijn feitelijk één. —

Vandaar vond men in het kleed van Rayo, den Vrijmetselaar, die Garcia Moreno vermoordde, de bewijzen dat hij een werktuig was van de Loge en den Joodschen Hoogen Raad beide 4).

Vandaar, der Vrijmetselaars afschuw van de lievelingen van Jesus: de behoeftigen, — luide door de Br.: Br.: onder anderen door Ragon, Bazot en Beurnouville verkondigd 5): het was de echo der godtergende woorden van den Jood Lockroy: 6) „Wee den arme!”

Vandaar ook dat de Vrijmetselarij nog *niets*, wat der menschheid nuttig was, tot stand bracht 7); want *haat* is haar beginsel, en de haat is onvruchtbaar. — Zij trachtte een liefdadigheids-gesticht op te richten: de Jood Leven was tot voorzitter der commissie benoemd; de „Monde-Maçonique” uitte na afloop der beraadslagingen den wensch, dat nooit iemand het verslag lezen mocht!

1) „Manuel complet d'adoption” fr. Ragon, ancien vénérable. „Rituel de la Maçonnerie” van denzelfden.

2) Zie de boven en op het eind van dit nummer aangehaalde schrijvers.

3) Zijn geschiedenis: *Drumont* II p. 324.

4) *Berthe* „Vie de Garcia Moreno.”

5) *Drumont* II 328.

6) Zijn eigenlijke naam is Simon. Zie *Vapereau* „Dictionnaire des contemporains.”

7) „Monde-Maçonique.” „Wij slagen nooit als wij iets op het terrein der wel-dadigheid beproeven.”

Vandaar dat de Vrijmetselaars elkander nooit verlaten. De Jood Hirsch richtte eene maatschappij op tot ontginning van mijnen in Uruguay. Vijftien millioen ontsteelt hij met br.: Tirard 1) den Christenen, maar het gerecht moeit er zich niet mede, als men ontdekt dat hun mijnen *nooit* bestaan hebben 2)! Gold het geen »broeders?».... Dergelijke feiten zijn letterlijk voor het grijpen!

Vandaar nog, dat zich thans herhaalt, wat in de Middeleeuwen der Joden dagelijksch bedrijf was: vergiftiging der Christenen. Toen deden zij het door het reeds genoemde »Aqua toffana" in spijs en drank te mengen; de stukken zijn voorhanden 3), lezer, hoe zorgvuldig de Jood ook trachtte al, wat hem onthullen kon, te vernietigen. Thans doen het de Vrijmetselaars, in Frankrijk, in het Staats-Laboratorium 4), waar de geheel uit scheikundige bestanddeelen saamgestelde wijn, die zoo gemakkelijk het vreeselijke »*delérium tremens*" 5), geeft, onder het toezicht voornamelijk van Joden wordt

1) Later minister!

2) Séance van den Senaat 26 April 1883.

3) Brief van den Koning van Grenada, vassal der Sarraceenen aan Samson, zoon van Helias, een Jood. De brief is op perkament uit het oorspronkelijke overgezet in het Fransch; 4 notarissen hebben de overeenkomst met den tekst gewaarborgd en het vertaalde stuk geteekend. Het dokument draagt den datum 1321; de koninklijke baljuw van Maçon heeft het gezegeld. Archives nationales. Carton J 427. N 18.

Ik lees in dat stuk onder meer:

«En wij dragen u op, het vergif, dat wij u hebben gezonden in putten en fonteynen te mengen en als gij niet genoeg hebt zullen wij u meer zenden.... Nog zend ik u iets anders, dat gij werpen moet in het water, dat de Koning drinkt.... laat dit spoedig geschieden, ik zal er u zooveel goud voor geven als gij maar begeert.... laat u voor goud noch zilver weerhouden de Christenen spoedig te vergeven.... Wij groeten u en uwe broeders, want gij zijt onze broeders in de wet... enz.»

Een ander stuk:

«Fastes de Bohême» door Marquar en Freher; brief van Philip van Anjou aan Paus Jan XXI.

Daarin leest men:

«Onze mannen zijn dan bij de Joden ingetreden om zich te overtuigen van de dranken die zij den Christenen toebereiden. Bij een jood, Bananias, heeft men in een donkeren hoek van het huis een koffertje gevonden.... stukken, daarin ontdekt bewezen dat de joden geheime verstandhouding hebben met de Turken, van wie zij het herstel hunner natie hoopten....»

In een dier stukken tot den Sarraceenen vorst door de joden gericht, staat:

«Middelwyl, en gelijk gij u overtuigen kunt door uw edelen onderkoning van Granada, hebben wij aan dit werk (uit het verband blijkt, dat dit werk de omverwerping der christen-rijken is) gearbeid door beheendig vergif in hun drank te mengen.... in hun water, in hun putten, in hun bekken, in hun fonteynen en wellen... enz.»

4) De joden drinken dezen wijn niet (daar zijn zij te slim voor!) Getuige de aankondigingen in hun bladen b.v. in de Archives: „Jules Simon."

„Buitengewoon merk."

„Toebereid onder het opzicht en met goedkeuring van M. Kahn, Rabbijn te Nimes. Verbeeld u een dorpspastoor aldus handelend! Wie zou het eerst roepen van »priester-tyrannie?» De joden-pers!

Mochten ons de oogen toch open gaan....

5) Dr. Lancereau aan de Acad. des Médecines 17 Dec. 1885.

bereid. Van deze officieele vergiftigings-maatschappij was eerst de Jood Gambetta en na hem de Jood Lockroy voorzitter. Op een openbare vergadering dier duivelsche vereeniging, bemerkte men onder de bestuursleden minstens dertig Joden! Daar slingerde Lockroy zijn »Wee” over den arme uit! 1)

Vandaar nog, de fabelachtige rijkdom der Vrijmetselarij, die in een jaar van 17 miljoen leden twee duizend miljoen gulden beurde: ’t is omdat het bestuur in Joden-handen is.

»Vandaar eindelijk, dat het werk slaagt, omdat het een »Jodenwerk” is, — Crémieux heeft het gezegd, en het is misschien een der zeldzame gelegenheden geweest, dat hij waarheid sprak. In één woord, vandaar dat het geheele streven het doel, de geest der Vrijmetselarij Joodsch is: *haat* tegen den Christen.

Dat de Internationale, het Socialisme, Communisme, Carbonarisme, Nihilisme slechts zoovele verschillende *vormen* der Vrijmetselarij zijn, niemand die hieraan twijfelt.

De »Internationale” groeide dan ook in Engeland uit een door de Joden Karl Max en Engels opgerichte geheime vereeniging (1848) en de Jood Hertsen bracht met Baron Bakounine in 1860 de Vrijmetselarij in Rusland onder den naam van Nihilisme 2); De Hoofden der Nihilisten zijn Joden: Deutch, Max, Lassale, Kalish, Outine; noemen wij onder hun beruchte moordenaars: Hartmann, Mladetski, Goldenberg enz.

Ingevolge Loris’ Melikoffs bevindingen werden dan ook, zes weken na den moord op Czar Alexander gepleegd, alle Joden St. Petersburg uitgezet.

Nog eens, de Joden leiden en regeeren de Vrijmetselarij, onder wat namen zij zich verbergen moge.” 3)

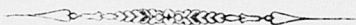
1) Maart 1883. — Over dezen wijn ook *de Magd.* I. 333.

2) *de Saint André* etc.

3) Zie nog *Lamy* »la République en 1883», *Claudio-Janet, Davin, Léo Taxil, Les Frères des Trois Points», Andrieux* »Souvenirs”, *Barruel* »Memoires pour servir à l’histoire du Jacobinisme” enz.

Uit al het hier gezegde blijkt, dat men den Jood vooral in de Vrijmetselarij bestrijden kan en moet. Wij bevelen daarom dringend het schoone werk aan, dat onder den naam van »Anti-Vrijmetselaars-Verbond” in Frankrijk, België, Duitschland en ook reeds in Nederland bestaat. Men leze het »Manuel” (Handboekje van dit verbond) ’twelk voor eenige centen verkrijgbaar is, en handele in dien geest; ’t is het krachtigste middel tegen de Vrijmetselarij, dat is: het Jodendom, in zijn afschuwelijksten vorm.

Thans helderen zich alle geheimen op, wij begrijpen hoe de gewetenlooze Joden, — ten minste, wat wij Christenen gewetenloos noemen, — meester werden en meester zijn; wij begrijpen de kracht van het Jodenverbond, wij begrijpen hun banken, hun invloed op de Pers, wij begrijpen in één woord: hun wereldmacht: 't is de »de kerk van den duivel" tegen Christus' Kerk opgebouwd.

VII.

Ja de Joden zijn eene WERELDMACHT. 1)

Geloofst gij aan een hersenschim als d'Israëli, de scherpzinnige staatsman, schrijft:

»Neander, de stichter van het spiritualistisch Christendom, professor aan de Hoogeschool te Berlijn, is een Jood; de niet minder beroemde Benary is Jood, Wehl... is Jood; de naam der Duit-sche professoren, die Jood zijn is legio, tien alleen te Berlijn!..... Eenige jaren geleden richtte zich Rusland tot ons. Nooit evenwel had er vriendschap tusschen het hof van St. Petersburg en mijn familie bestaan,... Toch leidden de omstandigheden tot eene toena-dering tusschen de Romanow's en de Sidonia's. Ik ging zelf naar St. Petersburg. Ik had eene samenkomst met den minister van financieën Graaf Cancrin, — ik vond een Jood. De leening stond in verband met zaken in Spanje; ik besloot er, Rusland ver-latend, heen te gaan. Ik had een ontmoeting met den Spaanschen minister, Senor Mendizabal; ik bevond mij tegenover een Jood. Ik ging van daar naar Parijs om den President van den Hoogen Raad te spreken..... weder een Jood..... Ons onderhoud leidde tot een gesprek met den Pruisischen minister.... ik herkende ook hier een Jood. Gij ziet dus al, dat de wereld door geheel andere personen bestuurd wordt, dan zij wanen, die niet achter de schermen zien." 2)

1) *J. de Magdeleine* 1 196.

2) »Coningsby" van *d'Israëli*.

Is dit alles waar?... Zeker zeer veel, en de laatste zin ongetwijfeld. Op een andere plaats zegt dezelfde schrijver: 1)

»Die Russische diplomatie, voor welke geheel Europa verbleekt, wie bestuurt haar? De Joden! De machtige omwenteling, die in Duitschland voorbereid wordt, van wien wacht zij haar ontwikkeling? Van den Jood! Hoevele ministers van Joodsche afkomst in Rusland, Spanje en Frankrijk!»

»In een ander werk 2) schrijft dezelfde beroemde Engelschman:

»Sinds lang hebben zich de Joden in de geheime diplomatie gedrongen, en er zich bijna geheel meester van gemaakt;..... zij oefenen een onweerstaanbaren invloed uit!»

Ziehier feiten en getuigenissen, die d'Israëli's meening staven.

Rothschild's bent regeert Frankrijk; de mannen die de Republiek stichtten zijn allen vreemdelingen, dubbel vreemdelingen, zegt Drumont, want het zijn Joden: Gambetta was hun hoofd. Er is slechts één man ter wereld voor wien Bismarck met de hoed in de hand stond: de Joodsche bankier Bleichröder 3). De Vrijmetselaars spelen met Italie. Zij waren het, br .r. Constans heeft het openlijk in de kamer verklaard 4), die het Fransche Gouvernement »dwongen» tot de uitwerping der kloosterlingen. De Joden hebben Oostenrijk in hun macht; op 20 Februari 1880 verzocht de voorzitter van den Rijksraad, de heer Smolka, aan het lid Pattai of hij in 's Hemels naam Rothschild niet meer noemen wilde in de vergaderingen: »iedere aanval op dien man kan den Staat millioenen kosten.» 5) Twee derde van Oostenrijks grond is in Joden handen. Rusland is ondermijnd door het Nihilisme. Van Engeland zwijgt men, maar mannen van gezag beweren, dat ook daar de toestand verschrikkelijk is, hoewel de Lords zelve het niet weten.

Zou het niet belachelijk wezen, als het verschijnsel niet te ernstig was, dat de Fransche zaakgelastigde in Rumenië de Jood Mellinet, in Perzië dezelfde Jood, in Macocco te Constantinopel en in Engeland de Jood Tissot, in Tunis le Roustan was, toen er moeilijkheden te vereffenen waren? 6)

1) Op. cit.

2) „Endymion” van denzelfden.

3) *Kuile* „Revue du monde Catholique” 1881. Drumont p. 372.

Over de macht van de joden in Bleichröder zie „Correspondance slave de 1872” Lettre du Colonel Stoffel à M. Pietri 20 Nov. 1868 (Corresp. de la famille impériale.)

4) 1885.

5) „Gazette de Francfort” 22 Feb. 1888.

Zie over de oppermacht der joden in Oostenrijk: Des Reiches Noth—Glagau.

6) *Drumont* I. p. 61.

Renan heeft gezegd: »De toekomst is aan den Jood, de moderne geest is Joodsch.»

Cerfbeer de Medelsheim, zelf een Jood, verklaart 1): »Niet inde Rue des Postes 2) maar in de Rue Lafitte schuilt het gevaar.»

Ratzinger 3) breidt dit gevaar uit over geheel Europa, als hij beweert:

»Indien wij niets doen om de onteigening der gronden tegen te gaan, zal binnen 50 jaar of op zijn hoogst eene eeuw, de geheele Christelijke maatschappij aan *eenige Joodsche bankiers behooren.*»

Delaville getuigt in 1882 4): »De Joden zijn rijk genoeg om Frankrijk te koopen, en zij zullen het misschien doen, als het dynamiet zijn taak zal hebben verricht.»

Toussenel schrijft: 5)

»Alle werklieden *zwoegen en putten zich uit* om eenige duizende luie Joden te voeden.... alle winstgevende posten van Frankrijk zijn in Joden-handen. De Jood, die uitsluitend aan het bestuur is, zal weldra meer beambten hebben dan de staat. Ik daag koningen en kamers uit, om zonder de Joden een verdrag te sluiten. Wie heeft het monopolie der banken en van het transport, die twee hoofdtakken van den handel? Wie van het goud en het kwikzilver? 6) De Joden.

De reeds genoemde Cerfbeer 7) legt die laatstgenoemde feiten uit:

»Er is geen ramp, die de Joden niet voorbereid hebben, en waaruit zij geen voordeel trekken.»

De groote Staatsman Baron de Metternich, de toekomst voorziende, riep uit:

»De Joden zijn de hoofdmannen der Revolutie. »Zij zullen Duitschland een vreeselijken dag baren, maar die hun een nog vreeselijker morgen zal doen opgaan!» 8)

In 1874 schreef de »Monde» uit Weenen, dat als de Joden in menigte uit Oostenrijk togen, het rijk *voor 50 jaar* geruineerd zou wezen; zóó hebben zij dat arme land in hun macht. »Wij voorzien den dag, — schreef het blad, — dat een uitgebreid Jodenrijk

1) „Les juifs, leur histoire, leurs moeurs.”

2) Dit is het verblijf der Jezuiten; de Rue Lafitte dat van Rothschild.

3) Bij *Drumont*, Intr. VII.

4) „Les israélites de Paris.”

5) „Les juifs rois de l'époque.”

6) Voeg hierbij: van het graan is Koning de Jood Ephrussi, van de spoorwegen de Jood Stousberg, van het katoen de Jood Ranger enz. enz.

7) Op. cit.

8) nog J. de Magdeleine, I p. 31 — p. 191.

aan den Donau zal gesticht worden, en het geheele domein der Habsburgen één groote Synagoge zal wezen. Gutschow, een Jood, verklaarde in de »Gazette d'Augsbourg (1881:) »De ware stichters van het (nieuwe) Duitsche Keizerrijk zijn de Joden 1). De Joden geven den toon aan de Pers, aan de diplomatie aan de geheele politiek!" 2)

Goscher, een bekeerde Jood, getuigt 3).

»De Joden der 19de eeuw zijn een macht, waarvoor zelfs de grootste staatslieden zwichten, en die bijwijlen de tronen doet beven..... Zij hebben zich van alle hefboomen bediend om de godsdienst en de Christelijke maatschappij omver te werpen »en »zij hebben van de gelijkheid tusschen de burgerrechten van Joden en Christenen een stuk »wetentemaken, waarvan het bestaan der Europeesche politiek afhangt."

De lezer vergete die woorden niet, wij komen er op terug.

Ziehier echter hoe de groote staatsman Bismark deze gelijkheid van rechten veroordeelde, hoe verderfelijik hij die achtte. In zijne redevoering van 1847, over de »Emancipatie der Joden" sprak hij onder anderen:

»Ik ben van gevoelen, dat de ideè van Christelijken staat zoo oud is als het zoogenaamde heilige Roomsche Rijk; zoo oud is als de Europeesche staten samen; dat deze ideè de bodem is, waarin de Staten wortel gevat hebben, en dat iedere staat als hij zijn duurzaam bestaan wil verzekerd zien,..... op godsdienstigen grondslag moet staan. Voor mij zijn de woorden: »door Gods genade," die Christelijke vorsten bij hun kroon voegen, geen ijdele klanken; want daarin zie ik de belijdenis, dat deze vorsten den scepter, dien God hun verleend heeft, ook volgens Zijn Wil voeren zullen. Als Gods wil nu kan ik slechts datgene erkennen wat *in den Christelijken Godsdienst* is geopenbaard geworden; en ik geloof in mijn recht te zijn, als ik zulk een Staat een Christelijken noem, die zich tot taak gesteld heeft, de *leer van het Christendom* te verwezenlijken. Dat wij met de hulp der Joden dit doel nader zullen komen, *dit kan ik niet gelooven.*

Erkent men eenmaal den godsdienstigen grondslag van den

1) Vergelijk ook No VI in den aanvang (Fransch-Duitsche oorlog, waaruit het Duitsche Keizerrijk groeide.)

2) Zie No VI van dit werkje over het doel der Vrijmetselarij, die, gelijk wij zagen, door de joden bestuurd wordt.

3) »Dictionnaire encyclopédique."

Staat, dan houd ik het er voor, dat deze grondslag bij ons *slechts het Christendom* kan zijn; ontbreekt aan den staat deze grondslag, dan houden wij alleen een aggregaat van rechten over, een soort bolwerk tegen den krijg van allen tegen allen. Zijn wetgeving zal niet meer uit de bron der Eeuwige waarheid voortvloeien, maar uit de vage vlottende ideeën van *humaniteit* 1) van hen, die aan de spits staan. Hoe men in zulk een staat de ideeën over de *onzedelijkheid*, over *het eigendom*, over de hooge zedelijke waarde *van den diefstal*, als een poging om de ongeboren *rechten van den mensch* te herstellen, wil bestrijden, *is mij niet klaar* 2). Laten wij derhalve het volk in zijn Christendom geen afbreuk doen, door een bewijs te geven dat dat Christendom voor zijn wetgevers niet noodzakelijk zou wezen; — (wat men *zeker* doet met een Jood, een anti-christen *in welk bestuur dan ook*, in een *Christenmaatschappij*, te dulden.)

..... Als ik mij als vertegenwoordiger van de geheiligde Majesteit des konings tegenover een Jood denk, aan wien ik moet gehoorzamen, dan moet ik bekennen, dat ik mij diep ter *neergedrukt* en *vernederd* zou gevoelen; dat mij alle opgewektheid en het *oprechte eergevoel* begeven zou, waarmee ik mij thans beijver mijne plichten jegens den Staat te vervullen. Ik deel dit gevoel met het volk, en ik schaam mij dit gezelschap niet."

Zóó sprak Bismark — helaas ook hij moest 20 jaren later leeren zich *»neer te drukken»* zich te *»vernederen»* voor den Jood. Maar de aangehaalde worden, om hun waardigheid, hun waarheid en hun logische kracht, zijn er niet minder sprekend om! — Veertig jaren verstreken sinds die fiere, mannelijke Christen-taal werd gesproken: Sedert is zeer veel veranderd: maar het gezond verstand spreekt nog immer uit die redenen, en nog meer dan Bismarck destijds mogen *wij* Christenen thans zeggen: *»dat het oprecht Christen eergevoel dat het Christendom zelf geen Jood als meerdere dulden kan en mag.»* —

En toch, wij dulden het, — de Joden zijn de meesters der beschaafde wereld! —

1) Zie No 1 dit idee der Vrijmetselaars-Joden.

2) Joden, antwoordt hier eens op uw Talmud?

Wie na deze getuigenissen, na deze redeneering te hebben vernomen, nog onverschillig de schouders ophaalt, — ik geloof dat hij niet aan brand zou gelooven, vóór zijn huis in laaie vlammen stond!

Maar aldus zijn mijn Hollandsche lezers niet; ik ben er van overtuigd, anders had ik mij de moeite bespaard, deze bladzijden te schrijven; ik weet het, zij zullen de waarheid inzien van het woord: »*De Jood is eene wereldmacht*, en dit is onduldbaar! Kan hun overwicht ons overigens nog bevreedden nu wij *hun geest hun karakter, hun streven, hun gewetenlooze middelen...* de macht van *hun goud, van de Pers, van de Alliance, eindelijk van de Vrijmetselarij* kennen?

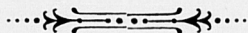
Wij konden hier eindigen, de lezer kon zijn besluit trekken. —

Evenwel, ons inzicht was een geschrift te leveren dat, zooveel de voorgestelde beknoptheid toeliet, de figuur van den Jood met de geschiedenis volkomen zou teekenen.

Nu is er een land, waar de Joden het bestuur geheel in handen hebben, waar die Jood bovendien in den grond bestudeerd werd; laat mij u hem daar nog in staats- en burgerlijk leven schetsen; wij kunnen aldus leeren, wat de hedendaagsche Jood van alle Christenrijken maken *wil*, wat hij er van maken *zal*, als zich de gelegenheid aanbiedt, en de Christen zorgeloos het gevaar blijft ontveinzen.

Mogelijk spoort deze studie ook een Nederlander aan, den toestand van het Jodendom in ons Vaderland te onderzoeken!..... Kondt ge eens spreken, hooge muren van Amsterdam's beursgebouw! Wie weet, zouden in één oogenblik de Christenen binnen uw kolommen zooveel plaats maken, dat niemand meer gebrek aan ruimte gevoelde!.....

Het land, waar de Jood meester en waar hij geheel onthuld werd, is Frankrijk; den blik derhalve op dat land gericht.

VIII.

Wie der Joden kuiperijen en woekerijen, hun verderfelijken geest, gedurende de Middeleeuwen, wenschte te kennen, raadplege Drumont 1); voor Duitschland kan Jan Jansen 2) hem onderrichten.

Voor ons, wij beperken ons tot Frankrijk, *in de laatste jaren.*

FRANSCH-DUITSCH E OORLOG.

Geloofst gij dat de voor Frankrijk zoo noodlottige FRANSCH-DUITSCH E OORLOG van '70 Jodenwerk was? Zeker, vóór Drumont heeft niemand het uit de feiten getoond; wel vermoedde men der Joden inwerking, maar niemand had bewezen, dat die reuzenkamp een Joodsche intrigue was. Drumont, de gegevens van dagbladen en andere getuigen vereenigend, heeft het duidelijk in het licht gesteld. 3)

Vóórdat de krijg ontbrandde, kwamen te Berlijn van alle punten der wereld afgevaardigden van het „Joden-Verbond” bijeen. 4) Dáár werd geraadpleegd over het lot der verdrukte en verdreven Polen, dáár werd, geheel volgens het streven der Vrijmetselarij, gelijk wij reeds zagen, — de val van het Christen-Frankrijk besloten 5). Een verpletterende nederlaag moest het middel zijn.

De gelegenheid, tot uitvoering van dit gruwelijk plan, bood zich aan. Bismarck was in verlegenheid over de achterstallige soldij die den troepen, sinds 1866, nog moest worden uitbetaald. Toen stelde hem de Jood Bleichröder voor, den soldaten in papieren-waarde te voldoen 6). Banknoten echter, ieder begrijpt het, kunnen geen geld vertegenwoordigen, tenzij in de staatskas haar waarde in goud, zilver of anderszins aanwezig zij. Bismarck vond dus

1] I. p. 139—289.

2] Geschichte des Deutschen Volkes T I.

3] Drumont, I. p. 370 en vlg. Vergelijk No VII op het einde.

4] 3 Febr. 1870.

5] Drumont, p. 374.

6] Over de macht van Bleichröder en de Joden zie boven; verg. nog Drumont p. 378.

De Fransche Kolonel Stoffels vond geen zekerder weg voor zijn brief naar de Tuileriën dan langs den Duitschen Jood!!

Bleichröder's middel ondoelmatig, want de vraag bleef, waar dit goud of zilver te vinden. De Jood had het antwoord gereed, het wachtwoord hem gegeven: „het goud zit in den grond van Frankrijk, dáár zullen wij het halen.”

De oorlog was dus bepaald, en zou verklaard worden. Maar hoe? Vooreerst moest in Frankrijk het oorlogsvuur ontvlamd worden. De sluwe Jood had doorgesicht, dat de keizerin Eugenie hiertoe de geschikte persoon was. Instrument in der Joden handen, werd zij door middel van haar biechtvader, 't is thans wereldbekend, — *een vermomden Jood*, Jan Marie Bauer 1) een man wiens geschiedenis naast die van Cagliostro kan staan. Deze Semiet was het, die Frankrijks vorstin en door haar het geheele hof onophoudelijk prikkelde tot den krijg. Na Frankrijks val wenschte hij der Republiek behouden reis, trok af naar Brussel, en..... huwde er.

Frankrijk werd dus naar behooren bewerkt.

Wel deed koningin Augusta het mogelijke, om Wilhelm van den oorlog af te keeren, maar de drang was haar te machtig. Zoo is het raadsel gereed, hoe de strijd die door Duitschland's Joden gewild werd, door Frankrijk werd verklaard; 't was weer een meesterstukje van hen die, volgens d'Israeli, „de geheime politiek in handen hebben.” 2) Crémieux kon grijpend herhalen: „het werk slaagde, omdat het een Jodenwerk was.”

De Spaansche troon scheen de twistappel te zullen worden; evenwel, dank aan Keizerin Augusta, gaf Wilhelm toe.

De Joden waren ten einde raad.

Toen brachten zij de geschiedenis in de wereld van de beleediging den Franschen gezant Benedetti aangedaan, eene beleediging welke deze man plechtig verklaart 3), nimmer te hebben ondervonden. Het was de Joodsche agent Wolff 4), die het sprookje in de wereld bracht. „De Pers” deed er een storm van verontwaardiging over opgaan, de Pers, — de Jodenbent een storm, die het hof verwarde, geheel ontstelde en uitbarstte in eene oorlogsverklaring. De gevolgen beantwoordden aan de verwachting: „het goud werd in Frankrijks grond gevonden.”

1) *Drumont* l. p. 374. Zijn broeder is de hoofdagent der Joden in Spanje, hij speelt er de rol, die Lambert in België vervulde. Zie ook over *Bauer* „Le Judaïsme en France” Stuttgart 1872.

2) Zie ook „Jodendom en Vrijmetselarij” X, Turnhout.

3) In zijn boek „Ma mission en Allemagne” „Ik zal, zegt hij, mij niet ophouden bij die beleedigingen welke men voorgeeft, dat mij zouden zijn aangedaan.”

4) *Drumont* l. c.; Dagbladen van 1870.

En, toen Parijs zijn poorten geopend had, reden, in twee groepen, de Duitschers de Champs Elysée's op, om bezit van de stad te nemen. De eerste bestond uit de voornaamste Generaals, de tweede uit..... *Joodsche bankiers*. En zie, daar stijgen allen af, een der huizen opent zich..... en de Pruisen worden als vrienden onthaald aan den rijken disch van den Jood Ernest Picard. 1)

En aldus vóór dat Frankrijk den strijd gestaakt had, begroette de Jood den vijand als vriend, en veroorloofde hij zich lustig met hem te bekeren!

Maar waarom het hem ten kwade geduid? Is de Jood niet eene nationaliteit op zich zelve? Is hij Franschman of Nederlander?

De samenkomst tusschen Bismarck en den Jood J. Favre werd getroffen te Ferrières 2), dat is bij den Jood Rothschild, de vrede geteekend tusschen den Duitschen Kanselier en dezelfde Joden, waarbij zich nu ook de Jood Bleichröder gevoegd had, — Bleichröder, de compagnon en de boezemvriend, als het woord er niet door ontheiligd wordt, — van Rothschild 3). Van de vijf milliard 4) kwamen er vier in de handen der Joden en de Duitscher Kuntz kon in 1883 5) het feit opmerken, dat een oorlog, waaruit zijn Vaderland met vijf milliard verrijkt heette te zijn, weêrgekeerd 400,000 *familiën* tot den *bedelstaf* gebracht had!

Ziedaar de ware geschiedenis van '70; wellicht is zij voor veler nieuw. 6)

Wij voor ons, wij kennen geen naam voor den man, die gewetenloos een krachtig en bloeiend land tot verval en gebrek kan brengen, die het bloed van duizenden wreedaardig kan doen stroomen, met het enkele doel om steeds hooger den goudberg in zijn schatkamer op te stapelen!

1) Supplement du *Figaro* 28 Fév. 1883; artikel van *René de Lagrange*, een ooggetuige dezer gebeurtenis.

2) In de *Salon des tapisseries Drumont* p. 111. 112.

3) *Kuntz* „*Revue des deux Mondes*” 15 en 31 Oct. 1881. Hij is het, die Favre een Jood noemt, ten minste „hoogst waarschijnlijk.” Zeker was hij een slaaf der Joden-Vrijmetselaars, zoo hij al zelf geen Jood was.

4) J. de Madeleine zegt („*la France Juive*”) dat de strijd 10 milliard kostte.

5) *Revue des deux Mondes* 1883.

6) Deze geschiedenis en ook die der Commune en wat hier meer uit die jaren verhaald wordt, werd geput uit de Archieven der Tuilerien, in het geheim, ontdanks de zorgen der Commune door Generaal Douay gered (24 karren), en naar Engeland gevoerd. Hier gingen Drumont en andere schrijvers te rade. Onverdachte getuigen dus!

En die man is de Moderne *Jood*, handelend volgens zijn *roeping recht* en *plicht*, en hij zal nog aldus handelen als zich de gelegenheid aanbiedt!.....

Onmiddellijk na den Oorlog namen de Joden Frankrijks bestuur in. 't Is een Jood, Edmond Adam, die prefekt der Politie, een Jood, Camille See, die Secretaris van het ministerie van binnenslandsche zaken werd; de regeering bestond in hoofdzaak uit Crémieux, Jules Simon, 1) Magnin, Picard, Gambetta, J. Favre, allen Joden.

DE COMMUNE.

De vernielende COMMUNE brak uit, — en ook deze was Jodenwerk! 2) Niet de verhitte toestand, waarin de franschman na de geduchte nederlaag geraakte, de woede, die hem dreef, tegen al wat aan den keizer herinnerde; maar wel de koele en looze berekening, om zich die stemming ten nutte te maken tot een groote *slachting* van Franschen: dát was het werk der Joden 3).

De eigenlijke leiders der Commune waren Joden: Picard, Favre, 4) de *défense „Nationale”* (!!), en met hen zoovelen als van de Commune de vruchten plukten. Victor Hugo, later het slachtoffer der Joodsche Vrijmetselaars op zijn sterfbed 5), V. Hugo heeft het in tegenwoordigheid en tot ontsteltenis van Lockroy 6) gezegd: „Zij, wien de Commune ten voordeel was, zij hebben haar gemaakt.” 7)

Het doel dier leiders, — der Joden, — was *onmenschelijk*: Franschen vermoorden, vooral zoo mogelijk, den Franschen werkmán uitroeien.

1) „République Française“ Mei 1884 over Simon.

2) Alle mannen der *Défense Nationale* stonden met de Commune in verband. „Archieven der Tuileriën.“ Zie p. 36, Noot 6.

3) *Drumont* I. p. 387—419; *J. de Magdeleine* I. p. 38—41.

4) *Busch* „le Comte de Bismarck et sa suite pendant la guerre.”

5) Vooral van Lesclide en Lockroy; de laatste jood was zijn schoonzoon.

6) Is Jood, zie „*Vapereau*“

7) *Drumont* II. 535.

Duivelsch zijn de middelen door den Jood aangewend, om dat gehate geslacht te verdelgen.

De aanvoerders der volksgroepen waren welbetaalde vreemdelingen en Joden; men zorgde, dat de communard nimmer in zijn eigen wijk streed: verslagen kon hij aldus, op de vlucht, in de woningen geen kwartier vinden; ieder toch wierp de deur dicht voor den vreemdeling. 1)

Het gouvernements(!)-leger stond te Versailles. De generaals verzochten aan de bewinds-mannen, of de gendarmen van Parijs de troepen geleiden mochten door de hun welbekende buurten en wijken der stad; zóó zou de strijd spoediger geëindigd wezen. 2)

Begrijpt gij, waarom dit verzoek door Favre en Picard werd afgeslagen?

Begrijpt gij, waarom de strijd viermaal langer gerekt moest worden, dan noodzakelijk was? 3)

Begrijpt gij, waarom de Commune naar Rothschild's paleis de hand niet uitstak? Of wist men mogelijk niets van de wereldschatten daar opééngetast?

Begrijpt gij, waarom alle Joodsche eigendommen, alle Rothschild's 150 huizen in Parijs ongedeerd bleven, terwijl de halve stad in puinen lag? 4)

Begrijpt gij Rigault's woede tegen de geestelijkheid, als gij weet dat de Jood Gaston da Costa hem dreef? 5)

Begrijpt gij, waarom la Roquette een bloedbad te aanschouwen gaf, zoo ijselijk als sinds de groote Revolutie niet vertoond was?

Was niet de directeur een Jood?.....

Begrijpt gij, waarom de Wurtembergsche Jood Gambetta, — bij de Commune door Ranc vertegenwoordigd, — zonder het volk leeningen kon sluiten, zonder dat het volk zelfs gehoord werd? Een feit waarvan men de weérge vergeefs bij de Zoeloe's en wilden zoeken zou?

Begrijpt gij de vreeselijke ironie van Frankrijks bestuur toen ter tijde, dat zich „*Défense Nationale*,” — „*Nationale verdediging*” heette, en waarvan de voornaamste leden de onverzoenlijkste vijanden, de beulen, de verraders des lands waren. Crémieux, Gambetta,

1) *Drumont* l. 415. Vele bladen hebben dit feit met hem opgemerkt.

2) id. l. 416.

3) id. l. 416.

4) *J. de Magdeleine* l. 41.

5) Rigault was van nature zoo bloedgierig niet. *Drumont* l. 404 Noot.

Joden, en naast hen in de Commune Favre, Picard, en in de „Goud-Regeering” Rothschild, Hirsch, See, — allen Joden? 1)

De Commune *slachtte* 30,000 Franschen 2), en putte het reeds afgestreden land ten doode uit; het doel was getroffen, de Jood triumfeerde, en Gambetta telegrafeerde grinnkend aan een zijner vrienden!: „Wij rooken nog immer fijne sigaren.” 3) En in de ontvolkte buurten van Parijs stroomden nieuwe bewoners binnen, en tot verbazing van den opmerkzamen voorbijganger, wemelden drie maanden later de leeggemoorde straten van Levy's, Mozessen, Simon's, Mayer's, Meier's, en Jakob's. 4)

Maar zulk bloed roept om wraak naar den hemel!.....

En schoon de Christen, — want tot hem spreek ik, — de wraak niet wil, maar dat de belager zich bekeere, en leve, toch mag hij weten, dat er een slang is, die hem naar de hielen loert!

ALGIERS.

Ziehier nog eene geschiedenis die men naar de fabelen zou verwijzen, ware zij niet, voor min dan 15 jaar het tooneel der gebeurtenissen betreden: DE BURGER-VERKLARING DER JODEN IN ALGIERS. 5)

De broederlijke zorg voor de „Natie,” in deze Fransche Kolonie, ging uit van de „Défense Nationale,” een bewind, dat hoegenaamd geen recht had zich met *de bezittingen* in te laten; maar wat vraagt een Jood naar recht!....

Terwijl dan de Franschen in hun land van lager tot lager vielen, door de kuiperijen en gruwelen van den Semiet, zorgde het voorloopig „bestuur van het land” „de Défense,” dat de schoonste van Frankrijks kolonieën ondermijnd werd.

1) J. de Magdeleine noemt terecht Rothschild „de koning” der joden. Hebben wij er ook geen?

2) Officieel cijfer, — 't zal wel veel te laag zijn.

3) Dit tergend woord is bekend.

4) *Drumont* l. p. 422. Drumont is zelf Parijzenaar; dokter wonende in de Rue de l'Université No 105. - *J. de Magdeleine* la France Juive l. 39.

5) *Drumont* ll. p. 13 en vlg. „L'Enquête parlementaire sur les actes du gouvernement de la Défense Nationale.”

De inboorling van Algiers, de Arabier, veracht den Jood, en dermate, dat hij zich onteerd zou achten, indien hij er een doodde; wat hij in hem verafschuwt, is zijn bedrog, zijn woeker, zijn laagheid van karakter. 1) Drumont verhaalt van Joden, die door hun sluwe streken den zwarte tot 600 percent afpersen! 2) In den oorlog tusschen de Franschen en Abdel-Kader waren alle spionnen Joden; zij stonden aan den kant, waar hun het hoogste loon geboden werd 3). Na Frankrijks val bij Sédan vierden de Joden een monsterfeest te Constantine waar zij hun hartevreugd den vollen teugel vierden 4). Het waren Joden ook, die den Franschen generaal Walsin-Esterhazy met Spanjaarden en Malthesers in Algiers zelf aanvielen op 28 Oct. 1870. 5)

Wij stippen slechts eenige feiten aan; de Arabier kent er honderdmaal meer, — is het wonder, dat hij den Jood *veracht?*....

En dat kinderlijk volk met reuzenmoed en reuzenkracht, dat met een onversaagdheid, die den vijand een kreet van bewondering ontlokte, bij Wörth, zevenmaal met de bajonet door de Duitsche drommen vaagde, dat als één man den dood in de armen snelde bij Weissenburg, zij, de dapperste der Fransche troepen in Mexico en Italie, in de Krim, en in '70 op Frankrijks gehavende velden, — is het wonder, dat het de polsen voelde koken, toen die lage, vaderlandslooze Jood, die den schuimenden beker in Constantine ophief, toen geheel Frankrijk in rouwe lag, die nooit ridderlijk het staal voor de Franschen ontbloot had, op den 24sten October 1870 met het Fransche burgerrecht werd begiftigd?.....

Het dekreet was geteekend:

CRÉMIEUX, GAMBETTA,
GLAIS-BRISON, FOURICHTON
TOURS. 6)

De Bach-Aga, Ben Ahmed El Mokrani, ontvangt het stuk. Hij leest. Hij verbleekt van woede, en op het papier spuwend spreekt hij:

„Ik gehoorzaam niet aan een Jood!” 7)

El Mokrani was een held, lezer! Hij dorst het woord spreken,

1] Lettre de l'empereur à M. Mahon, gouverneur d'Algerie 1862. „La France”
3 jul. 1884. Lettres à Patrizzi *Mérimée*; Les Israélites d'Algers *Bouzet*.
2] Lettre de l'empereur; *Reclus* „France, Algérie, Colonies.”
3] *Villot*, kapitein te Algiers.
4] *Drumont* t. a. p. Dagbladen.
5] Kapt. Warnier, die Walsin verdedigde, aan Guichard.
6] Alle stukken die op het dekreet betrekking hebben, zijn verloren (*de la Sicotière*)
7] *Drumont* t. a. p. Dit woord is beroemd in Frankrijk.

hetwelk zes en dertig millioen Franschen 1), en misschien vier millioen Nederlanders te machtig is!...

Hij was een edele borst niet minder! Vat hij de wapens op tegen Frankrijk? Neen! Hij wacht tot de wond van '70 genezen is, en dan verklaart hij den vijand, wiens trouwste vriend hij geweest was, den ridderlijken strijd 2).

Hij valt... maar hij heeft aan geen Jood gehoorzaamd!

Hij valt... als hij ziet, dat de kamp verloren is, en zijn volk vruchteloos wordt weggemaaid.

Hij valt,... en met hem vallen duizende Franschen en duizende Arabieren,... en de Joodsche bokalen rinkinken nog ééns door de feestzaal, en Gambetta en Crémieux wierpen elkander triumfante-lijk een glimlach toe.

Vergeefsch trachtte de kamer later 3) het dekreet der burger-verklaring in te trekken 4). En toen Rochefort algemeene kwijt-schelding van i straf voorstelde 5), verzettede zich vooral de haat-dragende Jood, omdat onder de gevangenen nog vele Arabieren waren. Het voorstel ging niet door.

Zoo was de Jood gewroken over de minachting hem door de zwarten betoond, over de diensten door de Turco's in 1870 aan Frankrijk bewezen.

En weldra speelde in Algiers de Jood Kanoui de rol, die de Jood Gambetta in Frankrijk vervulde 6). En thans tellen er de Joden 1580 kiezers, hoewel zij er nog op geen 500 recht hebben 7), en zij huwen buiten de burgerlijke wetten 8), en zij onteigenen de Arabieren 9), en stelen en woekeren naar hartelust 10); Algiers is hun prooi!... En toen op den 13^{den} Maart 1883 de bewerker van dit stuk, de Stichter der *Heilige Alliance*, Crémieux, op den Mont-Parrasse werd begraven, zag men rond de groeve alle „grootte”

1] Zouden Duitsche officieren, waaraan de jood tot 300 070 asperst ook niet recht hebben eindelijk het juk af te schudden? Helaas de wet (dus het recht!?) waarborgt hun tyrannie in Duitschland. Zie „des Reiches Noth“ *Glagaui*.

2] General *Dullot*. „La Vérité sur l'Algérie.“ 1871,

3] 21 Aug. 1871.

4] Lambrecht, die vooral de joden in de Kamer hinderde, stierf plotseling tijdens de debatten. Wonder!...

5] 11 Feb. 1886. Zie ook „l'Événement,“ artikelen van *A. Scholl*.

6] *Bouzet*, „Les Israélites indigènes de l'Algérie.“

7] Officieele lijst van Maart 1875 — dus na 2 jaar! 't Zal nu wel verdriedubbeld zijn.

8] *Drumont* t. a. p.

9] „Journal des Debats“ — *Serre* „Les Arabes martyrs.“

10] „Courrier d'Oran“ 8 Oct. 1882; „le Petit Africain“ *Autum*, raadslid van Oran in 1883.

Joden geschaard: Kamerleden, Prefekten van departementen, raadsleden, Presidenten van hooge rechtbanken en anderen.

En naast het graf stond de banier van „het Joden-Verbond”, en dáár lag het marmer met het opschrift door den Jood zelven gesteld.

LÉVY CRÉMIEUX

STICHTER VAN HET JODEN-VERBOND.

Het nageslacht zal niet weten te beslissen of dit Verbond, of de zaak van Damascus, 1) ofwel die van Algiers, „*het schoonste werk der nieuwere tijden*” geweest zij: misschien zal het eenmaal de oogen openen en tot de ontdekking komen, dat op dien 13^{den} Maart „*een der grootste schurken der nieuwere tijden*” ter aarde werd besteld!

Gaan wij verder in Frankrijks geschiedenis.

MAC MAHON.

MAC MAHON kwam aan het bewind. Regeerde hij?..... Waant het niet! De Joden Castries en Sina dreven hem, schoon hij het misschien zelve niet wist 2). Als Frankrijk Ypsilanti voorstond als president voor den Griekschen troon, het was omdat deze man schoonzoon van den Jood Sina was; de onderhandelingen met Dulcigno, Kokhino en Tricoupis vinden in der Joden bemoeiingen hun verklaring. 3)

De beide andere „invloedrijke”(4) mannen dier dagen, de hertogen Decazes en de Broglie 4), waren eveneens speelballen der Joden; Leon Say 5), de rechterhand van Rothschild, bestuurde den laatste, en Hirsch regeerde Decazes. 6)

1) De moord van P. Thomas in 1840. Door Cremieux's invloed kwamen de moordenaars vrij. Zie het aangehaalde werk van *Laurent*.

2) Zie voor dit tijdperk *Drumont* l. 420—436.

3) *Drumont* t. a. p. 430. Vergelijk blz. 46 van dit geschrift.

4) Ondanks zijn onnoozel boek „Des incapables politiques des Juifs.”

5) Men beweert dat hij natuurlijke broeder van Rothschild is; wat er van zij, zeker is Say de speelbal van den joodschen bankier en zijn kornac in de christen-maatschappij.

6) *Drumont* l. 428—431.

En Mevrouw de Baronesse Alphonse de Rothschild kon in haar gloeiende vaderlandsliefde(!!) veilig den Duitschen gezant 1) beledigen, die er zich over beklaagde aan Decazes. Maar de hertog kan het niet gebeteren; die geheele komedie was immers bestoken werk van de mannen, die hem te machtig waren. 2)

VON ARNIM.

Wie herinnert zich den strijd op leven en dood tusschen Bismarck en den Duitschen gezant in Frankrijk, — Graaf von Arnim — niet, met von Arnim den eenigen man, die met den Rijkskanselier vergeleken kon worden?"

Lees de stukken door von Arnim uitgegeven; wat bevindt ge? — dat Bismarck handelde met Joden, in Duitschland, in Frankrijk niet minder, waar Deutch zijn tolk was bij zijn vrienden, de Republikeinen 3). Von Arnim wilde de gevaarlijke indringers weren.

Wie moest de zegepraal behalen?".... 4)

CONGRES VAN BERLIJN.

Keeren wij naar Frankrijk terug.

1) v. Arnim.

2) Zie „Les Antecedents du proces d'Arnim“ *Plou*. Brief van Decazes aan von Arnim (12 Dec. 1873.) Men zou verwachten, dat de minister Decazes aan den beledigden gezant had geschreven: „als die vrouw u in mijn salon gehoord heeft, zal ik haar mijn salon ontzeggen.“ — Niets daarvan! — Eenige woorden in de lucht, en de zaak was gereed. 't Gold immers de vrouw van den baas!

3) *Drumont* geeft op meerdere plaatsen de betuigingen van Bismarcks' tevredenheid over het Gouvernement, dat Frankrijk in den grond boorde ten bate van Duitschland.

4) Zie de stukken die von Arnim uitgaf.

De Rus had den Turk verslagen en HET BERLIJNSCHE CONGRES zou den overwinnaar aangeven, wat voorwaarden hij den overwonnene stellen mocht.

Ook Frankrijk was in de Europeesche vergadering vertegenwoordigd; ten minste, wat in het land van Lodewijk XIV en Henri IV nog recht op vertegenwoordiging had: de Jood. 1)

Waddington, een Engelschman, is Frankrijks gezant.

Kunt gij het uitleggen, dat Frankrijks onderhandelaar, Frankrijks natuurlijken bondgenoot, Rusland, met alle kracht tegenwerkt, aan Engeland, zijn natuurlijken vijand, Cyprus, en daardoor de gemakkelijker inbezitting van Egypte verwerft, en als eenige voorwaarde tot het nieuw op te richten koninkrijk Rumenië, de burgerverklaring der Joden in Bulgarije vordert, als gij niet aan het woord van den Jood Crémieux geloofd, dat Waddington „de onze” was 2) dat hij de gezant was van „de natie?”

Aan Frankrijk werd weêr een gevoelige stoot toegebracht, zijn macht kreeg weêr een knak, zijn aanzien weêr een slag in het gezicht,..... was het niet een nieuwe triumpf der Semieten? 3)

Vergeefs reisden de Rumeniers Bratiano en Catargi door Europa; Frankrijk bleef onverzettelijk bij zijn eisch. Alsof de Joden in Rumenie met de Fransche staatkunde iets gemeen hadden!....4)

Sinds werd het arme Rumenie de weerlooze prooi der Jodenbent. Op haar beurt bewees Crémieux’ „Alliance” den Engelschen (Franschen?) Minister Waddington een dienst: hij werd zaakgelastigde te St. Petersburg 5). En wat geschiedt?... De eenige persoon, dien hij op het officieele bal niet noodigt, is de minister van Giers, de eenige man, die Rusland trouw met Frankrijk verbonden hield! 6)

De hoogste eer echter oogstte dit Joden-maaksel in, toen hij op het Congres van Londen, als Frankrijks onbaatzuchtige gevolmachtigde, ten gunste van Engeland, de ontruiming van Egypte door de Franschen steunde. 7)

Een duidelijker bewijs kan wel niet gegeven worden van den *hartstocht*, waarmede deze man Frankrijks belangen verdedigde!....

1) Drumont l. 449 en vlg. *Chabauty* „Juifs et Franc-Maçons”. Papiers inedités du Duc de St. Simon. *Quantin*.

2) In eene vergadering der Alliance.

3) Zie de jubelkreten der „Archives israelites” 13 Aug. 1885 en *Les Maçons-Juifs*. X. Louvain.

4) *Les Maçons-Juifs*; Appendice.

5) 1883.

6) „Gaulois” 22 Juni 1883. Artikel van L. Teste.

7) Zie de „Statist” Aug. 1884.

Gelukkig verstoorden Rusland en Duitschland ter juister ure deze samenkomst van huichelaars en verraders.

Waddington's historie is leerzaam als getuige van de wereld-macht der Joden die sinds lang de geheime politiek in handen hebben." 1)

Nog is Frankrijk niet ten einde zijner rampen: de Jood is nog niet verzadigd.

DE GROOTE ZAAK.

In 1870 was er een geheimzinnig woord geweest, dat in de hooge Jodenkringen onheilspellend de rondte deed: »den loop van den Nijl keeren;" later bleek de beteekenis dezer orakeltaal: Frankrijks macht moest op Duitschland worden overgebracht.

In 1872 was dezelfde wereld vol van »DE GROOTE ZAAK." Deze was niet minder dan Frankrijks vernietiging. 2)

De Joden zagen de kans schoon; het land, dacht hun, was genoegzaam uitgeput; 3) de groote slag kon gewaagd worden, en op den bodem waar de Christen-Gallier dertien eeuwen eigen haard had bezeten, zou eindelijk de vreemdeling, de Semiet, als op eigen grond den voet zetten 4). Dit was: »de groote zaak." Het fijn beslepen oordeel der Semieten vond het middel om dit groote »werk" uit te voeren: een nieuwe oorlog met Duitschland. Maar hoe kon het uitgeputte Duitschland de kosten van dien ontzachelijken oorlog bestrijden: Dit netelig vraagstuk werd opgelost door der Joden woeker-genie.

1) *d'Israëli*. Coningsbij, zie boven. Over deze geheele historie ook joden-dom en Vrijmetselarij X. Turnhout.

2) *Drumont* l. 464 en vlg.

3) *Lettres de A. Hübner au journal „La Ligue"* 21, 22, 23, 24 janv. 1885.

4) De jood Weill deelde dit Drumont zelf later mede.

Het werd dan vooraf bepaald, dat van Frankrijk 10 milliard oorlogskosten zouden geëischt worden en een aanzienlijk stuk grondgebied. Van de tien milliard zou de Jood er den Duitscher eenige vooruit betalen tegen hooge renten, en de waarborg, dat een gedeelte der veroverde streken aan hem zouden komen. 1)

Eenzelfde meesterlijke slag wierp dus de Franschen van hun eigen gebied, en deed nieuwe millioenen in de kas der Joden vallen. Mocht deze onderneming goed beslaan, — het was de eindtriumf der »natie.»

Toen werd eensklaps Gambetta enthustiasit voor het lang verdrukte vaderland, (!!!) voor het vernederde Frankrijk; toen deklameerde hij redevoering op redevoering en dreunden Cherbourg's zalen van zijn holdonderende zinnen; toen riep hij, voor de Grieksche quaestie, de Franschen onder de wapenen; toen vlamden alle Joodsche bladen voor den heiligen krijg, en gold het plotseling de eer der Franschen, die sinds '70 ongewroken was. 2)

Laaghartige verraders!.....

Maar Frankrijk bleef onbewegelijk. Bismarck zelfs aarzelde..... was de kans op een tweede Jeanne d'Arc onmogelijk?..... 3)

Christenen! daar is eene Voorzienigheid!.....

De zaak stond hachelijk voor den Jood. Ging de prooi hem ontsnappen? 4) Nog eenmaal beproefde hij het uiterste, om het afgestreden Frankrijk in het harnas te jagen.

Het voorval in de Rue St. Marc 5), greep toen plaats.

Voor een Duitsche gymnastiek-vereeniging, waarin vele Joden waren, onder een Joodschen Voorzitter Mayer,— een van de duizend,— richtten eenige Fransche Joden een feestmaal aan. Uitnoodigingsbrieven werden rondgezonden »men rekende op een talrijke opkomst.» Een biljet verdwaalde(?) en kwam een Christen Meier in handen.

Dat er nu vele Duitschers in Parijs zijn, mag de vaderlandslievende Frank met leede oogen zien, — evenwel niemand beschouwt

1) *Drumont* l. p. 465—466.

2) Zie de dagbladen van dien tijd.

3) *Drumont* l. 468.

4) Frankrijk was toen inderdaad een weerlooze prooi voor Duitschland. Bleek dit niet toen generaal Farre (voor den oorlog in Tunis) de soldaten te Brives, de paarden in Perpignan, de zadels in Versailles moest gaan halen? Zoo behendig was het leger in staat van volslagen wanorde gebracht.

Zie de „Grensboten“ over Thibaudin toenmalig minister van oorlog.

5) *Drumont* t. a. p. Dagbladen van dien tijd, *ŷ. de Magdeleine*. 1.

dit noch de gevraagde „talrijke bijeenkomst” van Duitsche „zwalers” en Joden als een „casus belli.”

Niemand, behalve?.....

De Jood Laurent vat er vuur op in het blad van den Jood Weill Picard, boezemvriend(!) van den Jood Gambetta. Dat vuur schiet over geheel Frankrijk uit, „de staat werd bedreigd,” „de Duitscher bestookte het Vaderland in Parijs zelve” te wapen! te wapen!.... 1) De heethoofd Deroulède kookt van woede tegen de Duitschers, en had de God der Franken het niet verhoed, de vonk door den vuigen Jood uitgeworpen, was in laaie vlammen uitgeslagen heel Frankrijk verzengen en verterend!.....

De list mislukte, maar de aanleggers van het stuk zijn er niet minder schuldig en verachtelijk om!.....

T U N I S.

Walgt het U nog niet van kuiperijen, volg mij dan nog in de ZAAK VAN TUNIS en TONKIN. 2)

Wij leerden Gambetta, Crémieux en Waddington kennen; ziehier twee nieuwe figuren: Ferry en Paul Bert.

De zaak van Tunis is het werk van den Jood Gambetta en den Hoofd-agent der Joden: Ferry. 3)

Een zekere Jood te Roustan — eertijds tot 20 jaar galeistraaf veroordeeld, daarna gezant in Tunis, later in Washington 4), — vermoordt met behulp van Elias Mussali, huisvrouw van den Marnef van Tunis, eenige Fransche soldaten. De Marnef, die zich zoo

1) Dagbladen van dien tijd.

2) *Drumont* l. 471—480, *J. de Magdeleine* l. 100; Jodendom en Vrijmetselarij X. Turnhout.

3) Brief van Drumont aan A. van Ros 1887.

4) Waar hij algemeen bespot en gehoond werd.

vriendelijk tot het schandelijk bedrog, — dat thans volgen gaat, — leende, wordt commandeur van het Legioen van eer géslagen.

De Joden Naquet en Volterra wisten terzelfdertijd gebruik te maken van den haveloozen toestand van Mustaphi's geldzaken; zij vroegen hem zijn grond tot borg, en zij zouden zijn schulden dekken. De argelooze Bey stemt toe. Maar wee, wie met de Joden begint! Al dieper en dieper viel de Afrikaan in den kuil hem door den Semiet gegraven; het kwam tot een proces met de Joden. Mustaphi weigerde volstandig hun woekerzucht te voldoen. 1)

Israel & Co vond, dat die moord door eene Tunesische op Franschen gepleegd, en dat die halstarrigheid om zich te laten uitzuigen, moesten gewroken worden: Ferry verklaart den oorlog aan de „Kroumir's" een vijand, die — men kwam het later te weten, — nimmer bestaan heeft. 2)

Terwijl de kamers uiteen zijn, worden millioenen voor de Komedie-uitrusting besteed..... ik wil zeggen gestolen uit de staatskas. 3) De Opperbevelhebber van den „krijgstocht" is Favre, dezelfde Jood, die in Frankrijk den ridderlijken Ducrot den staf ontworpen had; de man, die met de leverancieën belast is, de Jood Chemla, ook de onderbevelhebber des legers, generaal Lambert, is een Jood.

De groote fondshouders van de Tunesische maatschappij, 24 Maart 1885 opgericht, zijn natuurlijk eveneens Joden; onder de volgende namen, hoevelen van de Natie: Gery, Thors, Sautter de Beauregard, Bloch, Volterra, Rey, Levy, Cesana en Mustapha, het kind van de rekening.

Derhalve: om een moord te wreken, die besteld, betaald, en met een ridderkruis beloond was, om een onafhankelijken Bey te dwingen zich vrijwillig te laten uitmergelen 4), wordt de oorlog verklaard aan een vijand, die niet bestaat.

Gij vraagt: maar in Gods naam, wat was het doel?..... Aanstands lezer!.....

De oorlog vangt aan, — lach niet lezer, de zaak is te ernstig, — de oorlog vangt aan;.... geen Kroumir's.

De Franschen rukken verder..... niets te vinden.

1) Zie meerdere bladen „Figaro" 9 en 11 Juli 1885, vat de gebeurtenissen goed samen.

2) *Drumont 1. J. de Magdeleine 1.*

3) Gerechstukken van het proces le Roustan aangedaan. De jood Picard trachtte vergeefs de akten op te koopen.

4) Proces van le Roustan.

En de brandende woestijnwind, en de heete koortsen werpen honderde soldaten neer.

En in de hospitalen zijn geen bedden, geen oppassers, geen geneesmiddelen; de dood maait verwoestend door het leger.

De troepen trekken voort; de Kroumirs heeten altijd voor het Fransche leger uit te vluchten. Immer gaat het dieper de wildernissen in, en immer neemt de sterfte toe; de geneesheer, die de *ter dood verwezenen* volgt, getuigt, hoe van de 50,000 Franschen er 18000 ter plaatse het leven lieten; tel, zoo ge kunt, degenen, die tengevolge der uitputting later bezweken! 1)

En hoor: daar joelt de zegezang! Daar galmt het in Frankrijk van triumpfen op de vermete Kroumirs behaald; 't is het lied van de Joden-bent!

En het doel is getroffen..... de Tunesische stukken stijgen van 100 tot 500 percent. Ziedaar het *„waarom”* der onderneming, lezer.

En met een zoeten glimlach verkondigt Gambetta in de kamer dat de eer van Frankrijk gewroken is, en de Tunesische strijd het bagatel van 1500 Franschen gekost heeft.

En wat zijn 1500 Franschen, waar de Jood er eenige millioenen mee verdienen kan!....

Nog eenmaal moeten wij ons vermannen den poel der Joodsche politiek in te gaan.

TONKIN.

Het geldt thans de aangelegenheden in Tonkin. 2)

1] «Appel au Peuple de Gers» van dien tijd.

2] Drumont t. a. p. *J. de Magdeleine* I.

»De gronden eener ONDERNEMING NAAR TONKIN werden volgens het Jodenblad »de Gaulois,” geworpen in de straat de Lancry; het waren natuurlijk Joden: Gunzburg Ulmann, Lockroy, Levy enz. die dit »schoone werk” verrichtten.

Wat Raoul-Duval in 1884 den moed had een dagbladschrijver te bekennen, was waarheid: van den aanvang der onderneming naar Tonkin af: »In dat land is niets te halen.” 1)

Niets te halen?

De oorlog, die nimmer verklaard werd, verslindt er tienduizend Franschen en verrijkt den Semiet met 800 *millioen*; Ferry vroeg 200 *millioen* om een traktaat door een Engelschman te laten sluiten, een traktaat, waarvan het schitterend gevolg was, dat aan Engeland het eenige punt werd prijsgegeven, dat in die streken voor Frankrijk van belang kon heeten 2). De spoorwegen, over 16 mijl door zandige gronden aangelegd, verslonden uit de Staatskas de ongeloofelijke som van 16 *millioen* 3), en gij onnoozele Duval durft met anderen beweren, dat in Tonkin niets te halen is?... Werd Frankrijk er dan niet onteerd, bedrogen en ontwapend, werd de Jood er niet verrijkt?

Gij staat versteld, lezer, en vraagt u met verbazing, misschien met verbittering af, wat de man, die deze onderneming aan het Gouvernement schaafteloos aanried, moet voorgegeven hebben, dat de Regeering zich zijn voorstel dorst aantrekken.

Och, lezer, waar de Jood eenmaal meester is, gaat het brutaal toe!

De Joden vroegen eenvoudig: het oprichten van »een bank,” niets meer dan dat.

Dat was de »onderneming” naar Tonkin.

En wie waren de aanvragers? De Joden Dietz-Monin en Bozerian dezelfden, die in den Senaat weinige dagen te voren den oorlog in Tonkin, in naam van Frankrijks eere, met de krachtigste bewoordingen hadden aangedrongen!... 4)

Opdat derhalve deze woekerij beslaan zou, opdat de verre stammen en volkeren zich lijdzaam zouden laten uitmergelen, moest de

1) 't Zelfde getuigt Alide Bleson, door het ministerie naar Tonkin gezonden, hetzelfde de vice-admiraal Duperré, gouverneur van Cochinchina. De Jodenbladen zongen den rijkdom des lands. Zie »l'Indépendant” van J. Ferry.

2) De eilanden »Pescadores» [»Times» van dien tijd].

3) *Drumont* t. a. p.; dagbladen.

4) Senaatzitting. Zie *Drumont* t. a. p. I 479—480.

Gallier duizenden zijner zonen aan Barrier-Chauffour, neef van Ferry, als eerewacht medegeven!

Ziedaar de »oorlog in Tonkin!»

De nobele Christen-admiraal de Coucy weigerde echter den schurk Barrier de hand te leenen 1); Coucy wordt afgezet, en de belangelooze Paul Bert 2) vervangt hem.

Toen slaagde het werk, omdat het een »Joden-werk" was.

Later, toen door de inmenging der Chinezen de Franschen bij Lang-Sou deerlijk verslagen werden, toen het uitkwam, dat hun bevelhebber een Duitsche Jood was, zekere Herbinger, een man door de »Republique Française" 3), dat is door den Badenschen Jood Spuller, vriend van Gambetta, als een tweeden Kleber geroemd — toen het uitlekte, dat de groote Baron de Rothschild tot Rothschild de Chineesche leening had aangenomen, en aan de Chinezen wapenen tegen Frankrijk had geleverd 4), en aldus het vaderland had verraden, waartoe hij minstens, natuurlikerwijze gesproken, gerekend werd te behooren, — toen begonnen de Kamers op den inval te komen het Gouvernement rekenschap van zijn handelen te vragen. 5)

En de stukken die, wie twijfelt er aan, het ongerepte bestuur van Ferry zeker *triumfantelijk* hadden verdedigd, — hoe jammer, — zij verbrandden op het oogenblik, dat zij moesten worden overgelegd. En de »Matin" vond dit zeer toevallig, op den toon waarop eertijds onze Jood Pincoffs zich heeft »verwijderd."

Maar dien dag (29 Maart) werd Ferry onder den hamer van Clemenceau verpletterd.

En duizende fransche moeders weenden over het verlies van hun zonen, en de Jood grijsde van voldoening, toen hem de nieuwe millioenen in handen kwamen, toen Frankrijk een nieuwen smaad was aangedaan, toen weer duizende gehate Christenen om het leven waren gebracht!

De Jood heeft zich in de politiek gedrongen, Frankrijk in '70 verraden en ten val gebracht, —

1) Brief van 1 Dec. 1885 aan den Minister van Oorlog.

2) Zie No IX van dit geschrift, over Paul Bert.

3) 31 Mei 1885.

4) »Times» 1885.

5) 28, 29 Maart.

zijn zonen geslacht in de Commune, hen uitgehongerd door zijn afpersingen, geld en goed dier Franschen gestolen in het land, dat hem goedgunstig opnam, —

Frankrijks bondgenooten van Frankrijk vervreemd in Algiers, zijn naam en aanzien bezoedeld en onteerd in den vreemde, —

in Algiers, Tunis, Tonkin en Egypte, uitgeschud en vermoord: Frankrijks beschermelingen, Frankrijks onderhoorigen, Frankrijks burgers: ziedaar de akte van beschuldiging, die het getergde rechtsgevoel tegen den Jood indient!...

Verlaten wij den druk der Joden-politiek; het walgt ons!...

IX.

HET BIJZONDER LEVEN van den Jood schetsen wij slechts in enkele trekken. 1)

Groote familieën heeft de Jood niet; adel 2) of ridderschap kende hij nooit 3). Zijn goud heeft hem den naam der beroemde Fransche geslachten gekocht. Een hertog de Richelieu huwt met de Jodin Heine, een de Persignac met Friedmann, een de Polignac met Mires, een la Panousse met Heilbronn.

Hun goud ook „verdiende” Hirsch en Rothschild de eer baron te spelen, hun goud verwierf hun de beroemdste eigendommen van Frankrijk. Hirsch troont te Versailles; koning Rothschild regeert te Ferrières, Ephrussi te Fontainebleau.

Dit nog voorbijgezien.

1) *Drumont* I, 119 en vlg. II, 71—300; *J. de Magdelaine la France Juive* I, 200-275.

2) Den gekochten adel der vergulde Rothschilds etc. tellen wij niet.

3) Zie ook, voor de laagheid en veilheid van den jood, het Portret dat Renan van hen schetste. (*Revue des deux mondes*) 1862.

Werpen wij een blik op den »koning van Versailles.»

Eigenmachtig geeft hij zijn »wachten» het bevel op de vreemdelingen, die zonder verlof zijn tuinen intreden, »te schieten;» en niemand denkt er aan, dien potentaat voor het gerecht te dagen, hem te bewijzen, dat het Baron Hirsch niet toekomt, den staat van beleg te verklaren!

Deze last wordt uitgevoerd. De »Tems» haalt feiten aan. 1) Een officier en diens dochter lieten er bijna het leven bij. 2)

Deze fraaie baron, van Franschen adel, komt er openlijk tegen op, Frankrijk ooit bevoordeeld te hebben 3); en terwijl de schittering der Decazes, de Beauvoir, de la Ferronnays, de Divonne, de Scépeaux, d'Hervey, de St. Denis, in één woord, al wat in Frankrijk doorluchtigst wordt gevonden om hem wemelt, werpt hij een zijner familieleden dit honend gezegde toe: »Over 20 jaar zijn die Christenen allen mijn schoonzoon of mijn knecht!» 4)

Een andere koning, nog machtiger dan Hirsch, is Rothschild.

Het »élysée» acht het eene eer dezen man te ontvangen. En toch is hij afstammeling dier brutale opkomelingen, wien zestig jaar geleden driemaal den toegang tot de Tuilleries geweigerd werd, en die door de Hertogin d'Angoulême met een »fi» werden aan de deur gezet. 5)

Met zijn millarden dwingt deze Jood alles, omdat men laf genoeg is zich te *laten* dwingen, en niemand den moed heeft E Mokrani na te zeggen: »Ik gehoorzaam niet aan een Jood!»

De »grootte» Ephrussi is menschelijker dan onze twee baronnen; maar »de Jood blijft Jood» zeggen de Israëlische Archieven (1864.)

Toen zijn schoondochter eenmaal in St. Petersburg was, noopte men de keizerin, haar met andere dames te ontvangen 6). Onwillig stemde zij toe.

»Waar zal ik haar aan uwe Majesteit voorstellen?» had de hofheer gevraagd?

»Bij het uitgaan.»

De beminnelijke vorstin spreekt alle de aanwezigen toe: bij de Jodin gekomen wendt zij het hoofd af, en verlaat de zaal.

1) Zie een artikel van Jules Claretie.

2) »Petit Versaillais.»

3) In de »Gazette de Cologne.»

4) II. p. 87 *Drumont*. Dit woord is in Frankrijk berucht.

5) »Biographie des dames de la Cour et du Faubourg St. Germain 1826.

6) Zie bij *Drumont* II p. 102, hoe de dochters van den woekeraar Bleichröder door de groote Deutsche wereld werd ontvangen.

Nog beter handelde de Hertogin d'Alembert in Febr. 1888. Zij gaf haar eerste bal, — sinds den dood van den Hertog, — toen haar dochter haar 18de jaar bereikt had. De koning van België werd uitgenoodigd. Zijne Majesteit vorderde, dat zijn bankier, natuurlijk een Jood, eveneens verzocht zou worden. Met fierheid antwoordde de Hertogin: »Ik kan wel mijn bal niet geven, maar een Jood in mijn salon toelaten, dat kan ik niet!»

Mochten alle Christenen begrijpen, dat hij, die *de onze niet* is, ook niet als de onze *verdient* behandeld te worden.

Op een ruwe kwast past een harde bijl, zegt ons Hollandsch spreekwoord.

Wat is er in Frankrijk, onder den Jood, geworden van handel en kunst, van openbare veiligheid, van de rechten van den mensch?

DE HANDEL is onder het Jodenbestuur verslapt en verlamd. 1)

De eerlijke koopman klaagt erbarmelijk, het land ligt voor drie kwart onbebouwd; de wijnhandel alleen bloeit en brengt tweemaal meer op dan voor tien jaar.

Blanc de Saint-Bonnet zegt: »Toen de Kerk ons wilde vrijwaren tegen de Joden, tegen den woeker, in één woord tegen alle misbruiken in den handel, hebben wij niet willen toestemmen. De gevolgen zijn: gebrek aan zaken, die strekken ten levensonderhoud, overvloed van weelde, nooddrift en ondergang van de menigte, dat is: Pauperisme.»

Ziedaar een algemeen overzicht.

Wilt gij bijzonderheden?

FÊTES DE CHARITÉ.

De Jood heeft zich vooreerst op vroeger geheel onbekende midelen geworpen, om geld te verdienen; vergaten wij ook Tunis, Tonkin, Algiers en Egypte?

1) Zie l'Enquête sur la situation des ouvriers et des industries d'art. *Belvalette*, «Rapport sur les musées et les écoles d'art. M. Marius.» Verder *Pagny*, *Hamel* enz. *Drumont* II 282—300, die vreeselijke bijzonderheden geeft uit statistieken en officieele opgaven genomen. *J. de Magdeleine* Ie Deel p. 260. *le Radical* 2 Jan. 1885. *l'Intransigeant* Janv. 1885, etc. etc.

Thans een woord over de »FÊTES DE CHARITÉ 1),» — die openbare liefdadigheids-tentoonstellingen, — waarvan de opbrengst altijd voor een groot gedeelte, zeer onliefdadig, in de beurs der Joden blijft.

Laat mij u eenige cijfers geven.

De gelden van de feesten in 1879 aangelegd, om de watersnoodlijders van Murcia tegemoet te komen, waren in 1883 nog niet geregeld.... De renten?.....

Bidault, een der leden van het Comité en Prefekt van de »Seine», bleef op alle vragen het antwoord schuldig. 2)

De 165,000 francs, die voor Ischia 3) heetten te zijn verzameld, zijn bij menschenheugenis nooit terecht gekomen; de kosten ter voorbereiding dier barmhartigheids-kermis bedroegen 250,000 francs; een raadselachtig cijfer voor wie de 200 millioen vergeet, die Ferry noodig achtte om een traktaat te laten sluiten..... En alle bladen zongen in lyrische opgewondenheid de edele onthechting van de nog edeler aanleggers van dit feest.

Het medelijden met de cholera-lijders bracht een schitterend tekort op 4), waaraan de Jood Daumas 17,000 franc voor de moeite verdiende. Hij vond het echter raadzaam, daar over de grenzen van te gaan genieten. 5)

De Joden Proust en Spitsier 6) houden eene loterij en trekken de prijzen, terwijl de loten, naar bevind van zaken, voor het grootste gedeelte niet geplaatst zijn. Voor dit »schoone werk der nieuwere tijden» moesten de argelooze houders der stukken 800,000 franc aan gelag betalen.

Waar te eindigen?

W O E K E R.

Wat van den JodenWOEKER in Frankrijk te zeggen? Het wemelt ons voor de oogen, als wij dat geharrewar zien!

1) *Drumont* II, 123—142.

2) *le Clairon* 20 Mei 1883.

3) *la France* 14 Maart 1884.

4) De *«Lanterne»* 17 Sept. 1884 had deze «onderneming» tot de wolken verheven.

5) *«Times»* van denz. tijd.

Deze zaak werd uitgevoerd onder het hooge toezicht van 2 ministers; zóó ont-snapte men ten minste aan de gerechtelijke vervolging.

6) *Drumont* II 135, 136, 137.

Laten wij slechts den einduitslag beschouwen.

Geloofst gij niet, dat den vaderlandslievenden Drumont een traan is ontvallen, toen hij tot het besluit kwam:

De Joden bezitten 80 van de 150 milliard die in geheel Frankrijk gevonden worden, terwijl zij nog geen 60ste deel der bevolking uitmaken. 1)

Waarom nog in bijzonderheden treden? Waarom nog ééns gemmerd over het onrecht Bontou aangedaan; hij had hoegenaamd geen schuld, — maar hij vertegenwoordigde een Christen-lichaam, het eenige ter wereld, dat tegen de Joden bestand was: de „Union Générale”; waarom nog ééns verhaald 2), hoe hij in '85 viel door Rothschild's valsche streken, en de verraderlijke slagen hem door de „Alliance” onder Cammondo toegebracht; hoe hij bankroet werd verklaard, terwijl er nog millioenen in kas waren, hoe de directeurs, op de aanwijzing van een enkelen, door de Joden omgekochten man, in hechtenis werden genomen; hoe Bontou's voormalige compagnon, de Jood Feder, thans een der grootste bankiers van Berlijn is. Dit alles is bekend.

Waartoe er nog op te wijzen, dat de Rothschild's in 1803 Frankrijk intraden zonder meer dan de kleederen, die zij droegen; dat zij geen meter bebouwd, geen enkele uitvinding gedaan hebben en dus de milliarden, thans hun eigendom, eenvoudig aan de Franschen onttrocheld hebben? 3)

Waartoe, van Frankrijk uit, nog een blik over de geheele wereld te werpen om te ontwaren, dat *de helft van het geld* in Joden handen is, terwijl zij *nog geen honderdste* deel der menschheid tellen? 4)

Waartoe hen in hun zwendel, hun woeker, hun list en bedrog in het rampzalig Frankrijk gevolgd, — wij hebben al wel van uw kunst, Joden! Wij vatten samen:

De Jood Gambetta, de Joden Crémieux, Hirsch, Rothschild, de Joden-agenten Ferry en Léon Say; — de Joden Weill Picard, le Roustan, Dreyfus, Spuller, Cammondo, Lockroy, Laurent en het legio Joden Simon, Jacob, Mozes, Mayer, Meier en Maier, hebben Frankrijk millioenen, wij moeten zeggen *milliarden* ontstolen.

1) 45,000 is het officieel door de „Archives Israelites” gelogen cijfer der jodenbevolking. Het ware schijnt ongeveer 500,000 te wezen.

2) *Drumont* II p. 99 — 106.

3) „ t. a. p. *J. de Magdeleine* I.

4) „ *ibid.*

Toch hier nog één staaltje: de »*Franco-Egyptische Bank*» van Jules Ferry en familie. 1)

Frankrijks geschiedenis is een tijd lang de geschiedenis van dit Jodenmaaksel geweest, en zijn geheele geschiedenis was eene geldzaak. De genoemde bank had er ruim aandeel in.

Jules' broeder — Charles Ferry — had haar met Crémieux geregeld, eene waardige vennootschap!

Wat is de Franco-Egyptische Bank? Eene maatschappij van Joden onder het bestuur van den Jood May, die vooral ten doel had de arme Fellah's in Egypte door leening van kleine sommen tegen hooge interesten uit te zuigen; eene maatschappij van woekeraars, die den arme, welke onder Frankrijks bescherming stond, vervolgde en tot zijn laatsten penning afperste. 2)

Het zegenrijk gevolg dier »onderneming» echter was, dat, onder andere, de voormalige katoenkoopman Ferry *twintig maal millonair* werd, en in 1884 in de straat St. Georges een huis van 250,000 gulden kon koopen..... waar zeker het gejoel en gewoel van dans en feestzaal het gezucht en gekerm der arme Fellah's gemakkelijk overstemmen kon!.....

Nog twee trekjes.

Op de »*Chemins de Fer du Nord*» verdienden de Joden in Frankrijk eenige milliarden 3); in Duitschland, bij den aanleg der spoorwegen, op de 600 millioen, die voor het werk besteed werden, 250..... 4)

't Is goedkoop reizen met de Joden!

Laten wij ook eens lachen bij zooveel treurigheid. In 1883 vroeg de burgervader Brochier van het Fransche Gouvernement 25,000 francs voor gebruikt postpapier, en 60,000 francs voor pennen en penhouders! Men schreef daar zeker met tien vingers tegelijk!...

1) Zie Drumont I p. 494 en vlg.; Lebon »La Civilisation des Arabes», *J. de Magdeleine* I 234—236.

2) Drumont t. a. p. Statistiek van *van den Berg* 1878. Op de 1400 millioen franc, de opbrengst van 5 leeningen, kwamen er 522 aan de joden en ongeveer 875 aan het Egyptische gouvernement. 't Is een plezier zóó te leenen!

3) Drumont t. a. p.

4) „ I p. 463—464.

Redevoering v. Maybach in den Duitschen Rijksdag toen ter tijde.

TOILETTEN.

Een andere bron van inkomsten, voor de Joden, zijn de Parijsche TOILETTEN. 1)

De „meesterstukken” van Kahn, Félix, Legault, Rodriguez enz. onder het hooge toezicht van den Jood Dreyfus gesneden, geplooid, gekruld: — japonnen, shals, keurlijven, en weet ik wat al meer, ontlokken verrukte ontboezemingen aan de kranten; geheele kolommen worden met deze beuzelarij-dithyramben gevuld; tot groote voldoening van den directeur dezer maatschappij van ijdelheid, hij, eenmaal marskramer thans tienmaal millionnair. 2) August Meier 3) maakte zijn ontzachelijk kapitaal met hetzelfde „*schoone werk der nieuwere tijden.*”

Van de leveringen aan het Gouvernement spreken wij niet; men begrijpt, dat de vriendjes en de broertjes overal, immer geholpen worden.

SPEELHUIZEN.

Maar de SPEELHUIZEN 4) mogen wij niet onbesproken laten.

Bijna alle zijn in Joodsche handen 5). De „Figaro” 6) begroot de verdiensten van 25 huizen in 5 jaar op *65 millioen francs*, de „Matin” op 120 7); dat is dus in 50 jaar *een milliard*. (1000 millioen.)

En weet nu, lezers, dat er in Parijs 110 speelbanken zijn 8); er gaat dus ongeveer *alle 10 jaar duizend millioen franc* van Christen in Joden handen, alléén aan de speeltafel!!

Het huis in de Rue Rivoli beurde in 13 maanden 800,000 franc en verklaarde zich toen bankroet. 9)

Daar snijdt men de beurzen in het groot!.....

1) *Drumont II; J. de Magdeleine I.*

2) „ „ „ p. 160.

3) *ibid.*

4) *Drumont II p. 151 en vlg. J. de Magdeleine I. Andrieux Souvenirs. „la République Radicale” Dec. 1884.*

5) *Drumont t. a. p.*

6) Febr. 1884.

7) 21 Oct. 1884.

8) in Juni 1883. *Drumont II.*

9) *Drumont t. a. p.*

Een afgevaardigde, vice-president van de kamer, schaamde zich niet, als bestuurder zijn naam aan zulk een vloekhuis te verbinden. In alle groote hôtels werden uitnoodigingen afgegeven om deze inrichting te bezoeken. 1) De Jood Landau was baas van het pand; hij werd vervangen door den Jood Kahn, vroeger directeur van de »Cercle de Paris» een huis van hetzelfde soort, — toen hij door zelfmoord een einde aan zijn leven gemaakt had. 2)

Zouden de millioenen bij benadering te ramen zijn, die de Joden door het spel aan de Christenen afhandig hebben gemaakt? 3)

WEDRENNEN.

En de WEDRENNEN! 4)

Wie weet niet, dat de »bookmaker» bijna altijd een Jood is, en tonnen goud door allerlei listen en kuiperijen aan de renbaan den Christenen worden ontstolen?

Kondt ge eens spreken Chantilly en Lonchamps hoe zouden menig wedder van Clingendaal, Bussum en Nijmegen de ooren tuiten!...

KUNST.

DE KUNST ontwaart het eveneens, dat de Jood meester is, dat wil zeggen: dat zij tot een *geldzaak* verlaagd is. 5)

Proust, de Bestuurder van het groote Museum het Louvre, geeft den Jood Hecht in last 5 Courbets te *koopen*. Dit »werk» kost de fabelachtige som van 140,000 francs, terwijl in 1884 elders 5 der beroemdste Courbets voor 18,000 francs weggingen. 6)

De Jood Reinach laat, in naam van het Louvre, drie Frans Hals (?) komen; stukken, waarvoor Hollandsche en Duitsche kunst-kenners de schouders ophaalden: zij heetten 100,000 francs te zijn betaald. 7)

1] *ibid.*

2] „

3] Zie nog »Figaro» 2 Maart 1884. »Gaulois» 25 Febr. 1884 het artikel »le Pot de Vin Arrazat.»

4] *Drumont II, J. de Magdeleine* I.

5] „

6] „ „ 137, 138, 139.

7] „ „ 140.

Rothschild koopt de „Vierge des Puits” voor het Louvre; dit „schoone werk der nieuwere tijden” kost, altijd naar zijn zeer vertrouwbare opgave 180,000 franc; en niemand vindt dat het doek waarde heeft behalve de Pers, dat is de Joden-kliek. 1)

Waar zouden wij eindigen?..... Is het wonder dat het Louvre immer daalt onder Proust en zijn Joden?.....

TOONEEL.

Ook HET TOONEEL is der Joden eigendom 2); die vliegen azen op al wat blinkt!

Van alle groote Parijsche schouwburgen zijn de bestuurders Joden: Carvalho, Koning, Mayer, Simon, Bernhardt, Samuel enz.; verklaart gij u haar zedeloosheid? Is der Joden onzedelijkheid niet berucht? Is het niet bekend dat, betreffende, de zeer groote meerderheid in de slechte huizen Jood is? 3)

De schrijvers en toonkunstenaars, die opgang maken, — door de fanatieke ophemeling der Pers, — zijn natuurlijk Joden: Halévy, Millaud, Crémieux, Decourcelle, Dreyfus, Blum, Wolff, Mayer enz.; de bonte koe likt het bonte kalf!

Slaagt een enkele Christen onder de Joden, het is eene uitzondering, die den regel bevestigt.

De beroemde spelers en zangers der latere tijden zijn eveneens Joden: Agar, Rachel 4), Samson, Mounet, Kraus, Salomon, van Zandt, Patti, Sash, Devries, Bloch, Heilbronn, Reichenberger, Sara Bernhardt en anderen. 5)

Willen wij hun talent ontkennen? Neen. Maar zij kunnen het ontwikkelen en ten toon spreiden, omdat zij aangenomen, beschermd, op den voorgrond gebracht worden; dit ontbreekt den Christen: zóó zijn de Joden de genieën van den dag.

Een Fransch meisje, van onvergelykelijken aanleg, sprak weenend in Frankrijk zelve: „Ik ben Fransche, ziedaar waarom ik nooit iets worden zal.” 6) Dit is de volle waarheid; en het antwoord is verschrikkelijk voor wie het begrijpt!...

1) *Drumont* t. a. p.

2) „Figaro” Feb. 1885. *Drumont* II, *J. de Magdeleine* I.

3) Spijtige bekentenis der „Archives Israelites” zelve 1887.

4) „Les autographes de Crémieux.”

5) *Drumont* II, p. 240—241.

6) „ t. a. p.

BESTUUR.

De schurkenstreken, die de JOODSCHE AMBTENAREN: prefecten van Departementen, rechters, burgemeesters en andere overheden uitvoeren, zijn ontelbaar, hemeltergend. 1)

Aan hen hangt de openbare veiligheid; arme veiligheid! 2) Op de 87 Prefekten zijn er 52 Jood. terwijl op de 60 Franschen slechts 1 Jood gevonden wordt! Dus betrekkelijk hadden zij nog geen recht op 2 Prefekten.

Welke verhouding dus! En nog.... of er van »verhouding» sprake kon wezen, tusschen een eigen zoon des lands en een vreemdeling; »want de Jood is Jood» 3) is eene »nationaliteit» op zich zelve, die geen Christen bestuur mag voeren.

De feiten getuigen luide, waar wij van schurkenstreken der Joodsche overheden gewagen. 4)

Om een wet te doen aannemen, die vele katholieke overheids-personen »verwijderen» zou, stelen de Joden op 30 Juli 1883, bij de stemming der Wet, de briefjes uit de lessenaars hunner afwezige mede-senatoren. Dit »schoone werk» had tengevolge, dat de Joden ambtenaren legio werden.

Verbeeld u een »Goy» voor zulk een ambtenaar! 5)

Ziehier feiten.

In een beschaafd land, als Frankrijk, schieten Joodsche ambtenaren op een Christenkerk.... en zij worden tot *één franc* schadevergoeding veroordeeld. (Figaro Aug. 1884)

In Bretagne wordt een notaris, die voor diefstal veroordeeld was, tot vrederechter benoemd. 6)

Een jongman verbrijzelt in Augustus 1885 een kruis. Voor het gerecht van Corbeil gevoerd, spreekt de Jood Cahen: »Als het nog een kunststuk was..... maar een kruis.» 7)

De burgemeester Clément wil een meisje, Nieuwoska, verleiden. Zij sluit de deur voor den onverlaat. Hij belegert haar huis met

1) Drumont I, 70—87. *J. de Magdeleine* I, 193—196, 201—204.

2) Zie »le service de la sureté par son ancien chef. *Maç.*

3) »Archives», zie boven.

4) *Cri du peuple* 23 Oct. 1884, Figaro 12 Aug. 1885, Drumont II 420, 495 en vlg.

5) Nog een tekst uit den Talmud, (Tractaat Baba Kamina cap. Ha Gozel.)

»Als gij voor het gerecht den Israeliet niet kunt doen winnen, gebruik tegen den Christen list en bedrog.» (Vert. goedgekeurd door de Revue des Etudes Juives.)

6) Drumont II t. a. p.

7) »Lanterne.»

gerechtsdienaars den geheelen dag, tot groote verbazing van de geheele gemeente. Moedig weêrstaat het meisje; toen beschuldigt de schurk haar, van God weet welke misdaad, zij wordt veroordeeld en in de gevangenis geworpen. Vandaar schreef zij haar wedervaren aan den minister van binnenlandsche zaken..... geen antwoord. 1)

Beyne en Laferrière handelden op dezelfde wijze: de persoon, die hun schande aan het licht kon brengen, werd tegen alle recht en billijkheid bankvast gemaakt 2)

Gaf Favre hun niet het voorbeeld, toen hij Milliére liet dood schieten, en Laluyé in de boeien deed sterven, omdat zij van zijn zedeloosheid de geheimen kenden? 3)

GERECHT.

HET GERECHT is bijna overal wettelijk bedrog geworden, en het vergrijp aan de Christenen wordt rijkelijk beloond. 4)

Wij doen slechts een paar grepen uit den overvloed van bewijzen.

Werd de onderwijzeres, die, in 1882 Pastoor Mulot valsch aanklaagde 5) na diens vrijspraak niet met geschenken overladen, niet schatrijk door haar laster? 6)

Werd Saint-Elme, de dagbladschrijver, die iets van de Joden aan de bel had gehangen, niet door verkleede politie-agenten half dood geslagen op last van den Jood Weill Picard; herhaalde de rechter zelf niet het onmenselijk spel, en werd de beschuldigde niet door den advocaat Bussaud met smaadwoorden, schimp en hoon bejegend? 7)

Kwam Hirsch, die banknooten vervalscht had niet met 3000 gulden schadevergoeding vrij?... Wat raakte het hem, den honderdmaal millionnair?... 8)

1] *Drumont* II, 499.

2] " " 499.

3] " I 412.

4] " II 495 en volg. *J. de Magdeleine la France Juive* I 200—230. Zie nog *«Lanterne»* 18 Nov. 1883.

5] Stukken van het proces in Juni 1882 te Amiens gevoerd.

6] Zij werd tegen hoog loon naar Parijs bevorderd.

7] *«Nouvelle Presse»* 12 Nov. 1884, *Drumont* II, p. 511.

8] 8 Mei 1884.

Werd na een moord, in 1885, niet de aanlegger, de Jood Meyer, vrijgelaten en de verleide, de Christen Gaspard, veroordeeld?

Werden na den moord gepleegd op Peschaerd (te Caen) niet de beschuldigten, allen Joden, vrijgelaten? 1)

Worden niet overal de vrijmetselaars als de onschuldigste kinderen behandeld, ofschoon het onweerlegbaar bewezen is, dat zij moord en diefstal bevelen aan hun leden? 2)

Roep den Jood tot verantwoording, als gij *kunt*!

Heeft Gambetta, die driemaal genoopt werd de bewijzen over te leggen van besteede millioenen, niet driemaal zich in de kamer met den leugen gered, dat de stukken bij ongeluk „verbrand” waren?

In 1884 was men vol van den diefstal van een kind; geen wonder. De arme vader, de koetsier Lenoir 3), was wanhopend; zijn jongen hem ontroofd, en in Cette opgesloten, om daar onder Joden leiding te ontaarden! Hij doet den dief, den Jood Richard, een proces aan; de Jood Lisbonne verdedigt den schurk en Lenoir bezwijkt natuurlijk in het geding. Thans kan, wie wil, den troostelozen vader in Parijs zien, half krankzinnig van smart, en met de zekerheid, dat zijn kind voor hem verloren is. 4)

HET CHRISTENKIND.

De Jood haat vooral HET CHRISTENKIND. 5)

Hoe hij hebbe geroepen en verzet aangeteekend, hij heeft niet kunnen beletten, dat men *algemeen* gelooft aan den ritueelen kindermoord, hem door den Talmud voorgeschreven. 6)

De geschiedenis verhaalt, hoe de Joden in 1071 een kind kruisgiden, en in eene rivier wierpen; in 1114 werd in Engeland een kind in een huis gelokt en gefolterd; in 1179 St. Richard door hen gemarteld. Chaucer getuigt hun gruwelen, met alle kronieken der Middeleeuwen.

In 1671 wed in Metz Raphaël Sévry ter dood veroordeeld eveneens voor kindermoord. Was de marteling, van Solymosy te Tisza-

1) *Drumont* I, p. 75.

2) „ „ „ 70.

3) *Lacointe* in de „Correspondant” 25 Feb. 1884.

4) *Drumont* II, t. a. p. Zie ook *Mélanges, L. Veuillot* 1859 p. 1—300: diefstal van de kinderen van *Drach* p. 288—295.

5) Verschillende werken: *Leo Taxil, Chabauty, de Saint-André, Onclair, Fava* enz.

6) De reden waarom, zie pag. 10 van dit geschrift.

Elzar, niet een nieuw bewijs in onze dagen? De kinderen van den moordenaar hebben hem zelf uitgebracht! (Levy en Maurice Schwarzs oud 6 en 16 jaar.

Drumont geeft in telegraaf-stijl, alle eeuwen doorlopend, van het jaar 1100 af, twee bladzijden met feiten van hetzelfde slag. Valt daartegen te redeneeren?

Over deze zaak zijn geheele werken geschreven. Wat brengt men er tegen in? — De Joden: ontkenning, verontwaardiging; sommige Christenen: een *onredelijken* twijfel.

Maar dat »DE CHRISTENEN SLECHTS DIEREN ZIJN» 1) is toch te vinden in den Talmud; dat men »DEN BESTE DER CHRISTENEN MOET DOODEN» 2) leert dezelfde stichtende Joden-catechismus. Dit is *onloochenbaar*.

Dat mannen als Neofitus 3), — de vertaling van wiens werkje te verkrijgen is bij J. W. van Leeuwen te Leiden, — als Drach 4), wiens zoon geestelijke is te Parijs, en die zelf jaren lang bibliothecaris te Parijs was, — als Chiarini, — alle drie *bekeerde Rabbijnen*, het uitdrukkelijk in hun werken verzekeren, hoewel er bij voegend dat sommige Joden het geheim niet kennen 5), en dus onschuldig met het brood het bloed nuttigen, — dit alles is onbetwistbaar.

De geschiedenis van P. Thomas in Damascus — van het door een candidaat-Rabbin in 1888 gesneden kind (te Breslau 6), de geschiedenis van Xanten van voor veertien dagen, — dit alles wordt door sommigen met ontzettende naïviteit geloofend. De *barbaer* van Breslau werd toch gerechtelijk veroordeeld!

1) Zie boven No 1, p. 10.

2) " " " " " II.

3) «Het Christenbloed bij de Joodsche Ritueele gebruiken,» *Neofitus*, bekeerd Rabbin.

4) «De l'harmonie entre l'Eglise et la Synagogue,» *Drach*.

5) Hoewel lang niet alle Joden, die zeggen het geheim niet te kennen, onschuldig zijn. De wereld is vol van Joodsche leugens! Waarom zou men een *«diër»* ook niet beliegen? de Talmud beveelt den Joden bovendien den «Goy» te bedriegen (zie boven No. 1.) Over Joodsche leugens o. a. *Schwarze Blatt* 16 Oct. 1890; — en nog een noot in ons »Besluit.»

6) Max Bernstein, candidaat-Rabbin, oud 25 jaar, die zijn studiën had gedaan aan de beroemde Universiteit te Breslau, gaf op 21 Juli 1888 een Christen kind eene insnede in den buik, om het arme schepsel bloed af te tappen. Hij verklaarde voor het gerecht (24 Febr. 1889) gehandeld te hebben in een vlaag van hevige verstandsverbijstering. Zijn verdediger was de jood Semberg. Deze beweerde dat niemand de beweeggronden kon gissen van deze handeling. 't Is naïf!...

De rechtbank samengesteld uit 3 rechters, waarvan 2 Joden, veroordeelde den barbaer tot 3 maanden gevangenisstraf (zie *Schlesische Zeitung*) terwijl zij beweerde dat zij de beweegredenen dezer daad buiten beschouwing liet, wat echter de hoofdzaak was.

Twee jaar later (Juli 1891) werd in hetzelfde Duitschland een Priester om beleedigende woorden over den Keizer tot 4 maanden vestingstraf veroordeeld.

Vrijheid en gelijkheid, onder het bestuur der Joden-Vrijmetselarij!

Waarom loochenen sommige Christenen, dat de Joden volgens hun Ritus, Christenen vermoorden? Inderdaad, omdat de Christenen veelal bijkans te rechtschapen zijn, om aan zulke *wreede gruwelen*, de godtergende uitvloeiselen van *haat en afkeer*, te gelooven.

Maar wat kan dan toch niet geloofd worden van hem, die met zijn Talmud in de hand, „voor onze vernietiging MOET bidden” 1) — wien geleerd wordt „DAT CHRISTEN-OFFERS GODE AANGENAAM” zijn. 1)

De ondervinding leert dan ook uit vele — hoewel *gerechtig* soms *niet* geldige stukken, 2) — dat de Joden Christenkinderen volgens hun ritus, dat is, volgens hun Talmud, vermoorden. De schatmeester der Synagoge weet het wel!....

’t Is verwonderlijk, hoe de Christenen vertrouwen op de hardnekkige ontkenningen van de Talmud-Joden, terwijl deze er alle belang bij hebben de zaak te loochenen, — en dat zij niet gelooven aan getuigenissen, van Christen-mannen die de Joden jarenlang in den grond bestudeerden, en allen tot die ontdekking kwamen; dat zij de verklaringen weigeren van bekeerde Rabbijnen, die ons de waarheid leeren, om ons op onze hoede te doen wezen; dat zij wel gelooven aan onze haatdragende vijanden, en niet aan eigen broeders, wien toch óók leugen en laster een gruwel is.

In Parijs worden jaarlijks, omtrent Paschen, vele Christen-kinderen vermist; waar.... tot welk gerecht zich te wenden?

Hoe is het der arme moeder voor 2 jaar vergaan, haar, die uit Damascus een brief schreef over den moord, door de Joden, op haar kind gepleegd?... Deze brief is te lezen geweest in de Univers, en hier te lande zeker in „de Tijd” het hoofdorgaan der Katholieke pers van Nederland. ’t Is toch tegen alle gezond verstand de Joden op dit punt nog langer te gelooven, en de getuigenissen van rechtschapene zaakkundige Christenen met laster te betichten. Zou het

1) Zie p. 10 en 11 de teksten uit den Talmud.

2) De Joden lokken de Christenkinderen, die zij willen vermoorden, in het gezelschap van Jodenkinderen. Vandaar licht de moordenaar ze op. Onmondige kinderen zijn dus de eenige getuigen — en het gerecht is onmachtig..... als het *zou willen* optreden (q. e. d.) Zijn er wettige getuigen, dan weten de Joden door geld, intrigues en kabaal de zaak te „keeren”, zooals in 1840 met den moord van P. Thomas in Damascus. ’t Was foule van Fransche *grooten* joden bij den Pacha! Crémieux’ geld was toen beschikbaar, voor „het groote werk der nieuwere tijden!” (Zie de hieronder aangehaalde werken — vooral Drach en Laurent) Zie verder over dit punt: „*Civiltà Catholica*” April 1882, „*Moniteur de Rome*” 15 Jan. 1883, „*Amelot de la Houssaye*” Procès des Juifs de Metz. *Chacuer* „Récit de la priure”, *Em. Michet* „Histoire du parlement de Metz”, *Filon* „Histoire de la littérature Anglaise”, *Justus* „Judenspiegel”, *Rupert* „Histoire de la Synagogue”, *F. Damner* „Le culte du Moloch chez les Juifs. De werken van Drach, Neofitus, Chiarini etc.

niet vreemd wezen, dat de Joden die moorden niet pleegden, terwijl hun *wet* het gebiedt? Wie de moeilijkheid zou maken: »Maar dat de Joden het dan zelf nooit verraden»; hem zij geantwoord; de Jodenkinderen verriedden het menigmaal. En ongeloofelijk is overigens de geheimhoudende kracht der Joden-natie. Zie het geval van den diefstal van Drach's kinderen: twee jaar zocht de politie er naar... en toch alle Joden in Londen en Parijs wisten waar ze waren! 1)

ONDERWIJS.

Wat moet er worden van HET ONDERWIJS in de handen van hem, die het Christen-kind *haat*?

Paul Bert, 2) misschien een Jood, en zeker aangehitst tegen de Christenen, door Quilly, een afgefallen priester, die huwde met eene Jodin (Salomé Brandt) — Paul Bert geeft het antwoord op die vraag. Sta niet verbaasd over de veelzijdigheid van dezen man; want gij herinnert U zeker nog, dat hij ook een der helden van Tonkin was. Paul Bert is man van het vak, waar het de letteren geldt. Begon hij zijn wetenschappelijken loopbaan niet schitterend met de vervalsching van Lodewijk des XIV^{den} testament 3), een stuk dat natuurlijk door Joden (Picard Bernheim) in het licht werd gegeven?

Onder en door dezen kundigen schoolman, nemen de Joden het onderwijs in. 4)

De Vrijmetselarij bant het geloof uit de scholen 5); alle boeken, die de ministers thans opdringen, zijn door Joden geschreven. 6)

Aan de School der Hooge Studieën worden niet minder dan de leerstoel der Philologie, der vergelijkende Grammatica, der Indische, Semitische, der Arabische, der Ethiopische talen, die der Antiquiteiten door Joden bezet.

1) Wie het werkje van Drach niet bezit leze de zaak in de »Mélanges» van L. Veuillot Ile Serie T V, p. 288—293. In de 300 eerste blz. van dit deel, aan de Joden gewijd, komt hun bedrog en valsheid duidelijk uit.

2) Zijn vader zou Boyer heeten, de zaak is onzeker. *Drumont* II. p. 436, *J. de Magdeleine* I. 120—140, 240—260 over dit Joden-creatuur.

3) *Drumont* II. p. 438. *Drumont* bezit het boek hetwelk zeldzaam is geworden.

4) »Figaro» 25 Feb. 1883. (»Revue des Deux Mondes» 15 Feb. 1884.)

Met de boeken van Lévy, Giddroye enz. *J. de Magdeleine* I. 50—80 enz. *Drumont* II 439 en vlg.

5) »Patriote de Normandie» 20 Oct. 1881.

6) *Drumont* t. a. p. *J. de Magdeleine* 240—270 over de onchristelijke scholen.

Professor Pelissier wordt afgezet, omdat hij een boek schrijft van christelijke strekking. 1)

De Jood Camille See regelt de staatsscholen der meisjes. 2)

De Jood Breal ondermijnt de klassieke Studieën.

De Jood Lévy verklaart in het openbaar, dat de leekenscholen de „hunne”, dat is door de Joden-wet ontstaan zijn. 3)

De Jood Dreyfus, gebelgd dat men zijn boek niet in wilde voeren, weet te doen uitvaardigen, „dat de schoolkommissies in geen geval over de leerwijze of de te leeren zaken uitspraak kunnen doen.”

De Jood Campagné weet zijn handboek door dwang in de scholen te brengen.

Wat kan Frankrijk nog van het *met geweld onchristelijk* Christen-kind verwachten? 4)

DE ARMEN.

Dan, der Joden haat bepaalt zich niet bij het kind.

Wij zwijgen, hoe zij DE ARMEN UITZUIGEN 5), de werklieden bedriegen en ontzenuwen 6) — dit alles is overluid verkondigd.

Maar wij vragen, waar die vreemdelingen, die indringers het recht halen, om duizende Fransche burgers uit te werpen 7), uit hun vaderland, dat zij beminnen, waarvoor zij werkten en zwoegden, dat zij met hun arbeid bevrucht, met hun voorbeeld gesticht met hun liefde beschermd hebben; het recht hen te vervolgen, hen te onteeren, te kwetsen in wat hun het heiligst en dierbaarst is! 8)

Met wat recht de Jood Laurent, de boef die in de zaak Neu-

1) „Leçons de l'antiquité chrétienne.”

2) *Drumont* II. 443. „l'Echo de Paris” 11 Aug. 1884 over den uitslag.

3) *ibid.* Ter loops nog dit: de Jood-Vrijmetselaar *Fava* wordt in Aug. 1891 algemeen inspecteur der scholen in Italië benoemd. Arme broeder- en zuster-, arme Protestantsche- en Katholieke scholen!

4) Deze vraag mag ook voor andere landen gelden, waar God uit de school wordt gebannen.

5) Om iets te noemen: Aan de bank van leening persen de joden den armen tot 20 o/o per maand af, dat is 240 per jaar; de wet heeft als hoogste perc. 6 bepaald.

6) „Cri du peuple” 19 Oct. 1884; 2 Maart 1885; 28 Jan. 1884; 2 Juli 1885 enz. „Bataille” — *Bellaville* zie boven. Redevoering v. *Bismarck* 1847 enz.

7) Zij waren het. (Zie No. II) die de Regeering tot de uitdrijving der Religieuzen dwongen. Belachelijke en rampzalige toestand in zulk een land. De Duitsche „*Culturkampf*” dankte haar oorsprong aan denzelfden invloed.

8) De jood Reinach in „Les Récidivistes” opgedragen aan br. .: Quentin. vgl. *Saint Bonnet* „La Restauration Française.”

burger werd veroordeeld 1), de Fransche Benedictijnen uit Solesmes heeft gejaagd?

Met wat recht de Jood Hendlé de kruisen vertrapt en bezoedelt?

Met wat recht de Jood Goblet de bladen der geschiedenis met zijn vuigen laster oenteert?

Met wat recht die Christenhaters in de kerken treden, om priesters aan het altaar te beschimpen en te mishandelen? 2)

Met wat recht zij hun gal uitspuwen op een man als de Bisschop Howard, waar hun leugen Archieven 3) een Praagschen doorbrenger van maken, die Austerlitz zou heeten, een ontuchtig leven geleid hebben, en door Pius IX in bescherming zou genomen zijn; — terwijl het wereldbekend is, dat deze edele man neef van den hertog van Norfolk is, te Oxford studeerde, en een onberispelijk verleden achter den rug heeft!

Met wat recht zij de gasthuizen, voorheen de heiligdommen der zelfopoffering van de liefdezuster, tot plaatsen van schrik en ergenis voor het volk hebben gemaakt? 4)

In 1884 wordt een wachter betrapt, die den nacht in de wijnhuizen doorbrengt.

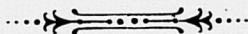
In 1885 een dronken ziekebroeder gevonden, die een lamme in haar bad letterlijk gekookt had.

In 1882 een andere lamme levend verbrand te Tenon.

Met wat recht, in één woord, het volk bedrogen en verraden wordt, in geheel het burgerlijk leven, zoodat, waar het vroeger liefde en bescherming vond, het thans niet dan onverschilligheid en mishandeling verwachten kan?

Met wat recht?... Wie heeft den Jood geroepen om tyran van Europa te wezen? Wie?...

Arm Frankrijk! Arm Frankrijk, in de klauwen van den Jood!.....

1) *Drumont* II. 450.

2) 2 Feb. 1881. Brest 26 Febr. 1884, Lyon 24 Oct. 1884 [«Gaulois.»] Clamart Dec. 1885 [«France.»]

3) «Arch. Isr.» 1 Aug. 1875 vol. 36.

4) Zie voor de volgende en dergelijke feiten „Cri du Peuple“ 5 Nov. 1884; „le Français“ 30 Maart 1883, „Gaulois“ 26 Feb. 1884, „Petition de 1200 malades de l'hôpital d'Ivry-sur-Seine“ à Grévy Jan. 1884.

X.

BESLUIT.

Wij zijn aan het einde van ons overzicht; het land, dat wij ten voorbeeld kozen, heeft ons de Joden met de sprekendste trekken getoond; één woord vat het geheel van feiten en getuigenissen samen: »Christenhaat."

Dat de Jood derhalve onze *onverzoenlijke* vijand is, dat de Moderne Jood vooral is te duchten, om de schrikbarende macht die hij met de Vrijmetselarij uitoefent, — dit is zoo klaar als de dag.

Maar dús in het vage kan en mag ons besluit niet zijn.

»Wat staat ons te doen?" Ziedaar de vraag.

Om het antwoord met juistheid en bepaaldheid te geven, verbeeld ik mij hier mijn lezers in *vijf* groepen.

DE EERSTE, — een ijl troepje goddank, — heeft ons geschrift als een Romannetje doorbladerd, en steekt nu, met een gewichtig: »Zoo, zoo!" een versche sigaar aan! Daarna gaat ons werkje naar de boekerij of in een mahonie houten kastje, en de lezers gaan met dezelfde bedaardheid in de krant zoeken, of er geen paarden van den dijk in den Rijn zijn gevallen, of kinderwagentjes onder handkarren gekomen.

Voor hen heb ik slechts één antwoord: »Goeden nacht, vadtje, tot de Jood U, of uw kinderen, tot uw schrik zal doen ontwaken!"

De tweede groep is de groep der »ongeloovigen en der *twijfelaars*."

»Het zal wel niet waar zijn," mompelen de laatsten, — »en ik geloof het niet," roepen de eersten.

Wat gelooft gij niet?... Wat zal wel niet waar zijn?

Dat ik het gelezen heb?... Dan is A. van Ros wel een wonderbaarlijk vizionair!

Of gelooft gij niet, dat de zaken zóó staan?.... Uw twijfel schijnt inderdaad gegrond, als gij bedenkt, dat de boeken over de Fransche Joden uitgegeven werden in Frankrijk, in Duitschland, over de Duitsche, in Oostenrijk over de Oostenrijksche, en zoo verder, terwijl de meeste in de schandalen betrokken personen en zeker tal hunner vrienden nog leven! Men moet met name in Frankrijk wel ontzettend onnoozel wezen, dat men 150,000 franc besteedde, om tien uitgaven van een boekwerk op te koopen 1), terwijl ééne zaak volstaan kon: »den leugen bewijzen;» eene zaak echter, die de beschuldigde Joden nimmer de brutaliteit hadden te ondernemen!

Als ik dus zal weten, »wat» wel niet waar zal wezen, dan zal het mogelijk worden, u te antwoorden.

Laten wij eerlijk wezen, vrienden, zulk een uitvlucht is niet meer dan een verbloemd: »ik wenschte, dat het niet waar was, want ik ben te bang om te handelen!»

De derde groep is de groep der »wijzen.»

»Het kan niet, ik had er van moeten hooren, als dat zoo was, — neen! het is glad onmogelijk!»

Vooreerst, — wie weet, hoeveel gij daarvan vernomen hebt, het ééne oor in, het andere uit, — gelijk het milloenen Franschen verging, — zonder die berichten tot één geheel te vereenigen.

En dit laatste is juist, luid aller getuigenis, de groote verdienste van schrijvers als Drumont, de Magdeleine, Eisenmenger, Tousenel, Macé, Taxil, Chabauty, enz.; de geschiedkundige toch moet geen feiten uitvinden, maar ze in één groot tafereel ten toon hangen.

Vervolgens (ik veronderstel u groot politikus, want anders, wat aanspraak maakt gij er op te weten, wat »tot de geheime politiek»

1) De eerste 10 uitgaven van de „France Juive“ van Drumont werden door de Joden opgekocht [= 75,000 franc!] Eisenmenger boden zij 10,000 thaler aan als hij zijn werk niet uitgaf.... Helaas, vergeefs. De „France Juive“ beleefde 150 uitgaven ongeveer 500,000 exemplaren. Eisenmenger werd over de geheele wereld verspreid.

behoort, die volgens d'Israëli in Joden-handen is; — durft gij de veronderstelling aan?) vervolgens, zelfs in die veronderstelling, wie is te oud geworden om te leeren? En zult gij met uw „het kan niet” al wat in het vervolg uit het verleden u gemeld wordt van de hand wijzen? Ge zijt dan misschien een ontzaggelijk politikus, maar een niet minder zonderling geschiedkundig!..... Of is een der feiten, u medegedeeld, in strijd met zaken, die u als „zeker” bekend zijn?

Eindelijk gelooft gij, dat de Jood zulke wanhopende pogingen tegen Drumont, en anderen 1) die hem onthulden, zou hebben aangewend, als zijn bedrijven wereldruuchtbaar waren? Meent Gij uw „het kan niet” in Nederland te kunnen uitspreken, waar de beschuldigde het in Frankrijk zelf niet vermocht?

Dit is onwaarschijnlijk, vindt u niet?

De vierde groep voegt mij toe: „De tijd baart rozen, gij maakt u onredelijk bezorgd over de toekomst van het Christen Vaderland, het staat bij ons nog zoo hachelijk niet!”

Ik antwoord, dat de tijd geen rozen baart op een grond, die in het geheim wordt vergiftigd; ik antwoord, dat Frankrijk door dezelfde zorgeloosheid den Jood in staat heeft gesteld, zijn tirannie zoo verschrikkelijk te ontwikkelen, en dat wij aan middelen tot weerstand moeten denken, éér ons het mes op de keel staat; ik antwoord, dat, wat Frankrijk voor 50 ja voor 25 jaar nog slechts dreigde en thans is uitgevoerd, dat dit ons op dit oogenblik en *veel ernstiger* dreigt, want de Jood is betrekkelijk *veel talrijker* onder ons dan in het wreed bedrogen Frankenland 2); ik antwoord, dat ik mijn Vaderland niet geroepen acht de dolle lichtzinnigheid der Franschen na te volgen, die het gevaar niet erkend hebben, vóór de vijand hun den voet op de borst had gezet!.....

En ja het gevaar dreigt ook ons!

Of is de Jood niet machtig onder ons?

Zeker, het kan niet in ons plan liggen, hier eene uitgebreide studie te ontwikkelen over de macht der Joden in Nederland; maar enkele fingerwijzingen mogen gegeven worden.

1) Zie boven.

2) In Parijs is plus minus 1/20 der bevolking Jood; in Amsterdam..... reeds 90,000 luidens de laatste volkstelling, dat is 1/5. Een *schrikbarend* cijfer! —

Wat is er, bij de laatste verkiezing der kamerleden, ten opzichte van Mr. Levy te Amsterdam geschied? Dezelfde Heer Levy was het toch, die in zijn geschrift over de studie van Dr. Nolens met de christelijke rechtschapenheid en zelfs met de Joodsche rechtsgeleerdheid den draak had gestoken. Welke dagbladen hebben meer invloed, dan „Rotterdammer” en „Handelsblad”, — wie kan beter dan de Heer Polak, in fraai geciseleerde volzinnen, zeer onheusche, zeer onchristelijke sympathieën luchten?

Wie oefent de groote pressie op kiezers en verkiesbaren uit, zoo het ook bij ons niet de Jood is, — zij het dan de Jood-Vrijmetseelaar, of de door de Joden bestuurde Vrijmetseelaars, of eenvoudig de Jood? 1)

Wie is de „groote kiezer van Nederland”, volgens Jhr. Tindall's brochure, wie anders dan een Joodsch Amsterdamsch bankier. 2)

Voor Jhr. Tindall's rekening blijve de zonderlinge bewering, dat die man een der beste zonen des lands is, — laten wij deze zekerheid liever aan den Kenner der harten: — maar dat een Jood 9 zetels in de Kamer regelt; dat een Jood, feitelijk *een vreemdeling* ook onder ons, „*een natie op zich zelf*”, de gemeenteraad van Amsterdam, in zijn hand heeft, — dat is een schande, die niet op Nederland rusten moest, ... al heet die Jood ook A. Wertheim & Co.

Dat Pincoff's zich heeft kunnen „verwijderen,” —

Dat onze grootste handelhuizen van de Joden afhangen, —

Dat de Hooge Raad der O-Indien eene Joden-meerderheid telt,

Dat de West-Indien hun speelbal zijn, —

dat teekent hun macht reeds genoeg, en dat is een schande voor het Christen-Nederland, en dat is *een ramp*, die geen Christen *mag* willen dulden, al werpt dan ook een Joodsch bankier soms eenige guldens in Christen-handen, om met het spieringkje van het honderste zijner renten, de kabeljauw voor de „Natie” te vangen! —

Dit antwoord moge volstaan, voor wie meent „dat de tijd ons rozen zal baren,” als wij nog langer zorgeloos neerzitten, en dat de macht der Joden onder ons niet geducht is! —

Maar deze groep houdt vast met oud-Hollandsche degelijkheid: Zij spreekt aldus: „Het zij waar, de macht der Joden, ook onder ons, is groot, maar wie zegt u, dat de Joden onder ons willen tot stand brengen, wat zij in Frankrijk verrichtten?”

1) Vergaten wij wat de Jood Levy onlangs te Roermond uitzette?

2) Het katholieke hoofdorgaan „de Tijd” zij lof gebracht voor den moed, waarmee zij Tyndall in deze steunde. [Tijd 21 Juli 1891.]

Een wedervraag. Wie zegt u het tegendeel? — Niemand? — Dan staat mijn stelling, en valt de uwe.

Waarom? — Ziehier.

Wij hebben uit de geheele geschiedenis, in en buiten Frankrijk, getoond, dat de Jood immer der Christen-maatschappij vijandig genegen was: van den oorsprong des Christendoms tot op onze dagen.

Wij hebben, steunend op het gezag van de meest vertrouwbare mannen, getoond, dat de Joden den Christen-haat overal in het hart dragen, getoond, dat de Joodsche geest met den onze onverenigbaar is; want hij haat ons als Jood; de Jood nu is als Jood, overal Jood, waar een Jood is: dit is overduidelijk. Kunt gij dus niet bewijzen, dat onze Joden dien haat niet in het hart voelen blaken, dan staat mijn stelling: een gevaar dreigt ons van den kant der Joden, niet minder dan andere volken, en uwe stelling valt.

Ik zal u zelf aangeven hoe gij uw meening staven kunt.

Vooreerst kunt gij aanvoeren: »De Joden onder ons zijn zuivere nalevers van het Mozaïsme, — voorbereiding des Christendoms, — en zij haten den Christen niet, het zijn de brave Joden van Bilderdijk, die bidden en beiden den Messias.» Zeker, zulke zijn er onder ons gelijk onder alle volken, en daarom teekenen wij, met de Meeting van de »Mansion-house» (1882,) ten krachtigste verzet aan tegen een algemeene vervolging van Joden. Maar wij zullen U aanstonds toonen, hoe bespottelijk weinig kans er is, dat de geest *der groote massa* onzer Joden, een zuiver en onschadelijk Mozaïsme, zonder eenig idee van anti-Christendom zou wezen,

Vervolgens, — kunt gij beweren, — onze Joden zijn noch van de »Natie» noch van het Christenkamp; zij dwalen zonder eenige veldteekenen rond als vrijdenkers, materialisten en zoo meer. Maar wij zullen U eveneens toonen, dat onze Joden voor het grootste gedeelte te vervreemden van het denkbeeld »natie», een zuiver spel uwer verbeelding is; leven zij dus hun wet na of niet, zij blijven gevaarlijk.

Wij zullen U feiten in overweging geven, en spreek dan eerlijk of onze Joden in massa het recht hebben, uitzondering te maken op den naam van »echten» Jood. En zijn zij dien naam waardig, — de gevolgtrekking ligt voor de hand: dus zijn zij der Christenen verbitterde tegenstanders, hun haters, de bond tegen het Christendom.

Gij zegt nog: »Ik heb in onze Joden nimmer dien haat bespeurd, zij zijn zeer vriendelijk en gediensdig jegens ons, Christenen.»

Henri Heine geeft U het antwoord op deze laatste bewering: »De bedrijven der Joden, gelijk hun zeden, zijn *der wereld onbekend*.

Men geloofte hen te kennen, omdat men hun baard gezien heeft; gelijk in de Middeleeuwen zijn de Joden nog immer *een wandelend geheim*."

Bovendien: Meent gij te kunnen bespeuren, wat studie van jaren aan de diepzinnigste geschiedvorschers eischte?

Wat die vriendelijkheid betreft; zijt gij den zoeten glimlach van Gambetta vergeten na den moord van 15000 Franschen?

O zeker kunnen de Joden gediensdig en vriendelijk wezen, — zij kunnen welwillend U steun aanbieden voor Gemeenteraad en Kamer, zij kunnen uw christelijke werken helpen slagen, —..... »de geschiedenis is de beste leermeesteres der volkeren, zegt Baumstark, maar weinigen helaas willen er uit leeren!" —

Die kleine minderheid der Natie moet immers wel met sluikische middelen tot haar doel komen! Maar wee, als zij de meerdere is geworden! Roepen Frankrijk, Oostenrijk, Italië, Rumenie ons dan de waarheid niet toe, dat de ooren er van tuiten?....

Voordat de Jood geheel meester is, werkt hij immer in het geniep.

Vragen wij dus aan enkele feiten, wat van onze Joden te denken. Ons antwoord zal uw »zuiver Mozaïsche" Nederlandsche Joden wel ontgoochelen, — Maar de waarheid moet in Nederland ook eindelijk gezegd worden!

Gij zegt dus, dat onze Joden *zuivere nalevers van het Mozaïsme* zijn.

Maar er is op de eerste plaats niet aan te twijfelen of, aardrijkskundig en historisch, zijn onze Joden voor de groote menigte zelf TALMUD-JODEN of minstens afstammelingen van VOLGELINGEN des Talmuds; deze nu staan lijnrecht tegenover de »Mozaïsche Joden."

Ziehier het bewijs. —

Nadat de Talmud den Joden als wet was voorgesteld, scheidden zich in de 8ste eeuw de Caraïten (»volgers van den tekst") van de Talmuddisten 1) af; de eerste kenden alléén aan het Oude Testament kracht van Wet toe. Alle schrijvers 2) echter komen overeen, dat deze Caraïten slechts in Palestina, Syrië, Egypte, Zuid-Rusland en Polen worden gevonden. De Talmud-Joden waren over Italië, Spanje en *geheel Westelijk Europa* verspreid; dezelfde schrijvers beweren dat de Caraïten nog geen 5000 man tellen.

Durft gij nu in ernst opstellen dat Nederland hier een uitzondering op maakt, en, om iets te noemen, onze Joden onmiddellijk

1) Dezobry en Bachelet op. cit. *Prideaux* „Histoire des Juifs" Liv. 13 T. 2. p. 162. Bouillet op. cit. *Bergier* op. cit. *Brüker* „Histoire crit. phil." T. 2. p. 730 etc.

2) Dezelfde schrijvers en andere dictionnaires.

uit Polen of Egypte ons toegewaaid zijn? Dit gelooft ge zelf niet! — De massa is dus zeker afstammeling der *Talmud-Joden*, en, wat van deze te denken valt, laat geen twijfel.

Dit reeds doet een zwaar vermoeden tegen onze Joden rijzen.

Ten tweede; toen eenige jaren geleden de Talmuddisten, in ons land, ter sprake kwamen, wat geschiedde?... Is er één Jood geweest, die U het doorslaand bewijs gaf van afgelegden haat, met de woorden: »De Talmud is een gruwel, een gewetenloos wetboek, ik verloochen die Satanische wet, en al wat gij Christenen beweert, dat zij predikt.” Geenszins: en zie dit feit onder de oogen lezer. Wat was hun verdediging? »Alles, wat gij den vlekkeloozen Talmud aanwrijft is vuige laster,” de leeraren der Hoogeschool werden zelfs — hoewel tevergeefs, — ingeroepen om dit antwoord te beamen.

En dit zeggen wij niet, omdat wij zouden gelooven, dat juist de Joden het meeste gezag hebben waar 't het recht begrip van den Talmud geldt, — heeft toch niet, eenige jaren geleden, de Christen Dr. Roling de Rabbijnen van Duitschland op het Orientalistische Congres uitgedaagd, om hen over hun gebrek aan kennis der Hebreeuwsche taal op de kaak te stellen?...

Dr. Perel weet ook iets van de »*hooge*” geleerdheid der Israelieten mee te praten!

Waarom wemelen de moderne Universiteiten van Joden?... Om hun grootere kennis of, omdat de vrijmetselelij hen op den voorgrond *moet* stellen?... Dit zij ter loops aangemerkt.

Maar het bewijs blijft staan:

Zoolang onze Joden geen ander wederwoord hebben dan *den klaarblijkelijken leugen* »het staat niet in den Talmud,” zoolang verdenkt het gezond verstand hen van verstandhouding *met* dien Talmud, en van *deelneming in zijn geest*: en die geest is *onverzoenlijke Christenhaat*.

En die gevolgtrekking blijft staan in volle kracht, al verloochenen de Joden soms ook den Talmud om ons zand in de oogen te strooien.

Ziehier eene leerzame geschiedenis, die dit ons besluit wettigt.

Toen de »Univers” in 1859 den Talmud aanviel, kwam S. Cahen daar met kracht tegen op. Maar op welke wijze? Hij verloochende den Talmud, noemde het een boek vol verzinzen, vol bijgeloovige bespottelijke dwalingen enz... een boek, waaraan de Joden *geen het minste gezag* toekennen (brief aan de »Univers” 20 Dec. 1858:

daar geheel weergegeven.) Nu was Samuel Cahen met Isidore Cahen, zijn vader, Redacteur van de »Archives Israélites."

Is het niet ongeloofelijk, dat op hetzelfde oogenblik, waarop Samuel, de eene Redacteur der »Archives" dit aan den »Univers" schreef, de andere Redacteur aan de 8ste Uitgave van zijn, Joden-catechismus 1) was, — waarin met eigen woorden te lezen staat: dat de Talmud evenveel gezag heeft als de geschreven Mozaische wet?

Of zou men soms op den inval komen, te beweren, dat de beide Redacteurs, Vader en Zoon over dit *belangrijkst* punt van het Jodendom van meening verschilden? Dit is immers volslagen onmogelijk! — Dan waren ze immers samen geen Redacteur van het *hoofdlorgaan* der Joden! — Maar mocht ook de Christen, de »Univers" niet veilig belogen worden?...

Toen de »Univers" den Heer S. Cahen dit feit had voor de voeten geworpen, staakte de Jood onmiddellijk de polemiekl

Is het wonder, dat wij alle polemiekl met deze, *gewetenlooze* schrijvers moeten weigeren? —

Hoe werd Napoleon, in 1806, te Parijs, door de vereenigde Rabbijnen belogen, toen hij hen ontbood, om te onderzoeken of hun leer zijn Christen-onderdanen niet schaadde? Gelukkig liet de Vorst zich niet om den tuin leiden maar vaardigde hij, ondanks hun schandelijke, meinedige beweringen, strenge wetten tegen hen uit. Helaas.... na zijn val emancipeerden de Joden zich weer! —

Neen, — het is geschiedkundig eene dwaasheid, aan zuiver Mozaisme bij onze Joden te gelooven, — en het is *bespottelijk*, hun beweringen, — hoe luide zij mogen roepen, — een oogenblik vertrouwen te schenken! Zij MOETEN den Christen³bedriegen, volgens den Talmud: wat wil men meer?

Vervolgens beweert gij mij, dat onze Joden *hun nationaliteitsidee* hebben verworpen, en als eenzame zweryelingen tusschen de beide kampen van Christendom en Jodendom dolen. Hoe? Zijt gij dan het voorval in de Warmoesstraat vergeten, toen de geheele Amsterdamsche Jodenbuurt als één man opstond, om den hoon te wreken een Jood als Jood aangedaan, vermits hij als Jood in een koffiehuis aan de deur was gezet? Vergt gij een nog duidelijker bewijs, dat in onze Joden het idee der »natie" tot in den bodem der ziel is geworteld?...

Een ander bewijs. Het is een onbetwistbaar feit, dat vele van

1) „Precis d' instructions religieuses et morales aux jeunes Israélites Français". I. Cahen. 1848. (1858, Achtste uitgaaf.)

onze groote Joden, die gelijk in alle landen aan de massa den toon geven, *vrijmetselaar* zijn, 1) en met de groote Joden van andere landen, bijvoorbeeld van Frankrijk, — aan wier argeloosheid gij toch niet kunt gelooven, — gemeene rekening maken. Zij verschillen van hen in niets, wat aangaat hun beurs-intrigues, hun woeker, hun gouddorst, hun brutaliteit; velen zijn agenten der Franschen goudkoningen. Waartoe namen te noemen? — Ga de Beurs op en overtuig U.

Moet ik U hier misschien Pincoff's herinneren, de hooge bescherming der Loge over dien Semiet, en de mystieke „verwijdering” van den gauwdief, die gij niet verklaren kunt dan door aan te nemen, wat de Anti-Vrijmetselaars *Pers* zonneklaar in het licht stelde, 2) dat die Jood en zijn kliek het gerecht te machtig waren?... Hebben zij sinds van hun invloed verloren?... Laat „de groote kiezer van Nederland” U inlichten!

Een derde bewijs, dat ik u in overdenking laat, is het volgende. Zoudt gij inderdaad eene vereeniging, wier werken en geheime bedoelingen gij niet met zekerheid kendet, met recht verdenken een dievenbende te vormen, als gij wist, dat een braaf diakonie-mannetje er de Voorzitter van was?..... Zeker, neen! Maar omgekeerd, kan men de groote massa der Joden als onschuldige kinderen beschouwen, als men weet, dat in het algemeen de Jood ons haat, de Moderne Joden ons haten met een woedenden hartstocht, en het feit vaststaat, dat de Opper-Rabbijn van Noord-Holland, zetelende te Amsterdam, Dr. Dunner, onder de Raadsleden van de „Alliance Israelite” behoort, dat is in *direkte* betrekking staat tot Joden als Isidor, Hirsch, Cammondo, Pereire, Reinach, Leven en voorheen Crémieux? — Als men weet, dat de Opper-Rabijn dier Joden, zeg ik, een der kopstukken is der *Moderne Joden*, wier doel — getuigen hun woorden en werken, — de verdrukking, de geweldige *vernietiging* is van de Christen-maatschappij, ten bate van de Semitische „Natie?” Als men weet dat hun Opper-Rabbijn een der hoofdleiders is der Vrijmetselarij volgens het getuigenis door br.: br.: zelve geschonken?.... 3) Dergelijke beweringen missen *allen* schijn van waarheid; waren onze Joden zuiver Mozaïsten hun Rabbijn zou eveneens wezen; meent gij, dat ik aan een Calvinis-

1) De loge te Amsterdam was reeds voor 80 jaar een der verlichtste der wereld. O blanke trouw van de „Israelieten in Nederland! Och ja!...

2) Zie vooral de „Maasbode” van dien tijd.

3) Zie boven, waar wij de „Alliance” en de Vrijmetselarij bespraken.

Men gelooft hen te kennen, omdat men hun baard gezien heeft; gelijk in de Middeleeuwen zijn de Joden nog immer *een wandelend geheim*."

Bovendien: Meent gij te kunnen bespeuren, wat studie van jaren aan de diepzinnigste geschiedvorschers eischte?

Wat die vriendelijkheid betreft; zijt gij den zoeten glimlach van Gambetta vergeten na den moord van 15000 Franschen?

O zeker kunnen de Joden gediensdig en vriendelijk wezen, — zij kunnen welwillend U steun aanbieden voor Gemeenteraad en Kamer, zij kunnen uw christelijke werken helpen slagen, —..... »de geschiedenis is de beste leermeesteresse der volkeren, zegt Baumstark, maar weinigen helaas willen er uit leeren!" —

Die kleine minderheid der Natie moet immers wel met sluiksche middelen tot haar doel komen! Maar wee, als zij de meerdere is geworden! Roepen Frankrijk, Oostenrijk, Italie, Rumenie ons dan de waarheid niet toe, dat de ooren er van tuiten?....

Voordat de Jood geheel meester is, werkt hij immer in het geniep.

Vragen wij dus aan enkele feiten, wat van onze Joden te denken. Ons antwoord zal uw »zuiver Mozaïsche" Nederlandsche Joden wel ontgoochelen, — Maar de waarheid moet in Nederland ook eindelijk gezegd worden!

Gij zegt dus, dat onze Joden *zuivere nalevers van het Mozaïsme* zijn.

Maar er is op de eerste plaats niet aan te twijfelen of, aardrijkskundig en historisch, zijn onze Joden voor de groote menigte zelf TALMUD-JODEN of minstens afstammelingen van VOLGELINGEN des Talmuds; deze nu staan lijnrecht tegenover de »Mozaïsche Joden."

Ziehier het bewijs. —

Nadat de Talmud den Joden als wet was voorgesteld, scheidden zich in de 8ste eeuw de Caraiten (»volgers van den tekst") van de Talmuddisten 1) af; de eerste kenden alléén aan het Oude Testament kracht van Wet toe. Alle schrijvers 2) echter komen overeen, dat deze Caraiten slechts in Palestina, Syrië, Egypte, Zuid-Rusland en Polen worden gevonden. De Talmud-Joden waren over Italië, Spanje en *geheel Westelijk Europa* verspreid; dezelfde schrijvers beweren dat de Caraiten nog geen 5000 man tellen.

Durft gij nu in ernst opstellen dat Nederland hier een uitzondering op maakt, en, om iets te noemen, onze Joden onmiddelijk

1) Dezobry en Bachelet op. cit. Prideaux „Histoire des Juifs" Liv. 13 T. 2. p. 162. Bouillet op. cit. Bergier op. cit. Bruker „Histoire crit. phil." T. 2. p. 730 etc.

2) Dezelfde schrijvers en andere dictionnaires.

BIBLIOTHECA

uit Polen of Egypte ons toegewaaid zijn? Dit gelooft ge zelf niet! — De massa is dus zeker afstammeling der *Talmud-Joden*, en, wat van deze te denken valt, laat geen twijfel.

Dit reeds doet een zwaar vermoeden tegen onze Joden rijzen.

Ten tweede; toen eenige jaren geleden de Talmuddisten, in ons land, ter sprake kwamen, wat geschiedde?... Is er één Jood geweest, die U het doorslaand bewijs gaf van afgelegden haat, met de woorden: »De Talmud is een gruwel, een gewetenloos wetboek, ik verloochenen die Satanische wet, en al wat gij Christenen beweert, dat zij predikt.” Geenszins: en zie dit feit onder de oogen lezer. Wat was hun verdediging? »Alles, wat gij den vlekkeloozen Talmud aanwrijft is vuige laster,” de leeraren der Hoogeschool werden zelfs — hoewel tevergeefs, — ingeroepen om dit antwoord te beamen.

En dit zeggen wij niet, omdat wij zouden gelooven, dat juist de Joden het meeste gezag hebben waar 't het recht begrip van den Talmud geldt, — heeft toch niet, eenige jaren geleden, de Christen Dr. Roling de Rabbinen van Duitschland op het Orientalistische Congres uitgedaagd, om hen over hun gebrek aan kennis der Hebreuwsche taal op de kaak te stellen?...

Dr. Perel weet ook iets van de »*hooge*” geleerdheid der Israelieten mee te praten!

Waarom wemelen de moderne Universiteiten van Joden?.... Om hun grootere kennis of, omdat de vrijmetselarij hen op den voorgrond *moet* stellen?... Dit zij ter loops aangemerkt.

Maar het bewijs blijft staan:

Zoolang onze Joden geen ander wederwoord hebben dan *den klaarblijkelijken leugen* »het staat niet in den Talmud,” zoolang verdenkt het gezond verstand hen van verstandhouding *met* dien Talmud, en van *deelneming in zijn geest*: en die geest is *onverzoenlijke Christenhaat*.

En die gevolgtrekking blijft staan in volle kracht, al verloochenen de Joden soms ook den Talmud om ons zand in de oogen te strooien.

Ziehier eene leerzame geschiedenis, die dit ons besluit wettigt.

Toen de »Univers” in 1859 den Talmud aanviel, kwam S. Cahen daar met kracht tegen op. Maar op welke wijze? Hij verloochende den Talmud, noemde het een boek vol verzinselen, vol bijgeloovige bespottelijke dwalingen enz... een boek, waaraan de Joden *geen het minste gezag* toekennen (brief aan de »Univers” 20 Dec. 1858:

daar geheel weergegeven.) Nu was Samuel Cahen met Isidore Cahen, zijn vader, Redacteur van de „Archives Israélites.”

Is het niet ongeloofelijk, dat op hetzelfde oogenblik, waarop Samuel, de eene Redacteur der „Archives” dit aan den „Univers” schreef, de andere Redacteur aan de 8ste Uitgave van zijn, Joden-catechismus 1) was, — waarin met eigen woorden te lezen staat: dat de Talmud evenveel gezag heeft als de geschreven Mozaïsche wet?

Of zou men soms op den inval komen, te beweren, dat de beide Redacteuren, Vader en Zoon over dit *belangrijkst* punt van het Jodendom van meening verschilden? Dit is immers volslagen onmogelijk! — Dan waren ze immers samen geen Redacteur van het *hoofdlorgaan* der Joden! — Maar mocht ook de Christen, de „Univers” niet veilig belogen worden?...

Toen de „Univers” den Heer S. Cahen dit feit had voor de voeten geworpen, staakte de Jood onmiddellijk de polemiekl

Is het wonder, dat wij alle polemiekl met deze, *gewetenlooze* schrijvers moeten weigeren? —

Hoe werd Napoleon, in 1806, te Parijs, door de vereenigde Rabbijnen belogen, toen hij hen ontbood, om te onderzoeken of hun leer zijn Christen-onderdanen niet schaadde? Gelukkig liet de Vorst zich niet om den tuin leiden maar vaardigde hij, ondanks hun schandelijke, meinedige beweringen, strenge wetten tegen hen uit. Helaas.... na zijn val emancipeerden de Joden zich weer! —

Neen, — het is geschiedkundig eene dwaasheid, aan zuiver Mozaïsme bij onze Joden te gelooven, — en het is *bespottelijk*, hun beweringen, — hoe luide zij mogen roepen, — een oogenblik vertrouwen te schenken! Zij MOETEN den Christen³ bedriegen, volgens den Talmud: wat wil men meer?

Vervolgens beweert gij mij, dat onze Joden *hun nationaliteitsidee* hebben verworpen, en als eenzame zwervelingen tusschen de beide kampen van Christendom en Jodendom dolen. Hoe? Zijt gij dan het voorval in de Warmoesstraat vergeten, toen de geheele Amsterdamsche Jodenbuurt als één man opstond, om den hoon te wreken een Jood als Jood aangedaan, vermits hij als Jood in een koffiehuis aan de deur was gezet? Vergt gij een nog duidelijker bewijs, dat in onze Joden het idee der „natie” tot in den bodem der ziel is geworteld?...

Een ander bewijs. Het is een onbetwistbaar feit, dat vele van

1) „Precis d' instructions religieuses et morales aux jeunes Israélites Français”. I. Cahen. 1848. (1858, Achtste uitgaaf.)

onze groote Joden, die gelijk in alle landen aan de massa den toon geven, *vrijmetselaar* zijn, 1) en met de groote Joden van andere landen, bijvoorbeeld van Frankrijk, — aan wier argeloosheid gij toch niet kunt gelooven, — gemeene rekening maken. Zij verschillen van hen in niets, wat aangaat hun beurs-intrigues, hun woeker, hun gouddorst, hun brutaliteit; velen zijn agenten der Franschen goudkoningen. Waartoe namen te noemen? — Ga de Beurs op en overtuig U.

Moet ik U hier misschien Pincoff's herinneren, de hooge bescherming der Loge over dien Semiet, en de mystieke „verwijdering” van den gauwdief, die gij niet verklaren kunt dan door aan te nemen, wat de Anti-Vrijmetselaars *Pers* zonneklaar in het licht stelde, 2) dat die Jood en zijn kliek het gerecht te machtig waren?... Hebben zij sinds van hun invloed verloren?... Laat „de groote kiezer van Nederland” U inlichten!

Een derde bewijs, dat ik u in overdenking laat, is het volgende. Zoudt gij inderdaad eene vereeniging, wier werken en geheime bedoelingen gij niet met zekerheid kendet, met recht verdenken een dievenbende te vormen, als gij wist, dat een braaf diakonie-mannetje er de Voorzitter van was?..... Zeker, neen! Maar omgekeerd, kan men de groote massa der Joden als onschuldige kinderen beschouwen, als men weet, dat in het algemeen de Jood ons haat, de Moderne Joden ons haten met een woedenden hartstocht, en het feit vaststaat, dat de Opper-Rabbijn van Noord-Holland, zetelende te Amsterdam, Dr. Dunner, onder de Raadsleden van de „Alliance Israelite” behoort, dat is in *direkte* betrekking staat tot Joden als Isidor, Hirsch, Cammondo, Pereire, Reinach, Leven en voorheen Crémieux? — Als men weet, dat de Opper-Rabijn dier Joden, zeg ik, een der kopstukken is der *Moderne Joden*, wier doel — getuigen hun woorden en werken, — de verdrukking, de geweldige *vernietiging* is van de Christen-maatschappij, ten bate van de Semitische „Natie?” Als men weet dat hun Opper-Rabbijn een der hoofdleiders is der Vrijmetselarij volgens het getuigenis door br.: br.: zelve geschonken?.... 3) Dergelijke beweringen missen *allen* schijn van waarheid; waren onze Joden zuiver Mozaïsten hun Rabbijn zou eveneens wezen; meent gij, dat ik aan een Calvinis-

1) De loge te Amsterdam was reeds voor 80 jaar een der verlichtste der wereld. O blanke trouw van de Israëlieten in Nederland! Och ja!...

2) Zie vooral de „Maasbode” van dien tijd.

3) Zie boven, waar wij de „Alliance” en de Vrijmetselarij bespraken.

tische gemeente zou gelooven, als ik er een Lutherschen herder ontwaarde? Neen! Onze stelling, die door het *algemeen* bewijs reeds vaststond, tenzij stevige tegen-bewijzen eene andere grondden dat onze Joden in massa moeten worden uitgezonderd, — die stelling, broeders, wordt integendeel noch door onmiddellijke argumenten gesteund.

Zonderen wij dus onder ons, gelijk overal, eenige brave Joden uit, die biddend en zuchtend hun heil verwachten, — de groote menigte is ongetwijfeld van der natie *echten* geest doordrongen, onze Joden zijn niet minder der Christenen vijanden, dan de Joden van Duitschland, Oostenrijk, Frankrijk en der andere Westersche landen, en zij zijn voor ons niet minder *doodelijk* gevaarlijk, dan zij het in andere landen waren en zijn.

Na aldus, naar wij meenen, alle moeielijkheden te hebben weggeruimd, door deze lezers ons opgeworpen, komen wij tot de vijfde groep; daar wacht ons: »Ja, dat boekje spreekt waarheid er moet gehandeld worden; maar hoe?»

Gij hebt het gehoord: wij prediken *geen* gewelddadige *Jodenvervolging*, de rechtvaardigheid gruwet er van! Maar wij smeeken *Christenbescherming* met woord en met daad.

Christenbescherming in Christenlijke liefde verleend, ziedaar ons voorstel.

Christenbescherming tegen den Jood, uit zelfverdediging, — dat is: UITSLUITING van de natie, van de mannen, die, hoewel in naam onze burgerrechten deelende, van eene *andere nationaliteit* zijn dan wij; uitsluiting, al heeft de Jood van die gelijkheid van rechten, volgens den bekeerden Jood Goscher, wederrechtelijk een stuk gemaakt, waarvan het bestaan der Europeesche politiek afhangt 1); uitsluiting, overal waar invloed onder de Christenen geoefend wordt, ziedaar, wat wij vragen.

1] Zie boven no V. vergelijk ook: Les Maçons Juifs. Louvain.

Wij vragen daartoe aansluiting bij de meening door den hofpredikant van Duitschlands Keizer (Stoecker) in 1884 openbaar verdedigd:

»De houding der Joden is voor alle beschaafde volkeren een gevaar.... eene algemeene bond tegen de Joden, om dezen invloed te vernietigen is een ONBETWISTBARE PLICHT voor de Christelijke wereld»

»De gelijkheid voor de wet der Joden, ook in den zin van gelijkheid van burgerrechten, is in *lijnrechte tegenstrijdigheid* met »het wezen van den Christelijken staat.» Dit is ook Bismarck's meening boven aangehaald (p. 32) dit was Napoleon's oordeel toen hij zeide: »de Jood is een staat in den Staat,» — toen hij hem volgens alle Christelijk en menschelijk recht, tot zijnen toestand van *vreemdeling* terugbracht in Frankrijk.

Wij vragen daartoe dat er gewerkt worde in den geest van het Anti-Semitisch verbond 1) en van de Anti-Vrijmetselaars-ligue; laat de man van naam en gezag opstaan, die de regeling van dit heilig werk moedig in handen neemt!

Christenbescherming tegen den Jood!... *Weigeren* wij ons met hem *in te laten*; moet het mannelijk besluit worden genomen dat in Februari '88 de Berlijnsche Christenen namen: »geen koop meer bij Joden, geen verkoop meer aan hen,» dan zal de Jood los barsten, wij weten het, maar hij zal *machteloos* wezen, en ons recht is heilig! —

En werpe men niet op: de Jood bedient mij het best in mijne zaken! Laat het waar wezen, maar bedenk dat als we allen de handen ineen leggen, de Jood weldra machteloos zal worden; dan zal de Christen U het beste bedienen, de Christen de eigen zoon des lands zijn rechten hernemen, hem door den vreemdeling ontrouwd. Bedenk, dat de Jood het op uw kinderen of uwe medechristenen wrekt en zal wreken, waar *gij* hem nog te machtig waart. Bedenk, dat de mannen van invloed het eerst de plicht dragen den Jood den rug te keeren, en daardoor den stoot te geven aan eene beweging, waarvan ons bestaan als een Christenrijk afhangt! —

Wij vragen Christenbescherming tegen den Jood!... Die Staat in den Staat, welken de Joden overal vormen 2), die Staat *tegen* den Christen-Staat, het is aan ons, dien niet te versterken. Geen Joden dus in Gemeenteraad meer of Kamer: zij kunnen, zij mogen geen Christenen vertegenwoordigen!

1) Drumont kan daarover inlichtingen geven, hij woont te Parijs Rue de l'université 105.

2) Bonald, „le Juif“; Herder „Adrastée“ Renan „De Joden vormen overal een staat in den staat.“ (Revue des deux Mondes 1862.)

Houden wij ons overtuigd, dat wij de ontchristelijking van Nederland, waarop de Jood het *van nature* gemunt heeft, niet in de handen mogen werken; dat zij tot vernietiging van bloei en welvaart zal leiden; dat het kwaad in de kiem moet gesmoord worden, en dat, indien wij den Jood niet weren van onzen haard en altaar, hem in laten dringen in onze zaken, in ons onderwijs, in ons Staats- en Stads- bestuur, en daardoor praktisch in de regeling van den Christelijken godsdienst, — dat dan het woord ook bij ons in vervulling zal gaan, dat met al zijn verschrikking zes en dertig millioen Franschen dreigt, het woord van den Jood Stern:

„Ik weet niet, hoe over eenige jaren een Christen nog zal kunnen leven,”

leven dat is bestaan, — leven, dat is de plichten van zijn godsdienst vervullen.

Naschrift.

Wij wijzen gaarne de bronnen aan, waaruit deze verhandeling geput werd.

Wij leggen gereedelijk onze bewijsstukken over, opdat aan ons werkje het gewenschte gezag niet moge ontbreken: ons besluit, in geen twistgeschrijf over den inhoud te treden, zal hierdoor van zelve gerechtvaardigd worden.

Wat *het belang der Christen-zaak* ons deed in het licht stellen, vooroordeel en eigenbelang zullen het hardnekkig ontkennen. Drumont, Taxil, Rohling, Toussenet, Desportes, allen die de Joden durfden onthullen, hebben dit vóór ons ondervonden. Zoo min echter mijne voorgangers van leugen of dwaling overtuigd werden, — hoe luide de bent de stem mocht verheffen, — zoo min zal men tegen mij doorslaande redenen aanvoeren.

Men zal op onbeschaamde wijze de tastbare waarheid loochenen, — wij weten het, maar wij zullen zwijgen.

Men zal mogelijk vallen over weinigbeduidende onjuistheden, die in ieder menschenwerk insluipen, — wij zullen eveneens zwijgen.

Men zal, tegen alle goede trouw en beter weten, ons met laster betichten, — nogmaals, wij zullen zwijgen.

Wij achten den kamp met onwil, eigenbelang, en trouweloosheid nutteloos.

Het gezond verstand zal beslissen, wie de waarheid voorstaat, — wij, die steunen op ontelbare belangelooze getuigenissen, of een vijand, wiens sluwheid en wiens bedrog berucht, ja, spreekwoordelijk zijn bij alle Christenvolkeren.

Bronnen van dit Werkje.

- Drumont*, la France juive.
Fleury, les Juifs et les Chrétiens.
de Bonald, le Juif.
Rupert, l'Eglise et la Synagogue.
Toussenel, les Juifs Rois de l'époque.
J. de Biez, la question juive.
J. de Magdeleine, la France juive et la France catholique.
Bismarck, Redevoering in den landdag 1847.
Justus, Judenspiegel.
Prideaux, Histoire des Juifs.
Eisenmenger, Judaïsme.
Cerfbeer de Medelsheim, les Juifs.
Kurion, la politique israélite.
Quantin, Papiers inédits du duc St. Simon.
Desportes, le Juif Franc-Maçon.
Drach, de l'harmonie entre l'Eglise et la Synagogue.
Chabauty, Juifs et Franc-Maçons.
Leo Taxil, les frères des 3 points.
X, Der stille Freimauerei.
Onclair, la Franc-maçonnerie contemporaine.
de Saint-André, Franc-Maçons et Juifs.
fr.: Ragon, Rituel de la F. Mac.
Rosen, Satan et Cie.
Robison, Geheime samenzweringen.
X, Les Maçons Juifs (Tournai.)
X, Jodendom en Vrijmetselarij (Turnhout.)
J. Cahen, Précis élémentaire d'instructions religieuses et morales aux jeunes Israélites français. (Rédacteur des Archives Israélites.)
Revue des Etudes Juives.
H. Desportes, Het bloedgeheim bij de Joden.
Laurent, Relation historique sur les affaires de Syre.
Bauer, le Judaïsme en France.
L. Ferrari, Prompta bibliotheca.
Maquar, Tastes de Bohème.
Eudel, le Truquage.
Chaucer, Récit de la prieure.
Awelot de la Houssage, Abrégé du procès fait aux juifs de Metz.
F. Damner, le Culte du Moloch chez les Juifs.
Lebon, la civilisation chez les Arabes.
Benedetti, Ma mission en Allemagne.
Neofitus, Ruine de la religion hébraïque. (Het Christenbloed bij de Joodsche ritueele gebruiken — v. Leeuwen, Leiden.)

- Reclus*, France, Algérie, Colonies.
d'Israeli, Coningsby.
d'Israeli, Endymion.
Albertus, Oesterreich's innere politik.
•Volksblatt."
•Wiener Vaterland."
Glagau, Des Reiches Noth.
Lamy, la République en 1883.
Andrieux, Souvenirs d'un préfet de police.
Barruel, Mémoires.
Delaville les Israélites de Paris.
Drach, lettres sur la question d'usure.
Fouard, les origines de l'église.
Serre, les Arabes Martyrs.
Mérimeé, lettres a Patrizzi.
L. Veuillot, Affaire de Mortara.
Busch, le Comte de Bism. et Sa suite pendant la guerre.
- Général Ducrot*, la vérité sur l'Algérie.
Bouzet, les Israélites indigènes d'Orient.
Revue du Monde Catholique 1889.
Association Catholique 1883.
Reveu des deux mondes 1818 (Renan.)
Revue des deux mondes 1883 (Küntz.)
Bergier, Dictionnaire théologique.
Dezobry, Dictionnaire historique.
Bouillet Dictionnaire de biographie.
Balmez, Protestantisme et Catholicisme.
Hardion, Histoire Universelle.
Chrétineau-Joli, l'Eglise romaine en face de la Révolution II.
de Rossi, Bibliotheca judaica antichristiana.
Pascal, la Franc-Maçonnerie.

INHOUD.

Inleiding.		blz.	3
I.	De »natie”	»	5
II.	Over de sluwheid en valsheid der Joden	»	14

MIDDELEN DER JODEN.

III.	Het goud	»	16
IV.	De Pers	»	19
V.	Het »schoonste werk der nieuwere tijden”	»	22
VI.	De Vrijmetselarij	»	23

DE GEVOLGEN.

VII.	Wereldmacht der Joden	»	28
------	---------------------------------	---	----

DE JODEN MEESTER IN EEN CHRISTEN RIJK.

VIII.	Frankrijks politiek leven in de laatste jaren	»	34
IX.	» burgerlijk » » » » »	»	52

X.	BESLUIT.		69
----	----------	--	----

Naschrift.		»	81
Bronnen van dit werkje.		»	82

